

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

*Сърцето
на Девин
Макейд*

НОРА РОБЪРТС
СЪРЦЕТО НА ДЕВИН
МАКЕЙД

Превод: Теодора Котева

chitanka.info

Девин Макейд открай време държи под око Каси Конър Долин. Цели дванайсет години се мъчи да я опази — и нея, и децата ѝ. Цели дванайсет години той е добрият приятел, на когото може да се разчита, и който трябва да гледа как неговата красавица е омъжена за звяр. Цели дванайсет години — ад. Сега това ще се промени, но Девин знае, че трябва да внимава, да не избързва, макар понякога много да му се иска да я метне на рамо и да я отнесе надалеч! А той не е съвсем сигурен дали и двамата вече са готови за това...

ПРОЛОГ

Девин Макейд смяташе двайсетгодишнината за досаден период от живота на един мъж. Беше достатъчно голям, за да го възприемат като отговорен за действията и делата си, достатъчно голям, за да си изкарва хляба сам или да се влюби. И въпреки това в очите на закона не беше достатъчно голям, за да го възприемат наравно с възрастните.

Радваше се поне, че този период щеше да трае само дванадесет месеца.

Като трети от четирима братя той бе наблюдавал как Джаред и Рейф навлизат преди него в света на възрастните, а и Шейн не изоставаше кой знае колко след него. Не че бързаше, всъщност. Девин беше доволен от прекараното време и от живота си, но вече започваше, по своя методичен начин, да прави планове за бъдещето.

Малкото градче Антиетам в щата Мериленд би се изненадало, ако узнаеше, че той бе решил по-скоро да прилага законите, отколкото да ги нарушава или да ги пренебрегва.

Вярно, майка му насила го убеди да постъпи в колежа, ала веднъж хванал се на хорото, Девин реши да го играе докрай. Курсовете по правораздаване, криминология и социология буквално го увличаха. Как се творят закони, защо и как се прилагат. От самото начало изглеждаше, че тези учебници, тези думи, тези идеали просто го чакаха да ги преоткрие.

И така, той бе решил да стане полицай.

Но все още не искаше да го сподели със семейството си. Без съмнение, братята му щяха да го вземат на подбив. Дори Джаред, който вече беше поел пътя към адвокатството, нямаше да го пожали. Не че това имаше някакво значение за него. Девин знаеше, че винаги може да устои на своето пред тримата си братя — било то с думи или с юмруци. Ала засега въпросът бе твърде личен и той не отваряше дума пред никого.

Девин съзнаваше, че не всичко, което желаш дълбоко в сърцето си, се сбъдва. И едно живо доказателство за това присъстваше тук,

пред очите му — в кафето на Ед, където той заедно с братята си бяха влезли да хапнат набързо, преди да се запътят към таверната на Дъф, за да поиграят бiliarд. Да, доказателството беше тук и му сервираше специалитета на заведението, изчервявайки се срамежливо от безобидните закачки на Рейф.

Малко по-висока от метър и половина, тежаща към четиридесет и пет килограма, нежна и крехка като розова пъпка. Ангелски коси като виещ се ореол около лицето ѝ, озарено от огромните тихи сиви очи. Носле съвсем леко вирнато на върха. Най-красивите устни в околността, с онази дълбока трапчинка в средата на горната устна — досущ като кукленски. Малки ръце, които можеха да поднасят чинии, кани с кафе и чаши с прецизна пьргавина.

Ръце, които носеха пръстен с миниатюрен диамант, едва-едва проблясващ на пръста ѝ.

Тя се казваше Касандра Конър и на него му се струваше, че я обича откакто се помни. Със сигурност я познаваше откакто се помни — беше я наблюдавал как израства, с искрица интерес, който се превърна в сериозно увлечение, прекалено смущаващо, според Девин, за да предприеме нещо.

И тъкмо тук беше проблемът. Докато той се реши да действа, стана твърде късно. Джо Долин вече си я беше избрал. Щяха да се женят през юни — две седмици, след като тя завършеше гимназия.

И Девин нищо не можеше да промени.

Постара се да не гледа подире ѝ, докато тя се отдалечаваше от масата им. Братята му имаха набито око, а той никога не би допуснал да го подиграват за нещо толкова лично и унижително като една несподелена любов.

Затова се загледа през прозореца към Главната. Ето какво би могъл да промени, помисли си Девин. Един ден и той щеше да даде нещо на този град, който имаше толкова сложна и важна роля в неговия живот. Един ден щеше да служи на този град и да го защитава. Такава бе съдбата му. Чувстваше го.

По същия начин, както го чувстваше в сънищата си, сякаш вече го е правил и преди — или поне се е опитвал да го прави — в онези далечни дни, когато градът е бил опустошен от войната, раздиран и разкъсван помежду враждуващите групировки. В сънищата си Девин виждаше всичко както си е било, виждаше го като на старите снимки

от Гражданската война. Каменни къщи и църкви, коне и карети. Понякога почти дочуваше как мъжете се събират зад ъгъла или в бръснарницата, за да обсъждат войната между щатите.

Вярно е, заключи той с хладна разсъдливост, че из града или из части от него витаят духове. Старата къща на Барлоу — на хълма в покрайнините на града, гората, собствения му дом, нивите, които помагаше да изорат и засеят всяка пролет. Из тях ехтяха отгласи от живота и смъртта, отгласи на надежда и страх.

Човек само трябваше да се заслуша.

— Мама го прави по-добре! — Шейн напълни устата си с картофено пюре и трапчинката, характерна за всички от фамилията Макейд, се появи заедно с усмивката му. — Почти като нейното е. Какво ли правят жените, когато са свободни вечер?

— Ключокарстват. — Опразнил чинията си, Рейф се облегна и запали цигара. — Какво друго?

— Мама има право — коментира Джаред.

— Не съм казал, че няма. Старата госпожа Мец сигурно и сега ѝ шушука нещо за нас. — Рейф се усмихна лукаво при мисълта, че майка им можеше да се справи с лекота дори със страховитата госпожа Мец.

Девин извърна поглед от Главната към брат си.

— Да сме правили нещо напоследък?

Всички се замислиха. Не че паметта им изневеряваше, но толкова лесно си намираха неприятности, че се случваше често да забравят за последствията.

Който и да минеше покрай огромния прозорец на кафенето на Ед щеше да види четиримата Макейд — чернокосите, зеленооки дяволи, чиято красота би накарала всяко женско сърце да трепне, било то на десет или на осемдесет години, и чието безразсъдство би накарало повечето мъже или да се наежат, или безславно да отстъпят назад.

Поспориха известно време за това, кой какво е извършил, и то в най-близкото минало — предизвикани сбивания, нарушения на закона или поне на реда. Накрая се съгласиха, след като спорът се разгорещи, че Рейф печели наградата заради ралито с шевролета на Джо Долин по шосе номер 34.

Не бяха ги хванали, ала се беше разчуло. Особено след като Рейф се оказа победител, а Джо се оттегли, мърморейки за отмъщение.

— Смахнат тип! — Рейф изпусна дима от цигара си. Никой не понечи да спори, но погледът му се плъзна към Каси, която сервираше на една от масите зад тях.

— Какво толкова му намира малката сладурана Каси — не знам?

— Ако питаш мене, тя иска да се махне от къщи. — Джаред отмести чинията си встрани. — Заради майка ѝ си заслужава да се чупиш при първа възможност. Не се издържа.

— Може пък да го обича — тихо рече Девин.

Мнението на Рейф по въпроса бе кратко и безцеремонно:

— Та тя е седемнайсетгодишно хлапе. Колко има да се влюбва тепърва...

— Не всеки има меко сърце.

— Меко сърце! — Шейн прихна в смях от тази фраза. — Не сърцето му е меко на Рейф, Дев, а...

— Млъкни, глупчо — каза меко Рейф, ала лакътят му се вряза в ребрата на Шейн. — Готов ли си за бирата, Джаред?

— Разбира се.

Рейф се усмихна злобно.

— Жалко, че вие двамата ще трябва да си останете на газирана вода. Но, обзалагам се, при Дъф ще има цяла каса като за вас, хлапета.

Това естествено засегна Шейн. Каквато беше и целта. Първо идваха хапливите реплики, после юмруците. От своя обичаен пост — зад бара, Едуина Кръмп им викна да се изнасят навън.

Така и сториха, а Девин остана, за да се заплати.

От другата страна на прозореца братята му се блъскаха и дърпаха помежду си повече по навик, отколкото от истински гняв. Без да им обръща внимание, той се усмихна на Каси.

— Само вдигат шум — рече ѝ тихо, като добави бакшиш, който да не я притесни.

— Шерифът се отбива понякога по това време... — Гласът ѝ бе прошепната тревога. И така погали слуха на Девин, че той едва не въздъхна.

— Ще отида да ги разтърва.

Девин се измъкна от сепарето. Помисли си, че майка му вероятно знаеше за неговите чувства. От нея нищо не можеше да се скрие. Господ им беше свидетел, че и четиримата се бяха опитвали, ала все не успяваха. Помисли си какво ли би му казала тя.

Че още е млад, че ще има други момичета, други жени, други любими. И щеше да му го каже от най-добро чувство.

Той знаеше, че макар да не беше още съвсем възрастен, имаше мъжко сърце. И вече го беше отдал.

Но все пак се стараше да не слуша прекалено сърцето си, защото не би понесъл съжалението на Каси. Девин безгрижно излезе от заведението, за да разтърве братята си. Стисна главата на Шейн под мишницата си, смушка Рейф в корема, кимна на Джаред и дружески предложи да отидат да поиграят билиард.

ПЪРВА ГЛАВА

Градчето Антиетам представляваше прекрасна гледка към края на пролетта. Шерифът Девин Макейд обичаше да обхожда неравните тротоари, да долавя уханието на свежо окосена трева и цветя, да слуша кучешкия лай и детските възгласи.

Той обичаше този ред, приемствеността и дребните промени. Пред банката бяха засадили леа с розови бегонии. Трите коли, струпали се на опашка пред заведението за бърза закуска, предизвикваха задръстване на движението.

Малко по-нататък, пред пощенската станция, няколко мъже бяха излезли да се поразведрят на въздух. През витрината на фризьорския салон можеше да се види как на едно едва проходило хлапе му правят първата прическа, докато майка му си гризе ноктите и примигва с овлажнели очи.

Празнични знамена се вееха по случай годишния парад и пикника за Деня на падналите във войните. Неколцина мъже припряно почистваха или боядисваха фасадите на къщите си, подготвяйки се за тържествения повод.

А поводът беше наистина приятен въпреки обичайните главоболия с обслужването и уличното движение. Шерифът обичаше приемствеността, предсказуемостта. Той знаеше как хората ще започнат да се разполагат край платното със сгъваемите си столове и хладилните чанти часове преди началото на парада, за да си осигурят добра видимост към маршируващите оркестри и дирижиращите мажоретки.

Най-много му харесваше начина, по който съгражданите му се посвещаваха на този празничен ден, тяхната всеотдайност и силна гордост.

Баща му му беше разказвал по спомени от ранните си детски години за онзи старец, който в един такъв далечен Ден на падналите във войните едва-едва кретал по Главната, облечен в сива южняшка

униформа. Вероятно една от последните живи реликви от Гражданската война.

Сега всички те бяха мъртви, размишляваше Девин, загледан към паметника в центъра на градския площад. Мъртви, ала не и забравени. Поне не и в малките градчета, из които навремето са ехтели минохвъргачна и пушечна стрелба, наред с ужасяващите стонове на ранените.

Извърщайки глава, за да погледне надолу по улицата, той въздъхна. Буикът на госпожа Мец, както обикновено, бе паркиран в червената зона. Можеше да й връчи билетче за глоба, помисли си Девин, и тя щеше да си го плати. Обаче щом влезеше в участъка, за да внесе глобата, неминуемо щеше да му прочете някоя лекция. Той шумно изпусна въздуха от гърдите си и се насочи към вратата на библиотеката. Без съмнение тя беше вътре, за да поклюкарства със Сара Джейн Пофънбъргър.

Девин събра цялата си твърдост и сила на духа й изкачи старите каменни стъпала.

Тя беше точно там, където той очакваше — приведена над гишетото, с купчина романи с меки корици под мишница, увлечена в последните клюки с библиотекарката. Девин се зачуди защо всички жени, така щедро надарени като нея, обичат да носят безумно пъстри рокли.

— Госпожо Мец... — Той умишлено сдържаше гласа си. Госпожица Сара Джейн неведнъж го беше изхвърляла от библиотеката в юношеските му години.

— О, здравей, Девин! — обърна се към него госпожа Мец с ослепителна усмивка. Планината от книги за малко да се изсипе изпод мишницата й, ала госпожица Сара Джейн — колкото и да приличаше на зле скроено плашило, — се оказа бърза в реакциите си. — Как се чувстваш в този прекрасен следобед?

— Чудесно. Здравейте, госпожице Сара Джейн.

— Девин... — Със стоманено сиви коси, прибрани стегнато назад и опънали тънката й като пергамент бяла кожа, и колосана яка, закопчана плътно до брадичката, Сара Джейн кимна царствено. — Да не си дошъл да върнеш „Червения знак за храброст“?

— Не, госпожо. — Той едва не се изчерви. Беше загубил тази книга преди двадесет години, беше я платил, дори цял месец мете пода

на библиотеката като наказание за небрежността си. И сега, макар да бе мъж, при това със значка и смятан от мнозина за високоотговорен, ледените очи на Сара Джейн го накараха да се почувства като дребосък.

— Книгата е съкровище — рече тя, както винаги.

— Да, госпожо. Всъщност, госпожо Мец... — Девин отмести поглед, по-скоро за да запази себе си, отколкото да приложи правилника за паркиране. — Паркирали сте неправилно. За пореден път.

— Така ли? — Самата невинност, тя запремигва насреща му. — Нима? Но как е станало това, Девин. Кълна се, че спрях където трябва. Само влязох да върна няколко книги. Бих дошла и пеша, ала имах спешна работа в града и, преди да се прибера вкъщи, се отбих тук. Четенето ни е дар от Бога, нали, Сара Джейн?

— Точно така! — Въпреки че устните ѝ оставаха сериозни, тъмните очи сред безбройните бръчки на Сара Джейн се смееха. Девин напрегна сили, за да не запристъпва от крак на крак.

— Паркирали сте в червената зона, госпожо Мец.

— О, Господи! Не си ми приготвил билетче, нали?

— Все още не — измърмори Девин.

— Защото господин Мец много се ядосва, когато ме глобят. Не съм се забавила повече от минута-две, нали така, Сара Джейн?

— Само минута-две — потвърди Сара Джейн, но смигна на Девин.

— Ако преместите колата...

— Ще я преместя. Разбира се, че ще я преместя. Само да свършим с тези книги. Какво ли бих правила, ако не бяха моите книги, след като господин Мец е все пред телевизора? Би ли ги отметнала в картоната ми, Сара Джейн, докато Девин ни каже как са близките му?

Той знаеше кога са го надвили. В края на краищата, нали беше полицай.

— Всички са добре.

— И малките сладки бебенца! Представи си, сега двамата ти братя имат бебета с разлика от няколко месеца. Трябва да отида да ги видя.

— И бебетата са добре. — Той поомекна при мисълта за тях. — Растат.

— Ще растат, разбира се, нали, Сара Джейн? Израстват неусетно, като плевели. И сега си имаш племенник и племенница.

— Двама племенника и една племенница — поправи я Девин, включвайки в бройката и Браян, доведения син на Джаред от първия брак на Савана.

— Всъщност, да. Нямах ли намерение и ти да създадеш поколение?

Очите ѝ заблестяха при мисълта да получи вътрешна информация за бъдещи събития. Девин не отстъпи.

— Достатъчно ми е да съм чичо. — Без угризения той хвърли снаха си на вълците. — Рийгън е завела малкия Нейт в магазина днес. Видях го преди няколко часа.

— Нима?

— Спомена, че и Савана може да намине с Лейла.

— Така ли! Тогава... — Възможността да хване натясно и двете млади жени от фамилията Макейд, заедно с бебетата им, бе толкова изкушение, че госпожа Мец почти затрепери от тази перспектива. — Побързай, Сара Джейн. Имам и други задачи за вършене.

— Не бързай толкова, докато ги опиша всичките в картоната ти... — Сара Джейн ѝ подаде платнената торба, която госпожа Мец бе донесла на идване, сега обаче издута от книги. След няколко мига, когато госпожа Мец вече бе излязла с пуфтене от библиотеката, Сара Джейн се усмихна. — Ти си умно момче, Девин. Винаги си бил такъв.

— Ако Рийгън разбере, че аз съм я напътил натам, жив ще ме одере. — Той се усмихна. — Ала тя си знае работата. Доскоро виждане, госпожице Сара Джейн.

— И да намериш „Червения знак за храброст“, Девин Макейд. Книгите не са направени, за да се пилеят.

Той потръпна с ръка на вратата.

— Да, госпожице.

При цялата си тежест и масивност, госпожа Мец действаше бързо. Тъкмо излизаше от червената зона и изчакваше да се включи в уличното движение. Поздравявайки се за добре свършената работа, Девин си помисли, че би могъл да отскочи набързо до мотела на Макейд.

Просто трябваше да провери и да се увери, че няма нужда от неговата помощ, рече си той, като се запъти по улицата към своя

автомобил. Все пак мотелът бе собственост на брат му Рейф. А Девин като шериф беше длъжен да прави проверки от време на време.

Фактът, че Каси Долин бе и управител, и обслужващ персонал на заведението, предлагащо подслон и закуска, като същевременно живееше на третия етаж с двете си деца, нямаше нищо общо с решението му. Той просто си вършеше работата.

Което всъщност — мина му през ум, докато се настаняваше зад волана на автомобила, — си бе чиста и абсурдна лъжа.

Но Девин все пак правеше каквото трябва. Тоест, отиваше да я види. Чувстваше, че има нужда да я вижда поне веднъж на ден. Имаше нужда, независимо от това, колко болка му причиняваше поредната среща или колко внимателен трябваше да бъде. А сега трябваше да бъде още по-внимателен, напомни си той, сега, след като вече бе разведена с онзи проклетник, който я биеше и обиждаше години наред.

Джо Долин беше в затвора, размишляваше с мрачно задоволство Девин, насочвайки автомобила извън пределите на града. И щеше да полежи там още известно време.

Като шериф, като приятел, като мъж, който я бе обичал през целия си живот, Девин се чувстваше задължен да се погрижи Каси и децата ѝ да са в безопасност и да бъдат щастливи.

А може би днес щеше да успее да я накара и да се усмихне така, че чак големите ѝ сиви очи да грейнат.

Къщата на стария Барлоу — както вероятно щеше и да си остане завинаги в паметта на града — бе разположена на хълма току в покрайнините на Антиетам. Някога тя била собственост на богаташ, който се радвал на високото ѝ местоположение, на скъпата мебелировка и на завидната гледка. Издигала се там и в най-кървавия ден на Гражданската война. Стояла си там, когато един ранен млад войник бил доубит върху лакираните стъпала на централното стълбище. Останала на мястото си и когато господарката на дома починала от мъка. Или поне така гласеше легендата.

Стояла си на хълма, бавно потъвайки в разруха, никому ненужна и изоставена. Камъните ѝ не помръднали, докато терасите гниели, а немирни малчугани изпотрошили с камъни прозорците ѝ. Стояла си там, пуста, с изключение на обитаващите я духове, десетки години.

Докато един ден Рейф Макейд не реши да я купи.

Именно тази къща, мислеше си Девин, като зави по стръмната алея, събра Рейф и Рийгън. И те двамата заедно превърнаха вехтата мрачна постройка в нещо прекрасно, нещо красиво.

Там, където някога растяха бурени и бодливи храсталаци, сега се простираше сочна, терасирана ливада с цветя и добре поддържани храсти. Самият той бе помагал при засаждането им. Всички Макейд обединяваха силите си, когато ставаше дума за осъществяването на мечти... Или за разгрома на врагове.

Сега стъклата на прозорците блестяха сред боядисаните в наситено синьо рамки и отрупаните в зеленина саксии с трицветни теменуги, весело усмихващи се на слънцето. Солидната двойна веранда бе боядисана в същия син оттенък и предлагаше на гостите възможност да поседят, наблюдавайки града.

Или пък, Девин добре знаеше, че ако предпочетат да седнат от задната страна, там им се откриваше просторна гледка към гората, която граничеше с мотела, със собствената му ферма и със земите, където живееше брат му Джаред със съпругата си Савана и техните деца.

Той не почука, а просто влезе. Нямаше други коли на алеята освен колата на Каси, което означаваше, че пренощувалите гости вече си бяха заминали, а следващите още не бяха пристигнали.

Девин постоя за миг в централното фоайе с лакирания под, красивите килими и таящото горчиви спомени стълбище. Тук винаги имаше цветя. Каси се грижеше за това. Красиви вази с благоуханни цветове, малки купички и чинийки с ароматни сушени розови листа, които тя самата приготвяше.

Затова за него този дом винаги миришеше на Каси.

Той не знаеше къде точно ще я открие — в кухнята, на двора или в собствения ѝ апартамент на третия етаж. Тръгна от предната част на къщата към по-вътрешните помещения със съзнанието, че ако не я намери в първите две, ще се качи по външното стълбище и ще почука на вратата на собственото ѝ жилище.

Трудно беше да се повярва, че само преди две години тази постройка бе пълна с мръсотия, паяжини, напукани тавани и ронеща се мазилка. Сега подовете и стените лъщяха, прозорците блестяха, дървените части бяха безупречно полирани. Антикварни масички бяха

отрупани с дребни фигурки, които според Девин предимно събираха прах, ала все пак носеха очарование.

Рейф и Рийгън наистина бяха свършили добра работа тук, бяха сътворили нещо съвсем ново. Както правеха и със старата къща, която си купиха, за да живеят извън града.

Той завиждаше на брат си — не само за любовта, а и за установеното партньорство между него и жена му, за дома и семейството, които бяха създали заедно.

Шейн имаше фермата. Технически тя принадлежеше и на четиримата, но всъщност беше на Шейн. Рейф имаше Рийгън, бебето, мотела, чудесната старовремска къща от камък и кедрово дърво, която постепенно преустройваха по свой собствен вкус. Джаред имаше Савана, децата и хижата.

А самият Девин — какво? Той се замисли. Е, Девин имаше целия град. И една кушетка в малката стаичка на полицейския участък.

В кухнята нямаше никой. Въпреки че беше подредена като изложбен експонат, тя носеше топлотата и уютата, които притежаваха всички кухни. Сиво-сините плочки и матово бялото кухненско обзавеждане представляваха фон за дребните неща, като например пресните плодове в стара глинена купа, причудливата бисквитиера с формата на усмихната котка, която, той знаеше със сигурност, бе пълна с пресни, домашно приготвени сладкиши, високите, заострени съдини с богатите на подправки марината, които Каси собственоръчно приготвяше, и редицата нацъфтели африкански виолетки по широкия перваз на прозореца над мивката.

И ето че най-сетне я съзря през прозореца да събира надутите от вятъра прострени чаршафи, вече изсъхнали от топлия бриз.

Сърцето му подскочи в гърдите. Девин го превъзмогна, беше свикнал с това толкова години наред и вече не му обръщаше внимание. Тя изглеждаше щастлива, бе единствената му мисъл. Устните ѝ бяха леко извити, сивите очи — замечтани. Лекият ветрец, който полюшваше чаршафите, си играеше с косите ѝ, карайки светлите кичури да танцуват около лицето, шията и раменете ѝ.

Както кухнята, и Каси бе спретната, чиста и сръчна, без отблъскваща студенина. Беше облечена в бяла памучна блуза и тъмносин панталон. Едва напоследък започна да добавя и по някое украшение към облеклото си. Без никакви пръстени. Вече цяла година

измина от приключването на бракоразводното ѝ дело, а Девин можеше да назове и точната дата, на която бе свалила халката си.

Ала носеше малки златни обеци и съвсем леко червило. Беше престанала да се гримира и да слага бижута малко след като се омъжи. Девин помнеше и това.

Както помнеше и първия път, когато по оплакване на съседите бе извикан в квартирата, в която тя живееше под наем с Джо. Той помнеше страха в очите ѝ, щом му отвори вратата, белезите по лицето ѝ, начина, по който гласът ѝ заглъхваше и потрепваше, докато Каси му казваше, че всичко е наред, че абсолютно всичко с наред. Че просто се е подхлъзнала и паднала.

Да, той помнеше това. Както и своята безизходица, противното чувство за безсилие в онзи първи път и през всичките следващи пъти, когато му се налагаше да се изправя пред нея, да я разпитва, тихо да ѝ предлага алтернативи, които също толкова тихо биваха отхвърляни.

Девин нямаше какво да стори в качеството си на шериф, за да предотврати грозните случки в онази квартира до деня, в който тя най-сетне дойде в участъка, бита, насинена и уплашена, за да подаде жалба.

Той и сега нямаше какво да стори в качеството си на шериф, освен да ѝ предложи своето приятелство.

Затова прекрачи прага на задната врата с небрежна усмивка.

— Ей, Кас!

В очите ѝ най-напред се появи тревога, помрачаваща тяхната прекрасна сивота. Девин бе свикнал с това, макар да му причиняваше огромна болка фактът, че за нея той бе преди всичко шерифът — представителят на властта, блюстителят на реда — и чак след това един отколешен приятел. Но усмивката ѝ се върна много по-бързо, отколкото навремето, пропъждайки напрежението от нежните ѝ черти.

— Здравей, Девин. — Спокойно, тъй като се учеше да се държи спокойно, Каси закачи щипката обратно на въжето и започна да сгъва чаршафа.

— Имаш ли нужда от помощ?

Преди тя да успее да отрече, той започна да сваля щипките една по една. Каси така и не можеше да свикне с това, мъж да върши подобна работа. И особено мъж като него. Девин беше толкова...

голям. С широки рамене, големи ръце и дълги крака. И естествено, красив. Като всички останали мъже от семейство Макейд.

Имаше нещо толкова мъжко у Девин, което Каси просто не можеше да си обясни. Дори сега, докато сръчно събираше спалното бельо от простора, докато го сгъваше и прибираше в коша, той си оставаше истински мъж. За разлика от заместниците си не ходеше с маскировъчната униформа, подобаваща на поста му, а с джинси и поизбеляла синя риза с навити до лактите ръкави. Под тях се криеха здрави мускули — беше ги виждала. А тя имаше основание да се бои от мъжката сила. Ала въпреки големите си ръце и едрите си плещи Девин никога не бе проявявал грубост към нея. Каси се постара не забравя този факт, когато Девин застана съвсем близо в опит да достигне поредната щипка.

Но тя все пак се отдръпна, за да има известно разстояние помежду им. Той ѝ се усмихна, а Каси се помъчи да измисли какво да каже. Щеше да ѝ е по-лесно, ако у него не всичко беше толкова... Категорично, както ѝ се струваше. Толкова очевидно. Косата му беше черна като нощта и се подвиваше о вехтия ръб на яката му. Очите му бяха зелени като горски мъх. Дори скулите му бяха така оформени, че бе невъзможно човек да не забележи падините и равнините, които образуваха на лицето му. Устните му излъчваха решителност, а трапчинката встрани от тях често привличаше погледа.

Дори ароматът му беше мъжки — на обикновен сапун и пот. Девин винаги се бе държал мило с нея и сякаш винаги бе присъствал като частица от живота ѝ. Ала когато и да останеха насаме, тя установяваше, че става неспокойна като котка, застанала лице с лице срещу булдог.

— В такъв хубав ден не си заслужава да ги оставиш в сушилнята.

— Моля? — Каси премигна, после мислено се укори. — Ах, да. Обичам да простирам чаршафите навън, когато имам време. Миналата нощ гостите бяха двама, а за тази очакваме една двойка да пристигне по-късно следобед. А за нощта на Деня на падналите във войните всичко вече е резервирано.

— Ще имаш доста работа.

— Да. Но не е чак толкова тежка работа всъщност.

Той погледна към идеално изопнатите чаршафи в коша.

— Не е като да сервираш в кафенето на Ед.

— Не е. — Тя се усмихна едва-едва, след което сякаш се почувства гузна. — Ед се отнасяше чудесно с мен. Беше ми приятно да работя при нея.

— Тя още е сърдита на Рейф, задето те отмъкна от нея. — Зървайки смущението в очите ѝ, Девин поклати глава. — Шегувам се, Каси. Знаеш, че и тя беше доволна от новата ти работа. Как са децата?

— Добре са. Много са добре. — Ала преди да бе успяла да вземе коша с бельото, Девин го грабна и опря на хълбока си, оставяйки я с празни ръце. — Скоро ще се приберат от училище.

— Няма ли тренировки за днес?

— Не. — Каси тръгна към кухнята, но той пак успя да я изпревари и ѝ отвори вратата, след което я изчака да влезе преди него. — Конър е във възторг, че го взеха в отбора.

— Той е най-добрият питчър, който някога са имали.

— Всички казват така. — По навик, тя се насочи към печката, за да направи кафе. — Странно. Той никога не се е интересувал от спорт преди... Да, де, преди — колебливо завърши изречението Каси. — Браян е много добър с него.

— Племенникът ми е страхотно хлапе.

Имаше такава простота и явна гордост в това изказване, че тя се обърна, за да го погледне в очите.

— Ти наистина го възприемаш като такъв, нали? Искам да кажа, въпреки че няма кръвна родствена връзка помежду ви?

— Когато Джаред се ожени за Савана, Браян му стана син. А на мене — племенник. Семейството не е само в едната кръв.

— Прав си, понякога кръвното родство създава повече главоболия, отколкото ако го е нямало.

— Майка ти пак те тормози.

Каси сви рамене и се обърна с гръб, за да изключи кафето.

— Тя си знае нейното и не отстъпва.

Каси се протегна към един от остъклените шкафове за чаша и чинийка. Ала щом ръката на Девин докосна рамото ѝ, тя подскочи и едва не ги изтърва на плочките.

Той понечи да се отдръпне, после размисли. Обърна я с лице към себе си и сложи и двете си длани върху раменете ѝ.

— Още ли не ти дава мира заради Джо?

Каси преглътна с усилие, но не можа да накара гласните си струни да заработят. Пръстите му бяха твърди, ала не ѝ причиняваха болка. В очите му се четеше раздражение, но не и зъл умисъл. Тя си наложи да бъде спокойна, да не свежда поглед.

— Майка ми не вярва в разводите.

— Тогава може би вярва в семейните побои?

Сега вече Каси се сви, не устоя и сведе очи. Девин мислено се наруга и отпусна ръцете си надолу.

— Извинявай.

— Няма нищо. Ти няма как да разбереш. Аз самата вече нищо не разбирам. — Поуспокоена, че той бе отстъпил крачка назад, тя се извърна към кутията за сладкиши и напълни чинийката с шоколадови и овесени бисквити, които беше изпекла сутринта. — Май няма значение, че съм щастлива, че децата са щастливи. Няма значение, че според закона онова, което Джо ми стори, е нередно. Че той нападна Рийгън. Има значение само това, че съм пренебрегнала брачната клетва и съм се развела.

— А ти щастлива ли си, Каси?

— Бях престанала да вярвам, че някога мога да бъда щастлива или че имам право на това. — Тя постави чинийката на масата и се приближи да му налее кафе. — Да, щастлива съм.

— Сам ли ще го пия това кафе?

Каси продължително го изглежда. За нея това бе все още новост, беше ѝ все още твърде непривично, че може да седне посред бял ден на чаша кафе с приятел. Поемайки нещата в свои ръце, Девин взе втора чаша.

— Кажы сега... — След като ѝ наля от кафето, той кавалерски ѝ отместа един стол да седне. — Как приемат туристите идеята да пренощуват в къща-свърталище на духове?

— Някои си тръгват разочаровани, че не е имало нито гласове, нито са видели нещо. — Каси поднесе чашата към устните си, борейки се с угризенията, че не върши никаква домакинска работа. — Рейф добре се е сетил да рекламира мотела като обитаван от духове.

— Той си ни е умен.

— Да, така е. Някои от гостите са неспокойни, когато слизат за закуска, ала повечето са... Бих казала, възбудени. Защото или им се е

сторило, че чуват бльскане на врати и гласове, или пък са я чули да плаче.

— Абигейл Барлоу. Нещастната господарка на дома, състрадателната красавица от Юга, омъжена за янки-убиец.

— Да. Те или я чуват, или подушват аромата на нейните рози, или просто усещат нещо. Досега само веднъж една двойка се изнесе посред нощ. — Този път усмивката ѝ бе кратка и леко дяволита. — И двамата бяха потресени.

— Но ти не се плашиш. На тебе духовете не ти пречат, нали?

— Не.

Девин въпросително повдигна глава.

— А ти чувала ли си я? Абигейл?

— О, да, често пъти. И не само нощем. Понякога, когато съм сама и оправям леглата или чистя, я чувам. Или я усещам.

— И това не те ли стряска?

— Не, на мене ми е... — Тя понечи да каже „близка“, ала ѝ мина през ум, че ще прозвучи глупаво. — Мъчно ми за нея. Била е в пълна безизходица, нещастна, омъжена за човек, който я е ненавиждал, а е обичала друг...

— Обичала е друг? — прекъсна я той със своето повторение. — Това не съм го чувал.

Слисана, Каси остави чашата си на масата с леко тропване.

— И аз не съм го чувала. Просто... — „го знам“, осъзна тя. — Май сама съм си го измислила. По-романтично е. Ема ѝ вика „Дамата“. И обича да влиза в булчинския апартамент.

— А Конър?

— За него е голямо приключение. Цялата история. Хубаво им е тук. Веднъж, когато Браян спа при нас, ги хванах, като се бяха запътили към етаж за гости. Отивали на лов за призраци.

— И ние с братята ми прекарахме една нощ тук като деца.

— Така ли? Естествено — продължи Каси, преди Девин да потвърди, — братята Макейд и една пуста, порутена къща, пълна с привидения. Как ще пропуснат такава възможност! И викахте ли духовете?

— Нямаше нужда. Аз я видях. Видях с очите си Абигейл.

Усмивката на Каси помръкна.

— Видял си Абигейл?

— Никога не съм им го казвал. Щяха цял живот да ме подиграват. Но наистина я видях. Седеше в дневната, до камината. А камината беше запалена, миришеше на огън, от пламъците се носеше топлина, долових и уханието на розите, които бяха поставени във ваза на масичката до нея. Беше красива — тихо рече той. — Руси коси и порцелановобяла кожа, очи с цвета на дима, окадяващ камината. Беше облечена в синя рокля. Чувах как коприната шумоли изпод движенията ѝ. Тя бродираше нещо, а ръцете ѝ бяха малки и нежни. Погледна право към мен и ми се усмихна. Усмихна се, ала в очите ѝ имаше сълзи. Дори ми проговори.

— Проговори ли ти? — повтори Каси, а хладни тръпки преминаха като ледени пръсти по гърба ѝ. — И какво ти каза?

— „Само ако...“ — Девин се облегна назад и се отърси от спомена. — Това беше всичко. „Само ако...“ После изчезна и аз си рекох, че ми се е привидяло. Но знаех, че не е. Оттогава все се надявам да я видя пак.

— Ала не си я виждал?

— Не, но съм я чувал как ридае. Направо ми къса сърцето.

— Знам.

— Ще съм ти благодарен, ако не споменавах за това на Рейф. И сега няма да си спести подигравките.

— Няма да му казвам. — Тя се усмихна, докато той отхапваше парче бисквита. — Затова ли идваш тук, защото се надяваш да я видиш пак?

— Идвам да видя теб. — В мига, в който го изрече, Девин осъзна грешката си. За части от секундата лицето ѝ от спокойно стана напрегнато. — И децата — побърза да добави той. — И заради сладкишите.

Каси отново се успокои.

— Ще ти сложа няколко в едно пликче да имаш и за после. — Ала въпреки че тя стана, за да го направи, Девин сложи ръка върху нейната. Каси замръзна на мястото си, не толкова от страх, колкото шокирана от допира му. Загубила дар слово, тя погледна надолу към мястото, където ръката ѝ се губеше в неговата.

— Каси... — Той напрегна сили, за да преодолее импулсивното си желание да я привлече към себе си, просто да я прегърне, да погали

вълнистите кичури, да вкуси, най-сетне да вкуси тези малки, строги устни.

В дишането ѝ се прокрадна трепет, който тя не дръзна да анализира. Но насила вдигна поглед, сама си нареди да не бъде чак такава страхливка, че да не може да го погледне в очите. Искаше ѝ се да е наясно какво вижда или по-скоро какво търси да види. Беше ѝ ясно обаче само, че вижда повече от очакваната съдържаност и съжаление, че вижда нещо различно.

— Девин... — Гласът ѝ замря и Каси се дръпна рязко, дочувайки смях и трополене на крака. — Децата си идват — избъбри набързо, без да си поема дъх, и се завтече към вратата. — Долу съм! — извика им със съзнанието, че те биха спазили обичайния ред, качвайки се право горе, ако тя не ги спре.

— Мамо, имам златна звезда на домашното! — Първа влезе Ема — дребно, русоляво момиченце в червен анцуг. Остави върху кухненския плот кутията, в която си носеше закуската, и се усмихна срамежливо на Девин. — Здравей.

— Ето го най-доброто момиче. Я да я видим тая звезда.

Стиснала в ръка разграфения лист, тя се приближи към него.

— Ти си имаш звезда.

— Ама не е толкова хубава, колкото тази. — Девин прокара пръст по златното фолио, залепено в горния край на листа. — Сама ли си написала домашното?

— Почти сама. Може ли да седна у теб?

— Разбира се! — Той я вдигна и я настани в скута си. Направо я обожаваше. След като галовно отри буза в косите ѝ, Девин се усмихна на Конър. — Как е, приятел?

— Добре. — Обзе го лек възторг от дружелюбното обръщение. И Конър беше дребен за възрастта си, също като Ема, и рус, макар на десет години косата му да бе с няколко тона по-тъмна от опашката на сестра му.

— Добре се представи като питчър в събота.

Конър се изчерви.

— Благодаря. Но Браян хвана четири от пет възможни. — Лоялността и обичта му към неговия най-добър приятел бяха безгранични. — Ти гледа ли го?

— Гледах само няколко удара. Видях те как разби неколцина батсмани от противниковия отбор.

— Конър има отличен на контролното по история — намеси се Ема. — А онзи гадняр Боби Луис го блъсна и го нарече с обидна дума, докато чакахме на опашка автобуса.

— Ема... — Едва не потънал в земята от срам, Конър смъмри сестра си.

— Обаче Боби Луис сигурно няма отличен по история — намеси се на свой ред Девин.

— Браян му даде да разбере — продължи Ема.

Има си хас, мислено отбеляза Девин и подаде на Ема бисквитка, за да я позалиса, колкото да не притеснява повече брат си.

— Гордея се с вас. — Като се опита да не се тревожи, Каси прегърна Конър за кратко. — И с двама ви. Носите ми „златна звезда“ и „отличен“ в един и същи ден! Ще трябва да го отпразнуваме с по някоя мелба в кафенето на Ед.

— Е, не заслужаваме чак толкова — промърмори Конър.

— Заслужавате. — Каси се наведе и го целуна силно. — Наистина заслужавате.

— На мене хич не ми вървеше математиката — сподели между другото Девин. — Все получавах тройки, каквото и да правех.

Конър заби поглед в пода, притиснат от бремето на позора да бъдеш умен. В главата му още кънтяха обидите на баща му. „Умник.“ „Госпожичка.“ „За нищо не ставаш.“

Каси понечи да заговори, да го защити, ала Девин я стрелна с поглед.

— Обаче бях страхотен по история и английски.

Слисан, Конър тутакси вдигна глава и се втренчи в него.

— Така ли?

Не беше лесно, но Девин успя да остане невъзмутим. Момчето не го правеше нарочно — не искаше нито да става за смях, нито да го обижда.

— Да. Сигурно защото четях много. И сега обичам да чета.

— Да четеш книги? — За Конър това беше същински феномен. Пред него седеше мъж с чисто мъжка професия, който обичаше да чете.

— Естествено! — Девин подрусна Ема върху коленете си и се усмихна. — Работата е там, че Рейф беше много зле по английски, обаче му вървеше математиката. И се сменяхме. Аз му пишех... — Той хвърли поглед към Каси и осъзна грешката си. — Помагах му с домашните по английски, а Рейф ми помагаше по математика. Така изкарахме и двамата.

— А обичаш ли да четеш разкази? — поинтересува се Конър. — Измислени истории?

— Та те са най-хубавите.

— Конър пише разкази — вметна Каси, въпреки че Конър се сви от смущение.

— И аз така съм чувал. Ще ми дадеш ли да прочета някой от тях? — Преди момчето да успее да отговори, пейджърът на Девин зазвъня. — По дяволите — измърмори той.

— По дяволите — повтори възторжено Ема.

— Май искаш да ми създадеш неприятности? — обърна се към нея Девин, след което я сложи на хълбока си и тръгна към телефона, за да се обади в участъка. След минути вече се беше отказал от идеята да си изпроси покана за вечеря. — Трябва да вървя. Разбили са склада на Дъф и са се почерпили с няколко каси бира.

— Ще ги застреляш ли? — попита Ема.

— Едва ли. Ще ми дадеш ли целувка?

Тя поднесе покорно бузата си, преди той да я пусне на пода.

— Благодаря за кафето, Кас.

— Ще те изпратя. А вие двамата отивайте горе за следобедната закуска — заръча на децата си тя. — Ей сега идвам. — Изчака ги, докато стигнат почти до входната врата и чак тогава заговори отново: — Благодаря ти за този разговор с Конър. Все още е много чувствителен, когато става дума за училище.

— Той е умно хлапе. Не след дълго и сам ще започне да се цени.

— Ала ти му помагаш. И Конър се възхищава от теб.

— Нищо не ми струваше да му кажа, че обичам да чета. — Девин се спря на вратата. — Той означава нещо много за мен. Вие и тримата означавате много за мен. — Щом Каси отвори уста да проговори, Девин се възползва от случая и да прокара пръст по бузата ѝ. — Вие и тримата сте нещо много за мен — повтори той и се отдалечи, оставяйки я загледана подире му.

ВТОРА ГЛАВА

Понякога, посред нощ, когато децата ѝ спяха, а гостите вече се бяха прибрали по стайте си, Каси се разхождаше из къщата. Стараеше се да избягва втория етаж, предназначен за настаняване на ношуващите в кокетните стаи и апартаменти, които Рейф и Рийгън бяха преустроили.

Гостите си плащаха за уединението и тя се стараеше да им го осигури.

Но се чувстваше свободна да обикаля из собствения си апартамент на третия етаж, да се наслаждава на помещенията, на гледката от прозорците, дори на допира на лакираната дървена подова настилка под босите ѝ крака.

Това бе свободата и сигурността, които Каси знаеше, че никога не би получила наготово. Както не би получила наготово завесите, обрамчващи прозорците, ушити от материя, която тя лично бе избрала и платила. Както и кухненската маса, дивана, всяка лампа.

Не всичко бе ново, размишляваше Каси, ала за нея беше като ново. Цялата покъщнина от квартирата, в която живееше с Джо, бе разпродадена. Така, по своеобразен начин тя се прости с миналото. Тук нищо не бе дошло от предишния ѝ живот. Според нея жизнено важно бе да започне отначало без нито една вещ, която не е придобила самостоятелно.

Ако не можеше заспи, слизаше долу, в приземния етаж, минаваше през дневната, в салона за гости, отиваше до красивия солариум с прекрасната му растителност и искрящо стъкло. Можеше да постои в коридорите или да приседне на централното стълбище. Просто да се порадва на тишината и спокойствието.

Единственото помещение, което избягваше, бе библиотеката. Единствено там не се чувстваше добре дошла, въпреки меките кожени фотьойли и стените с книги.

Каси инстинктивно усещаше, че библиотеката е била владение на Чарлс Барлоу. Съпругът на Абигейл. Господарят на дома. Човекът,

който застрелял най-хладнокръвно ранения юноша с едва набола брада, сражавал се на страната на Юга.

Понякога я обземаха ужасът и скръбта на онова събитие, докато крачеше нагоре или надолу по стъпалата, върху които се беше случило. От време на време дори чуваше изстрела, пукота и писъците на прислугата, станала свидетел на безсмисленото и брутално убийство.

Но тя познаваше безсмислената бруталност, знаеше че такава съществува.

Както знаеше, че и Абигейл все още съществува в този дом. Не само заради хлиповете и уханието на рози, които най-неочаквано се разнасяха сякаш от небитието. Присъствието ѝ се усещаше във въздуха, чрез онази близост, за която Каси не посмя да спомене през Девин.

Именно така тя бе узнала, че Абигейл е обичала друг, не съпруга си. Че е копняла по него, че е плакала за него, освен за убитото момче. Че е мечтаела за него, загубила надежда, че някога ще познае радостта от истинската любов.

Каси я разбираше и ѝ съчувстваше. Тъкмо затова се чувстваше добре дошла в този дом, който носеше толкова много от миналото. И затова никога не се страхуваше.

Напротив, беше благодарна за всеки час, прекаран тук в грижи за красивите вещи. Скоро щеше да стане година, откакто прие предложението на Рийгън и Рейф и се премести да живее тук със семейството си. Още беше като замаяна от факта, че ѝ повериха тази работа, ала се трудеше усърдно, за да оправдае оказаното ѝ доверие.

Работа ѝ доставяше огромно удоволствие, помисли си тя, като влезе в салона за гости. Да поддържа и почиства красиви антики, да приготвя закуска в прекрасната кухня и да я поднася на гостите в прелестни съдове. Да се грижи за цветята навсякъде — и навън, и вътре в къщата.

Беше като в сън, като в някоя от приказките, които Савана Макейд илюстрираше.

Толкова рядко ѝ се случваше да се страхува сега, почти беше забравила кошмарите, които я терзаеха години наред дотолкова, че бе свикнала да ги очаква. Вече ѝ беше чуждо да се събужда трепереща посред нощ, да се вслушва в просъница, ужасена, в стъпките на Джо и в гласа му.

Тук се чувстваше в безопасност и за първи път в живота си — свободна.

Увита в робата си, тя приседна на перваза на прозореца в салона за гости. Нямаше да седи дълго. Децата ѝ спяха дълбоко и бяха доволни тук, но винаги имаше вероятност да се събудят и да я потърсят. Искаше се ѝ само за няколко мига, насаме, силно да притисне своята добра участ към сърцето си.

Имаше си дом, в който децата ѝ можеха да се смеят, да играят и да бъдат спокойни. Истинско чудо бе бързината, с която Ема се отърсваше от своята срамежливост и се превръщаше в лъчезарно, бърливо момиченце. Детството на Конър се оказа по-трудно и Каси го съзнаваше. Ставаше ѝ срамно, като си помисли, че той бе видял и чул много повече от нещастията ѝ, отколкото тя самата предполагаше. Ала и той постепенно излизаше вън от черупката си.

Каси с облекчение наблюдаваше колко им е добре с Девин, всъщност с всички от фамилията Макейд. Навремето Ема не смееше дори да проговори на някой мъж, а Конър — милият, чувствителен Конър, все очакваше порой от обиди.

Сега вече не беше така.

Ето, днес и двамата разговаряха с Девин съвсем естествено. Де да беше и тя толкова непринудена. Заради шерифската значка е, обясни си затруднението Каси. Беше ѝ много по-лесно да общува с Джаред или с Рейф, или с Шейн. Не подскочаше като ужилена, щом някой от тях я докоснеше или ѝ отправеше онази ослепителна усмивка, типична за братята Макейд.

С Девин беше различно. Да, но именно при него трябваше да отиде, за да признае, че се бе оставяла години наред да я бият и обиждат, именно на него трябваше да показва белезите по тялото си. А това бе по-унизително и от злостните юмруци на Джо.

Тя знаеше, че той я съжалява и се чувства задължен да се грижи за нея и за децата ѝ. Девин изпълняваше служебните си задължения много стриктно. Никой, дори и самата Каси, не би повярвал преди дванайсет или петнайсет години, когато те бяха просто „лошите момчета Макейд“, че той и братята му ще станат такива, каквито бяха днес.

Девин се бе превърнал в мъж, достоен за възхищение. Все още малко безцеремонен, доуточни мислено тя. Беше ѝ известно, че той

може да прекрати сбиване в бара едва ли не само с една строга команда, ала бързо пускаше и юмруците си в действие, ако с първото не успееше.

И въпреки това не познаваше друг по-внимателен или по-състрадателен от него. Девин се отнасяше изключително добре с нея и децата и Каси му беше задължена.

Опирайки буза о стъклото, тя затвори очи. Ще се научи да не бъде толкова нервна пред него. Можеше да го направи. Беше работила много сериозно над себе си през последната една година, за да се научи на сдържаност и спокойствие, когато посреща гостите. Така добре се беше справила, че често пъти не изпитваше никакво смущение.

Случваше се, при това все по-често и по-често, да се чувства направо като в свои води.

Значи отсега нататък щеше да се научи да не нервничи пред Девин. Нямахше да мисли за значката му и щеше да помни само, че той бе един от най-старите ѝ приятели... По който дори се беше поувлякла навремето. Нямахше да мисли за големите му ръце или за това, какво би могло да се случи, ако Девин се ядоса и приложи силата им върху нея.

Напротив, щеше да си спомня колко нежно същите тези ръце бяха поглаждали косите на дъщеря ѝ или колко твърдо бяха обхванали ръката на сина ѝ, когато Девин му помагаше да овладее стойката на батсман.

Или пък колко приятно, колко неочаквано приятно се бе оказало докосването на пръста му по бузата ѝ.

Каси се сгуши още по-удобно върху перваза...

Ето, той беше тук, до нея, усмихващ се по онзи начин, който показваше трапчинката му и пораждаше странни усещания в душата ѝ. Леко я докосна и тя не подскочи този път. Ето, помисли си Каси, вече се получава.

Девин я милваше, притегляйки я към себе си. Тялото му беше твърдо. Но тя не се уплаши. Макар че трепереше. Неспособна да се овладее. Той беше толкова едър, толкова силен, можеше да я пречупи на две. И все пак... И все пак ръцете му леко галеха тялото ѝ. Кожата ѝ. Ала това беше невъзможно.

Устните му достигнаха нейните — така топли и нежни. Каси не можеше да го спре. Забрави, че би трябвало да го спре, дори когато

езикът му се плъзна по нейния и дланта му обхвана гърдата ѝ, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

Девин я докосваше, а на нея ѝ ставаше трудно да диша, защото неговите големи ръце се спускаха по тялото ѝ. А сега и устните му. Господи, не, не е редно, но беше прекрасно да чувства топлите, влажни устни върху себе си.

Тя се извиваше, стенеше, разтваряше се за него. Усети как той прониква в нея — толкова силно, толкова плавно, съвсем естествено.

Проехтя изстрел и Каси се стресна. Въздух не ѝ достигаше, беше потна и замаяна.

Сама в салона. Разбира се, че ще е сама. Ала кожата ѝ беше настръхнала, а тя цялата гореше, завладяна от усещания, забравени дълги години наред. Нима беше възможно?

Досрамя я и Каси се загърна до брадичката в робата си. Ужасно, укори се тя, как можа да си въобразява такива неща с Девин. А той е толкова внимателен с нея.

Не знаеше какво я беше прихванало. Та Каси не обичаше секса. Беше се научила търпеливо да го понася, след като бе превъзмогнала първоначалния ужас от злополучната ѝ първа брачна нощ. Никога не ѝ беше доставял удоволствие. Просто не беше създадена за подобен вид удоволствия и съвсем скоро се бе примирила с липсата им.

Но щом се изправи краката ѝ трепереха, а ниско в корема си почувства стаено напрежение. Тя си пое въздух, наситен с нежното ухание на рози.

Значи не съм сама, помисли си Каси. И Абигейл беше с нея. Успокоена, тя се качи горе, за да надзърне за последен път в стаята на децата, преди да си легне.

Към обяд Девин добре се беше заровил в бумагите, както сам ги наричаше. Трябваше да напечата доклада си за разбития склад в таверната на Дъф и да го придвижи по каналния ред. Оказа се съвсем лесно да открие следите на тримата младежи, които бяха намислили да лишат Дъф от част от инвентара му.

После пък стана катастрофата на „Брук лейн“. Дребна работа, размишляваше Девин, докато тракаше по клавиатурата, но Лестър Суоп, чиято нова лимузина беше посмачкана, вдигна скандал.

Девин трябваше да приключи и с доклада до кмета и градската управа относно мерките за контрол на масовите прояви в деня на парада.

След това, може би, щеше да отиде да обядва.

В дъното на помещението неговият млад заместник Дони Банкс обработваше билети за неправилно паркиране. И, както обикновено, барабанеше с пръсти по металния плот на бюрото, следвайки някакъв свой вътрешен ритъм, на който Девин упорито се мъчеше да не обръща внимание.

Денят бе достатъчно топъл, за да отворят прозорците. Бюджетът им не позволяваше да инсталират климатична инсталация. Отвън долиташе шумът на уличното движение, колкото и разрежено да беше то, като от време на време се чуваше рязкото изскърцване на спирачки при смяната на светофара на кръстовището между Главната и улица „Антиетам“.

Девин трябваше да прегледа и пристигналата поща — негово задължение, тъй като Кристъл Абът бе излязла в отпуск по майчинство, а той като шеф още не ѝ беше намерил заместничка.

Всъщност Девин нямаше нищо против. Тоталната монотонност на канцеларската работа му действаше успокоително. Всичко беше нормално, както можеше и да се очаква в градче, наброяващо не повече от две хиляди и петстотин жители. От него се искаше да продължава да държи нещата под контрол — да се справя с пияни нарушители на реда, недисциплинирани водачи на превозни средства, крадци на дребно или семейни скандали.

Понякога ставаше и по-напечено, ала за седемте си години в полицейския участък — като заместник-шериф и като шериф — му се беше налагало да вади пистолета си всичко на всичко два пъти. И нито веднъж не му се беше налагало да стреля.

С разум и хитрост обикновено се получаваше, ако ли пък не — един юмрук тутакси обръщаше нещата в негова полза.

Когато телефонът зазвъня, той с надежда хвърли поглед към заместника си. Пръстите на Дони никога не нарушаваха своя ритъм, тъй че Девин трябваше да се обади. Вече беше почти успял да успокои една изпаднала в истерия дама, която твърдеше, че съседката ѝ нарочно е пратила кучето си да се изходи в нейния двор върху петуниите ѝ, когато влезе Джаред.

— Да, госпожо. Не, госпожо. — Девин вдигна очи към тавана и покани с жест брат си да седне. — А вие говорите ли сте с нея, казали ли сте ѝ да си държи кучето в нейния двор?

Отговорът дойде толкова бързо и силно, че Девин се сви и отдръпна слушалката на петнайсет сантиметра от ухото си. Отсреща, на дървения стол Джаред се ухили и изпъна краката си напред.

— Да, госпожо. Сигурен съм, че полагате огромни грижи за петуниите си. Не, не, недейте. Моля ви. Законът забранява използването на огнестрелно оръжие в пределите на града. Няма нужда да прогонвате някакво куче с пушка в ръка. Ще изпратя някого при вас. Да, госпожо, разбира се, че ще изпратя. И... Ще видим какво може да се направи. Оставете сега пушката, нали ме разбрахте? Да, госпожо, всичко съм записал. Седнете и чакайте.

Той остави слушалката и откъсна листчето от бележника си.

— Дони?

— Да.

— Иди до „Оук лийф“ и оправи тая работа.

— Проблем ли има? — Дони престана да барабани по бюрото и вдигна очи с обнадеждена физиономия. Девин си помисли колко млад изглеждаше заместникът му в идеално изгладената си униформа, с тези буйни коси и игриви, сини очи.

— Някакъв френски пудел, който използва леха с петунии за тоалетна. Разясни им наредбата за кучешките нашийници и виж дали ще можеш да укротиш двете жени да не се хванат за косите на сред улицата.

— Слушам! — Доволен от възложената му задача, Дони взе листчето с необходимите сведения, намести фуражката си и излезе с твърда крачка, готов да приложи закона.

— Струва ми се, че миналата седмица му е било първото бръснене в живота — коментира Девин подире му.

— Петунии и пудели — рече Джаред и се протегна. — Виждам, че си доста зает...

— Антиетам е скучен град. — Девин стана да налее на двамата кафе. — Но с Дъф наистина имахме проблем — добави той, като преправи гласа си да имитира тембъра и интонацията на Дони. — Бяха изчезнали три каси бира.

— Бре-бре-бре...

— Върнахме две от тях. — След като подаде на Джаред едната от чашите, Девин подпря хълбок на бюрото си. — Другата вече я бяха изконсумирали три шестнайсетгодишни хлапета.

— Открихте ги, значи?

— Нямаше нужда от Шерлок Холмс. — Девин поклати глава, докато отпиваше от кафето си. — Бяха се хвалили наляво и надясно. Отнесли бирата на поляната до гимназията и си организирали купон. Бяха мъртво пияни, като ги сгасихме. Малоумници. Сега са обвинени по няколко параграфа, плюс кражбата и срещата при педагога в службата за малолетни престъпници.

— Звучи ми познато — няколко каси бира и купон. В гората.

— Ние не я бяхме откраднали — напомни му Девин. — Оставихме парите в склада на Дъф... След като го разбихме и взехме бирата.

— Правилно и важно уточнение. Господи, как се бяхме натряскали!

— До козирката — добави Девин. — Като се добрахме до вкъщи, мама ми накара да ринем тор цял следобед. Щях да умра.

— Ех, какви времена бяха — възкликна Джаред с въздишка. После се облегна назад. Въпреки елегантния костюм, вратовръзката и скъпите обувки, човек не можеше да го сбърка и да каже, че не е от същата фамилия. Като брат си, и той притежаваше дръзката, тъмна красота на всички Макейд. Беше малко по-издокаран, малко по-излъскан, ала дързостта не можеше да се скрие.

— Защо си в града?

— Да свърша някоя и друга работа. — Джаред не бързаше да разкрива повода, по който бе дошъл. — На Лейла й излиза зъб.

— Така ли? И не ви дава да мигнете?

— Вече забравих какво е сън. — Той се усмихна с ослепителната си усмивка. — Обаче е страхотно. Представи си, Браян й сменя памперсите. Много я обича. Савана казва, че първата му работа, като се върне от училище, е да отиде да види бебето.

— Късметлия си ти — подметна Девин.

— Не е нужно да ми го казваш. Но трябва и ти да опиташ, Дев. Бракът е хубаво нещо.

— За вас с Рейф — да. Видях го сутринта, отиваше към магазина с Нейт на гърба. Имаше вид на доста улегнал.

— Каза ли му го?

— Не исках да се бием пред бебето.

— Правилно. Знаеш ли какво ти липсва тук, Дев? — Все още отпивайки от кафето си, Джаред огледа помещението. Практично, семпло. Бюра, дюшеме, кафе машина, вентилатор на тавана, който скърцаше, когато го включеха през лятото, нетапицирани столове, метални кантонерки. — Куче. Етел всеки момент ще ражда.

Девин изви вежди. Домашните любимци на Шейн — Етел и Фред, най-сетне бяха разбрали какво могат да правят заедно едно женско и мъжко куче, освен да гонят зайци по полето.

— Да, само това ми липсва — локвички по пода и наръфани папки.

— Имаш нужда от компания — настоя на своето Джаред. — Представи си как ще изглеждаш, като обикаляш из града, а кучето ти носи пушката. Можеш и заместник да го направиш.

Картината накара Девин да се усмихне, ала той остави чашата си на бюрото.

— Няма да го забравя. А сега защо не изплюеш камъчето? Едва ли си дошъл да ми кажеш само това.

Джаред издиша шумно въздуха от гърдите си. Знаеше как работи мисълта на Девин — последователно, стъпка по стъпка. Беше позволил на Джаред да го поразсее, но не задълго.

— Имах малко работа в затвора тази сутрин.

— Да не би на някой от твоите клиенти да не му дават телевизионни права?

Джаред сложи кафето си встрани и склочи пръсти.

— Ти ги арестуваш, а аз ги представлявам пред закона. Затова му викат ред и законност.

— Правилно. Как можах да забравя. Та?

— Та. Говорих с директора на затвора и тъй като знае, че съм адвокат на Каси, човекът сметнал, че ще е редно да ми каже някои новости.

Девин стисна устни.

— За Долин?

— Да, за Джо Долин.

— Той трябва да лежи поне година и половина. — Девин знаеше точната дата и час.

— Така е. Ала изглежда след първоначалния труден период на адаптиране, през който имаше проблеми с дисциплината, сега Джо е станал примерен затворник.

— Ами-и!

Джаред усети горчивината в гласа му и отлично я разбираше.

— И ние знаем, че е негодник, Девин, но работата е там, че се преструва. При това се преструва доста добре.

— Няма да го пуснат предсрочно. Аз ще се погрижа за това.

— Никой не ти говори за предсрочно пускане. Засега. Ала са му разрешили да работи извън затвора.

— По дяволите!

— От тази седмица. Аз възразих. Изтъкнах факта, че ще е само на някакви километри от Каси, цитирах им досието му, напомних им за неговите връзки из града. — Чувствайки своето безсилие, Джаред разплете пръстите си и ги вдигна с дланите нагоре. — Не ме послушаха. Щели да го държат под око, заедно с останалите от групата. Но пък имаме нужда от програмата за трудова заетост на затворниците, защото имаме нужда от добре почистени и поддържани паркове и пътища, а това е най-евтиният начин да го постигнем. Като даваме възможност на дисциплинираните затворници да работят за обществото, това е нещо като реабилитация.

— А като си плюят на петите, зарязвайки работата? — Девин крачеше из стаята, с гневен поглед. — Случва се. Поне два-три пъти в годината се случва. Нали есента сам хванах един такъв!

— Случва се — съгласи се Джаред. — Ала обикновено не стигат далеч. Много лесно се забелязват в затворническата униформа, а и повечето не познават района.

— Долин обаче го познава.

— Не е нужно да ме убеждаваш. И аз ще се боря против това решение, Девин. Но няма да е лесно. След като майката на Каси постоянно пише на директора на затвора в защита на Джо.

— Проклетница! — Девин стисна юмруци. — Хем знае какво стори той на Каси. Каси — повтори бавно, като разтри бузите си с длани. — Тя тъкмо започва да се съвзема. Как ли ще го приеме?

— Натам съм се запътил, да й кажа.

— Не. — Девин отпусна ръце. — Аз ще й кажа. Ти върви да пишеш каквото трябва, за да спрем тая работа. Искам го затворен

двайсет и четири часа в денонощието.

— В момента работят по направление 34. Събират боклуци. И той е там.

— Добре. — Девин се насочи към вратата. — Много добре.

Не му отне много време да стигне дотам и отдалеч съзря оранжевите жилетки на работещите край пътя. Девин паркира в отбивката зад пикапа, в който вече бяха наредени торби, пълни със смет.

Той слезе от колата, облегна се на капака и загледа Джо Долин.

Шестнайсетте месеца затвор не бяха стопили и грам от телесната му маса, отбеляза Девин. Джо бе едър и плещест мъжага. Беше започнал да затлъстява, малко преди да го арестуват. По сегашния му външен вид обаче изглеждаше, че се бе заел да превърне тлъстината в мускулатура.

Затворът насърчаваше добрата физическа форма. Заедно с още един мъж Джо разчистваше банкета от другата страна на платното, като двамата систематично и безмълвно събираха сухи листа и други разхвърляни боклуци.

Девин не бързаше, изчака, докато Джо се изправи, нарами найлоновата торба и се обърна.

Погледите им се срещнаха. Девин си помисли какво ли би казал директорът на затвора за реабилитацията, ако беше видял израза в очите на Джо. Стаения плам и омраза. Ако бе видял постепенната, горчиво триумфална усмивка, преди Джо да хвърли торбата в каросерията на пикапа, паркиран от неговата страна на пътя.

Тъй като се познаваше добре, Девин остана на мястото си. Знаеше, че ако се приближи, дори малко, нямаше да може да се спре. Шерифската значка бе и отговорност, и бариера.

Ако беше обикновен гражданин, можеше да прекоси платното, да забие юмрук в ухилената физиономия на Джо и да си понесе последствията. Ако беше обикновен гражданин, можеше да смаже от бой този побойник на беззащитни жени.

Ала не беше обикновен гражданин.

— Да ви помогна ли, шерифе? — Един от надзирателите се приближи, готов за приятелски разговор, като между служители на

закона. Непринудената му усмивка угасна, щом зърна израза в очите на Девин. — Някакъв проблем?

— Зависи... — Девин извади цигара, въпреки че от два месеца се опитваше да не пуши. Без да бърза, драсна клечка кибрит, запали я и изпусна дима. — Виждаш ли го онзи там, здравеняка?

— Долин? Разбира се.

— Запомни това име. — Девин хвърли бърз поглед към името, окачено на ризата на надзирателя. — А аз ще запомня твоето, Ричардсън. Ако той се отскубне от тебе, било то и на една крачка, ти ще пострадаш.

— Но, шерифе...

Девин просто прикова очи в лицето на Ричардсън и, без да ги отмества, се изправи от капака на автомобила.

— Гледай този кучи син да не припарва до града ми, Ричардсън. Отваряй си очите на четири.

Джо проследи с очи отдалечаването на полицейската кола. Превил гръб, отдаден на работата си, като добър играч от отбора. Той се потупа по джоба, където бе сгънал последното писмо от тъщата.

Знаеше какво му бе написала, почти дума по дума. Информираше го подробно за Каси. Как малката проклетница си е намерила хубава работа в мотела на Макейд. Противните Макейд. Той щеше да се погрижи за всеки от тях, като излезеше.

Ала най-напред щеше да се погрижи за Каси.

Тя си мислеше, че може да уреди да го хвърлят в килия. Мислеше си, че може да се разведе и да започне да върти опашка из града. Е, щеше да съжалява за това, съвсем скоро.

Майка ѝ му помагаше, с тези свои писма. Непрекъснато го поучаваше и той едва понасяше старата, съсухрена бабичка, но пък тя му помагаше да се измъкне. Той също ѝ пишеше всяка седмица, разказваше ѝ колко страда, как е станал набожен, колко иска да се върне при семейството си пак. Винаги споменаваше и децата.

Изобщо не му пукаше за децата. Хленчещите, лигави изтърсачета.

Интересуваше го Каси. Тя му беше жена — „докато Бог ни раздели“. И той съвсем скоро щеше да ѝ го напомни.

Джо грабна още една торба със смет и я хвърли в каросерията на пикапа. О, да, щеше хубавичко да ѝ го напомни, като в доброто старо

време. Тя щеше да си плати, тъпкано, за всеки негов час, прекаран в килията.

Стиснал юмруци, Джо мечтаеше за своето завръщане у дома.

ТРЕТА ГЛАВА

Вместо да отиде при Каси, Девин мина през затвора. Не се съмняваше в способностите на Джаред като адвокат, но просто искаше, чувстваше, че трябва да добави и от собствената си тежест. Наложил си да бъде спокоен, докато излага фактите и мнението си пред директора на затвора.

На всяко възражение от негова страна му представяха доклад, който го оборваше. Джо Долин действително се бе превърнал в примерен затворник, който демонстрираше всички признаци на реабилитация. Работеше усърдно, спазваше разпоредбите, ходеше редовно на църква. Беше изразил съжаление за извършените от самия него престъпления и продължаваше да посещава консултациите за преодоляване на пристрастеността си към алкохола.

Девин си тръгна с чувството, че системата, в полза на която работеше така самоотвержено, го беше цапандосала право в лицето. Единственото, което можеше да направи сега, бе да отиде при Каси и да се опита да ѝ вдъхне увереност.

Завари я коленичила на пода в големия салон да лъска дърворезбата на сгъваемата маса. Беше дотолкова увлечена в работата си, като тихичко си тананикаше, че не го чу да влиза. Имаше бяла престилка върху блузата и панталоните, а до себе си — пластмасова кофа, пълна с парцали и всякакви почистващи принадлежности.

Чупливата ѝ коса бе прибрана зад ухото, за да не ѝ пречи, като току пада пред лицето ѝ. Беше я оставила по-дълга от преди, отбеляза мислено Девин. Сега вече се подвиваше под брадичката ѝ.

Изглеждаше толкова щастлива, помисли си той, като пъхна ръце в джобовете си.

— Кас?

Тя подскочи, като едва не си удари главата в ръба на масата. После цялата се изчерви.

— Девин... — Каси заизвива парцала в ръцете си, с изопнати до краен предел нерви. До преди миг си беше повтаряла съня, онзи същия

сън, който преживя именно тук, в големия салон за гости, на перваза на прозореца. Съня, в който Девин... О, Господи...

Той я изгледа напрегнато, след което пристъпи напред. Човек би помислил, че я бе хванал на местопрестъплението — с такова изражение го посрещна.

— Какво ти е? Какво се е случило?

— Нищо ми няма. Просто така... — Изведнъж ѝ се стори, че не бе с всичкия си и за малко да се изкикоти нервно. — Просто си въобразявах разни работи. — Нима беше възможно? — А ти ме стресна. Нищо ми няма.

Не беше в неин стил да се повтаря и Девин присви очи.

— Сигурна ли си, че нищо ти няма?

— Да, да. Добре съм. Всичко е наред. — Тя се изправи, като продължаваше да извива парцала в ръцете си. — Двойката гости, които се настаниха преди малко, отидоха да разгледат полесражението. Ще останат една нощ. От Северна Каролина са. Той е запален по всякакви битки и сражения. Така ми каза. Дадох им от всичките брошури... Разведох ги къщата. Искаха да я видят цялата. Във възторг са от идеята за духовете.

Озадачен, Девин кимна с глава. Каси буквално го заля с потоп от думи, а обикновено му се налагаше да я увещава, за да изкопчи две-три изречения наведнъж от нея.

— Добре.

— Искаш ли кафе? Ей сега ще ти наляя — рече тя и почти беше тръгнала, преди да ѝ бе отговорил. — С шоколадови ореховки. Тази сутрин ги изпекох... — Щом той сложи длан на ръката ѝ, за да я спре, Каси замръзна на мястото си като подплашена кошута, попаднала в светлината на автомобилни фарове.

— Касандра, успокой се.

— Спокойна съм. Съвсем спокойна съм. — Пръстите му бяха непоколебими, топли. Стори ѝ се, че усеща допира им през кожата си, та чак до костите.

— Ти не си на себе си. Поеми дълбоко въздух. Още веднъж.

Покорно, тя се подчини и почувства как част от нервността ѝ се уталожва.

— Добре съм, Девин.

— Чудесно, тогава ще прием кафе. — Ала щом я поведе към кухнята, пейджърът му иззвъня. — По дяволите! — Той се върна до съгъваемата маса, където имаше телефон със странната форма на свещник. — Макейд на телефона. Кажуи, Дони.

Девин притисна с пръсти слепоочието си. Откъде пък се взе това главоболие и защо Каси го гледаше, сякаш са му пораснали две пулсиращи от болка глави?

— Зает съм сега, Дони. Ти се оправяй. Точно това казах. Взехи вържи проклетия пудел, ако трябва и онези луди жени вържи при него, но... — Той мислено се наруга, съзнавайки, че Дони ще изпълни каквото му се казва.

— Остави това. Действай дипломатично, Дони, и си свърши работата. Ще трябва да глобиш дамата с пудела, ала го направи тактично, професионално. Посъветвай я да сложат ограда. Напомни й, че наредбата за нашийниците е както за безопасността на любимото й животно, така и заради околните. Нали по улицата минават коли, може да го блъснат. Като свършиш с нея, отиваш при онази, дето ми се обади да се жалва. Казваш й, че работата е уредена, правиш й комплимент за цветята. Съветваш я да сложи ограда. Знаеш приказката — добри огради, добри съседи. Не, не съм я измислил аз. Заминавай, Дони.

Девин остави слушалката и като се обърна, видя Каси да му се усмихва насреща.

— Дребен проблем с някакво куче — поясни той.

— Много добре се справи, знаеш как да подходиш към хората и да сложиш нещата на мястото им.

— Често влизам в ролята на цар Соломон. — Девин издиша шумно. — Седни, Каси. Трябва да поговорим.

— О! — Усмивката й посърна. — Нещо не е наред ли?

— Не съвсем. Ела да седнем. — Тъй като искаше да я държи за ръката, докато й казва лошата новина, той избра кривото канапе, което винаги го караше да се чувства като недодялан великан. — Ще ти кажа първо, че не е нещо тревожно. Не искам да се тревожиш.

— За Джо е, нали? — Ръката трепна само веднъж в неговата, после остана неподвижна. — Пуснали са го.

— Не. — Девин стисна нежно малката длан, вдъхвайки й кураж, без да откъсва очи от нейните. — Той няма да излезе от затвора още дълго време.

— Иска да види децата. — Тя пребледня като мъртвец, очите ѝ станаха огромни, тъмни, пълни с ужас. — О, Господи, Девин, децата.

— Не. — Той се наруга, съзнавайки, че само влошава нещата, като се мъчи да омекоти удара. — Нищо подобно. Става дума за програмата за трудова заетост на затворници извън затвора. Известна ти е, нали?

— Да, пускат ги за няколко часа извън затвора да работят в полза на обществото. О! — Една-единствена тръпка премина по тялото ѝ, преди Каси да затвори очи. — Значи това било.

— Той работи към службата за поддържане на пътищата. Събират боклуци и паднали листа. Нещо такова. Исках да го знаеш, без да се тревожиш. Уредил съм да ме информират за графика им. Ще знам винаги точно къде се намира и ти също ще знаеш. За да не минеш случайно някой ден с колата оттам, да го видиш и да се изплашиш.

— Добре. — Страхът се четеше в очите ѝ, но тя можеше да го овладее. Беше се справяла и в по-лоши ситуации. — Ще бъде под наблюдение, нали?

— Разбира се. — Нямах да ѝ казва колко често се случваше да изтърват някой затворник. Сигурно ѝ беше известно. — Ще се отбивам с колата или ще пращам някой от моите хора да проверява по няколко пъти на ден мястото, където работят. И тъй като искам да се чувстваш спокойна, може и двамата с тебе да наминаваме с колата оттам.

И край училището, помисли си Девин, ала не го каза на глас, за да не повдига темата за децата отново.

— Той все още е в затвора — рече Каси, за да се окуражи. — Ще има охрана.

— Точно така. Джаред подготвя официално възражение, но трябва да ти кажа... Дявол да го вземе. — Девин си пое дъх. — И майка ти има пръст в това, писала е до директора на затвора.

— Знаех си! — Тя изправи рамене. — Те двамата с Джо си пишат. Мама ми показва писмата му. Ала това няма значение, Девин. Аз никога няма да се върна при него. Няма да позволя децата ми да преживеят онзи ужас отново. Ще се оправим някак си.

— Ще се оправите, разбира се. — Той щеше да се погрижи за това. Девин върна един непокорен кичур зад ухото ѝ, доволен, че този път тя не подскочи. — Извинявай, че одеде те изплаших.

— Не. Не ме изплаши толкова.

— Каси, независимо по кое време е, било то денем или нощем, ако някога ти е неспокойно или тревожно, искам да ми се обадиш. Знаеш, че повечето нощи прекарвам в участъка. След пет минути мога да бъда тук, ако имаш нужда от мен.

— Тук никога не ми е неспокойно или тревожно. Никога не съм сама. — Щом той вдигна учудено вежди, тя се усмихна. — Не ги ли усещаш?

— Розите ли? Да. — Сега Девин се усмихна на свой ред. — И все пак, моята компания е за предпочитане пред компанията на един дух. Нали ще ми се обадиш?

— Да. — Каси трябваше да събере целия си кураж. Трябваше да го докаже. Той беше неин приятел, неин добър приятел. А тя трябваше да престане да се държи като мижава, трепереща мишка. — Благодаря ти. — Каси пресилено се усмихна, сложи ръка на бузата му и за миг го целуна по устата.

Девин едва усети вкуса ѝ, но цялото му същество пламна като облято с напалм. Стана толкова неочаквано, а го желаше от толкова отдавна. Той не осъзнаваше, че пръстите му бяха я стиснали като менгеме, което я накара да ококори, смаяна, очи. Помнеше единствено, че устните ѝ се бяха докоснали до неговите, ала само за миг.

И не можа да се въздържи.

Притисна я към себе си, за да усети вкуса ѝ отново, да го погълне, да се потопи в него. Топло и сладостно. Очертанятия на устните ѝ, онази дълбока извивка, буквално го влудяваха. Девин ги съкруши с мощта си, обходи ги като обезумял с език, след което потъна навътре, за да завладява.

Сърцето му се блъскаше в гърдите като безразсъден сърфист край остри рифове. Кръвта му кипеше, в главата му всичко бучеше. Каси бе крехка, дребна и свежа, тя съставляваше всичко онова, за което бе копнял, онова, което обичаше най-много на света.

Трябваше му няколко отчаяни мига, за да разбере, че ръцете ѝ бяха заклещени помежду им. И че Каси бе като застинала в прегръдките му. Потресен, той я пусна и скочи на крака.

А тя го гледаше с мрачни като буреносни облаци очи, закрила с пръсти устните, върху които Девин току-що бе безчинствал.

Точно така, тази бе най-подходящата дума в случая, помисли си той, отвратен от себе си. Безчинствал.

— Извинявай... — Сега Девин беше толкова блед, колкото Каси се беше изчервила, и той яростно се проклинаше. — Извинявай — повтори отново. — Аз... Съжалявам. Не исках да... Завари ме неподготвен. — Няма никакво извинение, напомни си Девин, и за излъганото ѝ доверие щеше да бъде наказан, като загуби това доверие завинаги. — Не беше редно и няма да се повтори. Не знам какво си помислих. Трябва да тръгвам.

— Девин...

— Трябва да тръгвам — повтори той, почти с отчаяние, като отстъпваше назад. За малко да се блъсне в някаква маса, което вече щеше да бъде върхът. Но тъй като Каси не мръдна нито на сантиметър, Девин успя да избяга, без повече да се унижава.

Тя чу захлопването на вратата. Не, не беше помръднала, защото не можеше. Нямахме смисъл дори да се опитва да се изправя на крака.

Какво всъщност се случи, питаше се Каси. Целуна го, защото си помисли, че бе време да прояви този приятелски жест.

Рейф непрекъснато я целуваше. Когато идваше в мотела за нещо, той често я целуваше, така както тя се опита да целуне Девин. Леко, дружелюбно. И ето че след време свикна — вече не се държеше сковано.

После Девин я целуна. Ала не я целуна като Рейф. Изобщо не беше по същия начин. Каси все още притискаше устните си с ръка и усещаше горещината им. Не, никой не я беше целувал така досега. Сякаш животът му зависеше от това. Не бе и допускала, че Девин...

Ами, беше, напомни си тя, като отпусна ръка в скута си. Та нали предната нощ си го представя! Нима беше предизвикала всичко с въображението си?

Но това, което се случи тук, бе несъмнено реалност. Сърцето ѝ още биеше като лудо, кожата ѝ пламтеше. Смаяна от действията му, от начина, по който я сграбчи, от начина, по който устните му се впиха в нейните, Каси просто не беше в състояние да мръдне.

Колко ли време продължи? Тридесет секунди, минута? Не можеше да определи, ала толкова неща се бяха случили вътре в нея. Все още цялата трепереше.

Той съжаляваше. Разбира се, че ще съжалява, размишляваше тя, като се облегна назад и се помъчи да успокои дишането си. Не бе имал намерение да я целува. Беше се получила просто някаква спонтанна

реакция. Чисто мъжка реакция. После Девин забеляза безучастието ѝ и я пусна. Извини се. Като добър и порядъчен човек се извини за това, че бе извършил нещо, без да иска.

Всъщност ставаше дума само за една целувка, напомни си Каси, но трябваше да притисне с ръка потръпващия си корем. Сега тя развали всичко, защото не можа да я подмине, не можа да я приеме със смях като всяка нормална жена. Да не говорим, че изобщо не можа да му отвърне, да го накара да пожелае да я целуне пак.

Ще положи усилия, нареди си Каси, да се държи така, сякаш нищо не е станало. При следващата им среща тя първа ще се усмихне и съвсем естествено ще поведе разговора. Напоследък все по-добре и по-добре се справяше с подобни задачи. Нямахше да го понесе, ако не останеха приятели.

Каси се изправи на все още несигурните си крака, за да довърши лъскането на дърворезбата. Изобщо не се сети за Джо Долин.

Девин работи с ожесточение през остатъка от деня и през целия следващ ден. Изправи заместниците си на нокти и отиде във фермата да прояви същото благоразположение пред по-малкия си брат.

На себе си, естествено, рече, че отива да поработи. Трябваше да поогледа реколтата, а и няколко от бременните крави всеки момент щяха да родят. Услугите му се оказаха съвсем навременни, когато една от кравите започна да се отелва.

Докато приключи цялата процедура и новороденото теленце се заклатушка на тънките си крачета, Девин вече на нищо не приличаше. Ризата му беше безвъзвратно похабена, ръката — изранена, след като я заклеши в утробата на родилката. Имаше чувството, че вони до мозъка на костите си.

Шейн също беше в краварника, не по-малко мръсен от него, ала си подсвиркваше весело с уста, докато ваксинираше стреснатото теленце.

— Готово, приятелче. Не болеше чак толкова.

Девин го наблюдаваше с отвращение. Работата беше тежка, мръсна и още не я бяха свършили докрай. Трябваше да се почисти наоколо, да се постеле нова слама, пък и телето трябваше да се наглежда през следващите няколко часа.

А ето че Шейн, коленичил в мръсотията, беше щастлив като глупак.

Не се беше подстригвал скоро, отбеляза мислено Девин, затова дългите му кичури бяха промушени отзад, през отвора на кирливата шапка. Зелените му очи, с няколко тона по-светли от очите на Девин, бяха замечтани, а устните — като изписани край трапчинката на бузата му. Беше греховно красив, дори за един Макейд. Освен това беше изтърсакът в семейството — по-малък и от Девин, което означаваше, че тримата му по-големи братя се чувстваха просто задължени да го налагат здравата и честичко.

Шейн продължаваше да си свирука и Девин сериозно се замисли дали да не го натупа наистина.

— Какво толкова хубаво има, че си се разсвирил така?

— Имаме си едно чудесно, здраво теленце, както изглежда. — Въпреки силните протести на телето, Шейн още не го пускаше и упорито изучаваше очите и ушите му. — И мама е добре. Какво му е лошото?

— За малко да ми счупи ръката.

— Тя не е виновна — отвърна с основание Шейн. — Освен това ти казах, че аз ще го хвана оттам. Но ти не отстъпи.

— Добре, де, добре. Тука е такава бъркотия.

— Не може да е подредено след раждане. — Шейн се изправи и отри мръсните си ръце в не по-малко изцапаните си джинси. Излезе от краварника и се опря на вратата. — Пък и мислех, че заедно с потта ще ти се изпари и гадното настроение. — Усмивката му беше нагла, самонадеяна, още една причина за желанието на Девин да го цапардоса. — Проблеми с жените, нали?

— Аз нямам проблеми с жените.

— Защото изобщо не излизаш с жени... Което, бих добавил, обезпокоява всички ни. Защо не вземеш някоя от моите? Аз имам предостатъчно.

Девин реагира на предложението му с грубия и очакван отговор, преди да застане до умивалника, за да си измие ръцете.

— Не, сериозно. Знаеш ли коя би ти подхождала най-много? Франи Спейдър. С нейните рижи коси, разпилени като някой необуздан водопад, и най-сладката усмивка на света. А като оставим

косите и усмивката настрана, има тяло за милиони. А ти май отдавна не си виждал такава.

— Аз сам си избирам жените. Нямам нужда от твоите подаяния.

— Исках само да ти помогна, по братски. — Той плесна Девин по гърба, преди да вземе сапуна. — Ала и ти, ако не подхождаше толкова по братски, можеше вече да си завъртял главата на малката Каси...

Благодарение на бързината на Девин и наивността на Шейн ударът попадна точно в челюстта на Шейн и го прати във въздуха. Той се приземи тежко и отърси глава. Но преди да успее да попита брат си какво го прихваща, усети отгоре си осемдесетте килограма на вбесения до неудържимост мъж.

Бяха си лика-прилика, познаваха добре движенията и ритъма си. Плевнята се огласяше от пъшкания, глухи удари, ругатни, докато двамата се търкаляха по прашния бетонен под.

— О, Господи...

Женският глас и презрението в него не трогнаха никого от боричкащите се. Шейн свали гарда, само колкото да му сцепят устната, но си го върна, като разби носа на Девин.

— Ала, скъпа, те току-що са започнали...

— Чу ме добре, Рейф! — С дълбока въздишка Рийгън Макейд подпря гукащото бебе на хълбока си. — Разтърви ги.

— Женска му работа — измърмори Рейф. Но щеше да ги разтърве, както той си знаеше, което значеше чрез включване в битката и собственоръчно нанасяне на някой и друг удар. Със съзнанието, че не може дълго да се забавлява с тях, Рейф успя да отблъсне Шейн и да възседне Девин.

— Стой настрана! — Окървавен, Шейн се надигна на колене. — Това си е наша работа, между мене и него.

— Може и да остана настрана... — Рейф със затруднение удържаше Девин под себе си. За да потвърди думите си, той закри изпоцапаното лице на Девин с длан и го натисна, колкото да удари леко главата му о бетона. — А може да искам и да си поиграя — добави Рейф. — Какъв е поводът?

— Питай него. — Вече поохладнял, Шейн се хвана за натъртената ръка. — Аз му говорех, а той взе че ми се нахвърли.

— Е, и аз повечето пъти се изкушавам да ти се нахвърля, когато ми говориш — отбеляза справедливо Рейф и погледна да провери дали погледът на Девин се избистря. Беше го натиснал по главата малко по-силно, отколкото искаше. — Та за какво му говореше?

— За разни работи. За жени.

Погледът на Девин действително се избистряше, както се възвръщаше и гневът му. Той понечи да се отърве от Рейф, когато строгият, категоричен тон на Рийгън го спря:

— Престани с това абсурдно, детинско поведение, Девин. Как не те е срам?

Все още отгоре му, Рейф го погледна и му се ухили.

— Да, Дев, как не те е срам?

— Махни се от мене!

— Нали ще бъдеш послушен? — Със смях, Рейф се наведе и го целуна. Беше бърз, пъргав и отскочи встрани, преди Девин да успее да реагира.

— Хубава работа — намеси се Рийгън от вратата на плевнята, което накара Девин да се замисли, преди да се нахвърли отново върху Шейн. Беше застанала там, с идеално изгладени панталони и фина пролетна жилетка, опряла ококореното бебе на хълбок, и нервно потропваше с излъсканата си кожена обувка. — Да се боричкате в плевнята като две недорасли, невъздържани хлапета. Я се погледнете — мръсни, окървавени, изпокъсани.

— Той започна пръв! — Благоразумно Шейн потисна смеха си и се постара да изглежда засрамен. — Честна дума, Рийгън. Аз само се защитавах.

— Не ме интересува кой е започнал пръв — снизходително изтъкна Рийгън и срази девер си с подигравателна усмивка. — Струва ми се, че бяхме поканени на вечеря.

— О, да-а-а... — Шейн го беше забравил. — Наложих ни се да израждаме една от кравите. Телето тръгна да излиза със задницата напред. Току-що свършихме.

— Така ли? — Рийгън тутакси доби загрижен вид. Отметна кичур меднокестенява коса и припряно влезе навътре. — Добре ли е?

— Няма грешка. Хей, Нейт!

— Не, не смей! — Въпреки че гукащото бебе протегна ръчички към чичо си, Рийгън се извърна встрани. — Мръсен си. Вървете и

двамата да се измиете.

Девин изгледа Шейн с присвити очи, след което процеди през зъби:

— Щеше ми се да стоваря един юмрук на някого. Ти се оказа под ръка. Ама голямо кречетало си.

Шейн опипа разкъравената си устна.

— Да, ама какъв ми го заби...

— И сега?

— И сега имам да си връщам.

— Стига, момчета, дотук. Целунете се и мир.

Когато и двамата обаче — и Шейн, и Девин се насочиха към Рейф, Рийгън стисна зъби.

— Престанете веднага. Ако никой никого не удари, аз ще приготвя вечерята.

— Дадено — съгласи се Шейн.

— Но недей да влизаш в кухнята, преди да... Какъв е този шум?

— Какъв шум? — Девин отпусна готовите си за бой юмруци и се заслуша. Скимтенето беше тихо, едва доловимо над звуците, издавани от Нейт. По посоката на звука той прекоси плевнята до към средата и се озърна. — Изглежда днес ни върви на раждания. Етел ще си има кученца.

— Етел ли? — Като силно развълнуван баща Шейн се втурна към мястото и едва не падна върху своята раждаща любимка. — Мила моя, защо не ме извика? Хей, тя вече има две.

— Фред сигурно пали цигара от цигара. — Надвесил се над групата, Рейф целуна първо жена си, после сина си. — Знам как се чувства.

Съзрял паниката в очите на Шейн, Девин поклати глава. Бяха наблюдавали или помагали при безброй раждания в стопанството години наред, ала това сега нямаше никакво значение. Сега ставаше дума за Етел, а тя беше едва ли не истинската любов на Шейн. Девин се приближи и клекна до брат си.

— Справя се добре. — Той прегърна Шейн през рамо.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Нали е от нашата фамилия Макейд? — Девин погледна към Рийгън и й намигна. — Жените Макейд са върхът.

След раждането, почистването, готвенето и отпразнуването на шестте здрави кутрета на Етел и Фред, Девин се качи в колата и се върна в участъка. Беше твърде неспокоен, за да ноцува във фермата. Въпреки че стоя дълго под душа и се кисна във ваната, за да пооблекчи най-острите болки от борбата с Шейн, така и не можа да се успокои напълно.

Намали скоростта, докато минаваше край мотела, видя светещите прозорци на втория и на третия етаж. После мрачно натисна газта и се насочи към града.

Тя нямаше да му прости лесно, размишляваше Девин. Самият той нямаше си го прости. Нахвърли ѝ се като маниак. Беше груб и настойчив, а Каси заслужаваше, и би трябвало да очаква, нежност.

Нищо чудно, че го изгледа така, сякаш си беше загубил разсъдъка. Гледаше го, дълбоко потресена, а крехките ѝ красиви устни трепереха.

Но Девин бе сигурен, че ще намери пътя към нея, в края на краищата. Той умееше да чака, нали? Беше ѝ посветил близо половината от живота си, в чакане.

Джо Долин също чакаше. В килията му бе тъмно, ала той не спеше. Кроеше планове. Знаеше, че повечето го смятат за не особено умен, но щеше да им покаже, на всички тях, съвсем скоро. Беше се научил да играе играта — да казва онова, което надзирателите, психиатрите и затлъстелият директор на затвора искаха да чуят. Беше се научил да върши онова, което те искаха от него.

Можеше да се прави на хрисим. Можеше да се прави на покаял се. Можеше да се преструва на всякакъв. Само и само да излезе навън.

Девин Макейд си мислеше, че нещо е доказал, като мина покрай мястото за работа, перчейки се със значката си. О, Девин Макейд му беше длъжник. Отдавна. Джо не беше забравил как Девин дойде да го прибере, сложи му белезници и го хвърли в килия. Не, той не беше забравил какво му дължи Девин. Щеше да има разплата.

Ала Каси щеше да бъде първа, защото тя му дължеше най-много. Всичко би си вървяло нормално, ако си беше седяла на мястото. Обаче Каси отиде да хленчи пред Макейд, да издайничи неща от личния им живот.

Един мъж имаше право да наказва жена си, да ѝ показва opakото на ръката си или някой и друг юмрук, щом трябва. А тя си го заслужаваше. И тогава, и сега.

Никакви съдебни решения и разводи не можеха да променят нещата. Каси си оставаше негова жена, негова собственост и той щеше да ѝ го напомни не след дълго.

Докато смъртта ни раздели, помисли си Джо и се усмихна в тъмнината.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят на парада бе същински кошмар от тактическа гледна точка. Както се и очакваше. Въпреки обичайните си опасения обаче Девин го чакаше с нетърпение, защото щеше да бъде прекалено зает, за да мисли за каквито и да било лични проблеми.

Парадът тръгваше точно в дванайсет — което означаваше някъде между пладне и дванайсет и половина — след задължителните речи на площада и тържественото полагане на венец пред паметника.

От шерифа се искаше да бъде там, в пълна униформа. Дотук нямаше проблем. На пръсти се брояха дните в годината, когато му се налагаше да вади облеклото в маскировъчен цвят, вратовръзката и черните лачени обувки.

Естествено това включваше и изваждането на омразната му маса за гладене. Гладенето бе единствената домакинска работа, която искрено ненавиждаше, и единствената, която му късаше нервите.

Ала в осем сутринта той беше вън, на улицата, изгладен и облечен. Вече се срещаха нетърпеливи зяпачи, които си избираха места и запазваха допълнително площ покрай завоите или по тротоарите за другите със сгъваемите столове и хладилните чанти.

Повечето от витрините и магазините по маршрута на парада бяха затворени за целия ден, но на Ед можеше винаги да се разчита, че заведението ѝ е отворено за закуска.

Девин бавно крачеше по тротоара със съзнанието, че има на разположение цял час, преди да го налегнат грижите за реда по време на масовата проява или за това, дали търговците са на отредените им места с техните балони, хотдог и сладолед.

Лятото сякаш бе решило да дойде тъкмо в деня на парада. Вече беше доста горещо и той раздражително поразхлаби яката си.

Представи си как асфалтът по улиците ще се нагрее и ще се размекне до към следобед. Дано момиченцата, които изпълняваха акробатични номера в блестящи от пайети костюми, се бяха подготвили за това.

Записа си да провери със сигурност дали има достатъчно вода по маршрута за участниците. Девин нямаше никакво желание някой да вземе да припадне.

Нищо, че беше празник — при Ед кипеше работа. Миришеше на пържена шунка и кафе. Ароматът му напомни, че не беше се хранил особено редовно през последните няколко дни.

След като си размени поздрави с неколцина от редовните клиенти на заведението, той се насочи към барплота и седна на един от високите столове.

— Шерифе — смигна му Ед. Както обикновено, очилата ѝ висяха на наниз от седефени перли върху мършавата ѝ гръд. Беше си сложила престилка, цялата в петна, ала под нея личеше, че бе готова за празника — с плътно прилепнала, дълга до кръста блузка, червена като косите ѝ, и почти скандално къси панталони.

Имаше яркосини сенки чак до изписаните с молив вежди, а устните ѝ бяха фосфоресциращо червени. На ушите ѝ висяха макове, захванати за презрамките на престилката.

Девин ѝ отпрати широка усмивка. Само Едуина Кръмп можеше да мине безнаказано в такъв външен вид.

— Яйца с шунка, Ед, без да забравяш кафето.

— Дадено, симпатяго. — Въпреки че можеше да му бъде майка, тя кокетно отметна назад коси и го подкачи: — Много си хубав в тая униформа!

— Чувствам се като застаряващ скаут от момчешката организация — измърмори той.

— Един от първите ми обожатели беше скаут. — Веждите ѝ закачливо заиграха, докато Ед повдигна чистия пластмасов капак на купата с понички и избра една от него. — Беше доста добре подготвен, да ти кажа. Това е от заведението — добави тя и погледна изкосо двете суетящи се сервитьорки.

Остави Девин да си допие кафето с поничката и влезе в кухнята.

Той се помъчи да не мисли, доколкото му бе възможно. И за да се занимава с нещо, извади бележника си и се зачете в записките и задачите за деня. След около половин час вече донастройваше нещата в главата си, наслаждавайки се едновременно на отлично приготвената от Ед порция бъркани яйца с шунка.

— Здравсти, шерифе. Да си арестувал някого напоследък?

Девин се завъртя на стола и видя изумителното, не особено дружелюбно изражение на снаха си. Савана Макейд винаги намираше какво да каже, помисли си той. Когато тази пищна жена с тяло на сирена влезеше някъде, мъжките сърца спираха да бият. Заради гъстите черни коси, падащи по раменете ѝ, бадемовите очи с цвят на изкусителен шоколад и онези изумителни изпъкнали скули на фона на златистата ѝ кожа.

И заради това същото отношение, доуточни мислено Девин.

— Честно казано, не, не съм. — Той се усмихна приветливо на момчето до нея, на своя племенник, независимо дали това се харесваше на Савана, или не. Висок за възрастта си, тъмнокос и красив като майка си, Браян беше облечен в своя бейзболен екип, с шапката на Филдър. — Участваш ли в парада?

— Да. Заедно с Конър и останалите ще бъдем в пикапа на треньора. Страхотно.

— Не сте ли подранили малко?

— Трябва да вземем някои неща — поясни Савана.

— В това число и Конър. Ще минем покрай тях веднага, след като Браян си понапълни стомаха.

— Умирам от глад — заяви момчето и, щом зърна купата с понички, тутакси се настани до Девин.

— Хей, Ед, тук едно момче умира от глад.

— Идвам! — Тя блъсна навън люлеещата се врата и подаде глава от кухнята. След което отправи ослепителна усмивка на Браян. — О, това бил моят шампион. — Като спонсор на бейзболния отбор „Антиетам кенънс“ Ед преливаше от гордост. — Страхотен мач беше в събота. — Тя приветства Савана, наведе се над барплота, колкото да изгука на бебето в количката, после се отдаде на задълбочен и сериозен разговор с Браян за ястия и бейзбол.

Девин не попита. Откъде-накъде пък ще пита. Слезе от стола, взе племенницата си и пак седна с ококорената Лейла в скута си.

Под богато надиплената периферия на шапката за слънце косата на Лейла бе също гъста и тъмна. Устните — досущ като устните на майка ѝ, отбеляза той, — бяха сериозни, докато го гледаше с големите си очи, които вече се избистряха от бебешкото синьо към типичното за Макейд зелено.

— Здравей, хубавице... — Девин се наведе да я целуне и се зарадва, като видя как малката устичка се изкриви. — Тя ми се засмя.

— Глупости!

Девин срещна невъзмутимия поглед на Савана.

— Вярно е. Усмихна ми се. Тя ме обича. Нали, Лейла? Нали, скъпа? — Той прокара пръст по ръчичката ѝ и тя го стисна. — Очите ѝ са като на всички от фамилията Макейд.

— Те още се променят — заяви Савана. Но постепенно омекваше. Въпреки значката, въпреки факта, че се опитваше да му се противопоставя, тя се привързваше към Девин от ден на ден. — Може да станат и кафяви.

— Ами. Ще бъдат като на всички Макейд. — Той отново вдигна очи към нея и ѝ се усмихна. — Не можеше да избягаш от тях. От всички ни.

— Очевидно.

Усмивката му се разшири. Девин знаеше, че Савана го харесва, колкото и хладно да се стараеше да се държи.

— Искаш ли поничка?

— Може би. — Тя се предаде и седна на съседния висок стол. — Няма нужда да я държиш.

— Да, ама аз искам да я подържа. Къде е Джаред?

— По адвокатски дела. Имаме среща в мотела към девет и половина.

— Значи още не сте ходили там? — Той се постара да прозвучи небрежно, съвсем непреднамерено, като в същото време вдигна Лейла до рамото си и започна да я гали по гърба.

— Не. — Савана се наведе да вземе лигавника от количката и го разстла върху рамото на Девин. — Храних я точно преди да излезем. Може да ти похаби завинаги хубавия полицейски костюм.

— Тъкмо няма да го нося. Само Конър ли ще взимате?

— Аха. — С вещината на експерт Савана си избра една поничка. — Рейф и Рийгън ще минат по-късно за Каси и Ема. Шейн ще докара Джаред, тъй че няма да имаме много коли за придвижване до парка за пикника.

Тя погледна по-нататък и видя, че синът ѝ скоро ще погълне и втората поничка, предложена му от Ед.

— Да искаш да те закарам донякъде?

— Не. Ще трябва да съм със служебната кола, за да се правя, че работя.

— Не те видях на мача в събота.

— Отбих се за малко. Погледах само няколко удара. — Беше зърнал Каси на трибуната и не искаше да я кара да се притеснява.

— Не дойде и за вечеря в неделя във фермата.

— Да не ви е било мъчно за мене?

— Не особено. — Ала нещо в израза ѝ смекчаваше ефекта от насмешката. — Нещо не е наред ли, Девин?

— Не.

— Джаред ми каза за Джо Долин, за онази програма за трудовата заетост на затворниците. Това ли те притеснява?

— „Притеснява“ е меко казано. Но го държа под око — прошепна той и се обърна с лице към Лейла, за да зарови нос в сладуранското ѝ вратле.

— Сигурна съм, че го държиш под око — повтори шепнешком Савана. Тя погали дъщеря си по главата, след което ръката ѝ се спря върху рамото на Девин в жест на привързаност, който изненада и двамата им.

— Май започвам да ти харесвам, а, Савана?

Тя се дръпна, ала угълчетата на устните ѝ се извиха нагоре.

— Нали сам каза, че не мога да избягам от вас. А сега си ми дай детето.

Девин настани Лейла в ръцете на майка ѝ, после целуна Савана по устата, кратко и делово.

— Доскоро. Чао, Браян — добави той и стана. Браян избоботи нещо нечленоразделно, заради пълната си с поничка и ябълков крем уста.

— Проклети Макейд — рече под нос Савана. Но се усмихваше, докато гледеше как Девин се отдалечава.

По обед градът се пукаше по шевовете. Хората се тълпяха по тротоарите, изпълваха до краен предел верандите и дворовете пред къщите. Малчугани тичаха — във всички посоки, плач на капризни бебета раздираше въздуха като разстроен оркестър.

Някои улици бяха преградени, за да не се пресича маршрутът на парада. Девин застана на основното кръстовище, тъй че да успокоява местните автомобилисти, забравили за деня на парада, или да пренасочва онези, които идваха по-отдалеч и изобщо не бяха чували за него.

Той им предлагаше околни пътища или ги подканваше да паркират наблизко и да се присъединят към веселбата.

Апаратът за двупосочна радиовръзка, окачен на колана му, пращеше и пукаше от смущенията по линията при всяко повикване на някой от заместниците му, разположени на отдалечени точки по маршрута.

Насреща му, от другата страна на улицата, на ъгъла на бензиностанцията, един клоун продаваше пъстроцветни балони. Малко по-надолу, сладоледът — било във фунийка или на пръчка — се радваше на оживено търсене, въпреки че се топеше от горещината в мига, в който купувачът го вземеше в ръка.

Девин погледна хвърлените на земята хартийки, разпилените по невнимание лакомства, парчетата от счупени играчки и спукани балони. Голямо чистене щеше да падне.

И ето че в далечината се дочуха звуците на първия маршируващ оркестър, приближаващ към площада. Звученето на медните духови инструменти, ритъмът на обутите в ботуши крака, накараха прагматично настроения му ум да се пренесе в миналото, към удоволствията от младежките му години.

Ех, че работа — парадът си е парад!

— Полиция! Полиция!

Примирен, той се обърна към преграждението на пътя, където беше спряла поредната кола. С един-единствен поглед прецени ситуацията — двама пътника на средна възраст, в лимузина от най-нов модел, които бяха почти слънчасали, уморени и ядосани.

— Да, госпожо... — Девин се наведе към отворения прозорец и им отпрати най-хубавата си служебна усмивка. — Какво мога да направя за вас?

— Трябва да минем оттук. — Раздразнителният тон на шофьора носеше северняшки акцент, който подходеше на пенсилванските знаци по регистрационния номер на колата.

— Казах ти да не се отклоняваме от магистралата, Джордж. Ала ти с твоя панорамен път...

— Тихо, Марша. Трябва да минем отгук — повтори той.

— Извинете... — Девин потърка брадичката си с ръка. — Проблемът е в това, че има парад. — Като в доказателство на думите му откъм маршируващия оркестър затръбиха тропети и забиха барабани. Той извиси глас, за да надвика оглушителните звуци: — Ще бъде затворено поне още един час.

Това предизвика бурен домашен скандал, изпъстрен с упреци и назидания. Девин продължаваше приветливо да се усмихва.

— Закъде пътувате?

— За Вашингтон.

— Е, ще ви кажа какво да направите, щом толкова бързате. Обърнете обратно и се върнете около осем километра все по този път. Ще видите табели за шосе номер 70. Свивате по източния ръкав и ще излезете на магистралата за Вашингтон, тя е 495, а оттам ви трябва не повече от час и сте в столицата.

— Казах ти да не се отклоняваме от магистралата — повтори Марша отново.

Джордж се разсърди.

— Откъде да знам, че в някакъв забутан град ще преградят улиците!

— Ако не бързате — продължи Девин, невъзмутим като скала, — може да обърнете и да спрете ей там, на поляната с табелката за паркиране. Безплатно е. Парадът е много забавен. — Той погледна към улицата, където една от малките мажоретки тъкмо хвърли палката си във въздуха, след което чевръсто я улови под бурните аплодисменти на публиката. — После дълго ще помните пътуването си до Вашингтон.

— Нямам време за паради! — С шумна въздишка, израз на досада, Джордж превключи на задна скорост, а Девин все още чуваше как двамата се карат вътре, докато лимузината направи завой и се отдалечи.

— Жалко... — измърмори той и се обърна да наблюдава парада, като едва не събори Каси на земята. Сграбчи я инстинктивно, но мигом я пусна, сякаш се опари от кожата ѝ. — Извинявай. Не те видях.

— Реших да те оставя да проявиш цялата си дипломатичност.

— Постарах се. Джордж и Марша не знаят какво изпускат.

Усмивната, тя се загледа в по-големите мажоретки, които изпълняваха цели акробатични съчетания. Ала мислено продължаваше да вижда Девин в неговата полицейска униформа. Толкова компетентен и мъжествен.

— Аз знам. Сигурно ти е горещо. Искаш ли да донеса нещо за пиене?

— Не. Благодаря. А... — Езикът му се оплете. Вече не помнеше кога за последен път я беше виждал в къси панталони. Години наред бе полагал неимоверни усилия да не мисли за краката ѝ. А ето ги сега пред него — дълги и гладки, като изваяни изпод симпатичните, тъмнолилави къси панталони с маншети. — Къде е Ема?

— Сприятели се с момиченцето на семейство Макъчън — Люси. Играят си в техния двор. — Беше ѝ по-лесно да говори с него, ако не го гледаше, затова Каси се съсредоточи в бавно отминаващия кабриолет и седящата вътре пътничка — тазгодишната принцеса на плодородието, облечена в рокля с безброй волани, която весело махаше с ръка. — Сърдиш ли ми се, Девин?

— Не, разбира се, че не! — Той така настойчиво се беше втренчил в принцесата, че тя го дари с блестяща, обнадеждена усмивка и му махна по твърде интимен начин. Но Девин всъщност виждаше Каси — малко притеснена на вид и толкова нежна. И красива.

— Ти направо шашна Джули — подметна тя, щом ги забеляза как се гледат.

— Джули ли? Коя Джули?

Смехът ѝ, макар и кратък, изненада и двама им. В следващия миг те се гледаха в очите.

— Сигурен ли си, че не съм те ядосала?

— Не. Да. Да, сигурен съм. — Той пъкна ръце в джобовете си, както се чувстваше по-спокоен. — Не ти. Аз сам се ядосах. Нали ти казах, не бях на себе си.

— Аз нямах нищо против.

Бумтенето на следващия оркестър отекна в ушите му. Девин помисли, че не я е чул добре.

— Моля? Не те чух.

— Казах, че... — Каси млъкна, тъй като радиовръзката изпраща.

— Шерифе. Шерифе, Дони се обажда. Имаме малък проблем в квадрант „С“. Чувате ли ме?

— Господи, в квадрант „С“! — измърмори Девин. — Той е в началното училище. Нагледал се е на рисувани филмчета.

— Ще те оставя на мира — изрече набързо Каси, докато той откачваше апарата от колана си. — Имаш работа.

— Ако... — Девин изруга под нос, защото тя вече си пробиваше път през ликуващата тълпа. — Макейд слуша — троснато отговори в предавателя той.

Малкият проблем се оказа безобидно надвикване между прекалено лоялни ученици от две конкуриращи се гимназии. Девин ги убеди да се разотидат, скастри Дони, след което помогна на една майка да се разбере със сащисаната си дъщеря, която си беше загубила закуската, улисана да демонстрира уменията си с мажоретската палка пред многобройната публика.

Докато и последният маршируващ ботуш заглъхне, докато и последното развято знаменце отмине, докато и последният балон изчезне в синевата, Девин трябваше да контролира автомобилното движение към парка, да насочва бригадата по почистването и да помогне на няколко разплакани, загубили се деца да се върнат пак при мама.

Той до насита се охлажда под рехавия душ в участъка, после с благодарност прибра униформата си, чак до следващия официален празник. Когато най-сетне стигна до парка и остави автомобила си в края на дългата редица от коли, пикникът вече бе в разгара си, сред аромата на печено месо и веселите игри.

Имаше хвърляне на топка, на подкова, състезания по целене на кегли, по надхвърляне с яйца, надбягвания по двойки с вързани крака. Девин видя Шейн да се прегръща с Франи Спейдър — къдравата червенокоска, която така щедро му беше предложил преди няколко дена.

Ето го и Рейф, отстъпващ назад, за да поеме топката, и Джаред, подготвящ се да я хвърли. Рийгън и Савана бяха седнали под сянката с бебетата си.

Имаше кучета и дечурлига, дебеланковци в шезлонги, които говореха за спорт и политика, стари дами, които си вееха с ветрила и се смееха. Ето го и Ки — кметът на града, смешен на вид, както винаги, в

пъстрите, карирани бермуди, които въпреки всичко разкриваха твърде много от косматите му крака.

Госпожа Мец подвикваше окуражително на внуците си, захапала едно пилешко бутче в компанията на госпожица Сара Джейн.

Господи, помисли си Девин, та той наистина ги обичаше. Всички, без изключение.

Вървеше бавно до моравата, като се спираше тук и там да поприказва, да изслуша нечие оплакване или някоя и друга новина. Пъхнал ръце в задните си джобове, Девин постоя със стария господин Уайнбъргър да погледа как хвърлените подкови подрънкваха о гладката повърхност на пръта.

Тъкмо обсъждаха различните техники за хвърляне, когато Ема се приближи безмълвно и протегна към него ръце. Той я вдигна и я сложи на хълбока си, а господин Уайнбъргър продължаваше да излага своето мнение. Ала мисълта на Девин започна да се раздвоява.

Малката Ема миришеше на слънце и беше лека като горска фея. Скоро щеше да стане на седем години, спомни си с трепет той. Още малко и вече нямаше да иска да я гушкат и да я носят на ръце. А щеше — като момичетата, покрай които Девин мина в началото на поляната — да флиртува с момчета и да иска да я оставят на мира да се държи като истинска жена.

Той въздъхна и я стисна за момент.

— Защо си тъжен? — поинтересува се тя.

— Не съм тъжен. Просто си помислих как бързо растеш. Искаш ли захарна пръчка?

— Да. Яркочервена.

— Добре, яркочервена — съгласи се Девин и я пусна на земята. Хванати за ръка, те се запътиха към павилиона, обслужван от членове на Американския легион. Той купи две пръчки, след което седна до нея на тревата да погледат как другите играеха софтбоул.

— Хайде, Дев! — Без да отстъпва от позицията си на втори номер, Рейф подкани брат си да се включи. — Ела да отбиваш!

— Не мърдам отгук. Виж каква хубавица съм си намерил — отвърна той.

— И мама казва, че съм хубава.

Девин се усмихна на Ема и й разроши косата.

— Защото наистина си хубава.

— И мама е хубава.

— Вярно е.

Ема се сгуши до него със съзнанието, че той ще я прегърне точно така, както тя обичаше.

— Тя вече не плаче. — Благодарение на своята наивност детето продължи да облизва захарната пръчка, без да забележи как ръката на Девин се стегна. — Преди все плачеше нощем. Но сега вече не плаче.

— Това е хубаво — беше всичко, което той можа да каже.

— А сега си имаме и котенцето Ед, и чисто нова къща. Никой не ни крещи, не чупи разни работи и не бие мама. Конър ходи на бейзбол и пише разкази, а аз мога да извикам Люси и да си играем, дори в стаята. Имам и много красиви пердета, на кученца. И нови обувки.

Тя показа розовите си маратонки на Девин.

— Много са хубави.

— Така е, защото ти го изгони онзи, лошия. Конър казва, че си го арестувал и си го пратил в затвора и той вече не може да бие мама и да я разплаква. — Ема го вдигна към него лице, с омазана в лепкаво, яркочервено уста и ококорени, ясни очи. — Обичам те.

— О, Ема... — Без да се доизкаже, той притисна чело о нейните пухкави, златисти къдрици. — И аз те обичам. Ти си най-доброто ми момиче.

— Знам. — Тя издаде червените си устни напред и го изненада с една лепкава целувка по бузата. — Отивам при Люси. Тя ми е най-добрата приятелка. — Ема стана и се усмихна с благата усмивка на майка си. — Благодаря за захарната пръчица.

— Няма защо.

Девин я проследи с поглед как се отдалечава с танцова стъпка, красива като русалка, после разтри бузите си с длани. Достатъчно трудно му беше да бъде влюбен в майката. Ала какво щеше да прави с тази привързаност към детето?

Нима щеше да се примири, завинаги, все да ги пази, да ги наглежда, да бъде вечният добронамерен приятел, любимият почетен чичко?

Започваше да му омръзва да потиска чувствата си, да стои настрана.

Този път, когато Рейф го извика, Девин скочи на крака. Да, помисли си той, разбира се, че ще отбива. И без това имаше нужда да

си изразходва енергията.

Човек изпитваше някакво вътрешно задоволство при сблъсъка на малката бяла топка с тънката дървена бухалка. Заради връзката, заради начина, по който силата на удара се предаваше по цялата дължина на ръцете. Заради звука, заради твърдия отскок, заради свистенето на въздуха и възторжените възгласи при политането на топката нагоре.

Почувства се човек след третата база, когато вече приближаваше края. Повече от човек дори, тъй като се оказа, че Шейн ще пази. Изкривил устни в сатанинска усмивка — огледален образ на братовото му изражение, Девин се хвърли силно и безмилостно с главата напред.

Последва жесток сблъсък на тела, вдигна се прахоляк, не закъснях и истеричните писъци на зрители й съотборници. Той чу как брат му изохка, когато лакътят му удари Шейн в ребрата, встрани от издутата предпазна жилетка на кечъра. В следващия миг видя звезди посред бял ден от удара в нещо кокалесто, вероятно коляното на Шейн, което го уцели зад ухото.

Но преди всичко чу победоносния вик „Успя!“

— Не може да бъде! — Шейн бе удържал топката, изстреляна му от Джаред, даже и след неприятния сблъсък. — Аз го изпреварих — настоя Шейн и размаха топката за доказателство.

Реферът Ки не отстъпваше:

— Ти не беше вътре, Шейн, а Девин. И закъсна с хващането.

Това естествено бе равносилно на обявяване на война.

От страничната линия Савана наблюдаваше как издокарацията от глава до пети адвокат Джаред Макейд отиде да се разправя лице в лице с кмета на града, докато братята му се надвикваха помежду си и овикваха всеки друг, оказал се на пътя им.

— Обожавам пикниците — коментира Савана.

— Аха... И аз. — Рийгън се протегна лениво. — Човек така добре си почива. — Усмихна се на Каси, която дойде да се скрие под сянката при тях. — Не се безпокой — окуражи я Рийгън, като видя как тревожно се е обгърнала с ръце. — Няма да се наранят... Сериозно.

— Знам. — Каси се стараеше да не бъде толкова притеснителна. Братята Макейд често вдигаха голям шум. Ала тя се сви още повече, щом видя, че и Конър и Браян се втурнаха да вземат участие в екшъна.

— Не се безпокой — повтори Рийгън. — Няма.

Нима не беше хубаво, че Конър можеше да тича и да вика така? Твърде дълго бе бил прекалено кротък и тих. И потиснат, помисли си гузно Каси. Сега, с всеки изминат ден, все повече и повече заприличваше на себе си. И ако участието в спор около един бейзболен мач го правеше щастлив, то тя в никакъв случай не би си позволила да се тревожи.

А спорът приключи съвсем скоро, с клетви за реванш и отплата. Каси видя как Браян изпълни танца на победата, после с цената на упорити молби му разрешиха да застане на мястото на кечъра. Девин взе ръкавица, наведе се и подметна нещо на Конър, при което синът ѝ ококори доволно очи, втурна се към външното поле на игрището и се приготви да играе.

— Толкова е добър с децата — прошепна Каси. — Девин — добави тя.

— Всеки път, когато се отбива у нас, взима Нейт на ръце в мига, в който прекрачи прага. — Рийгън се усмихна на сина си, зает с гризането на своята червена чесалка за зъби. — О, кръв!

Разтревожена, Каси погледна към Нейт.

— Къде?

— Не Нейт. Девин. Устата му е разкъравена. Кой има салфетка?

— Аз. — Каси извади една от джоба си. Докато тя бързаше след Девин, който се беше запътил към външното игрище, Рийгън се усмихна доволно.

— Още не го е разбрала, нали?

— Не. — Савана се облегна о дънера на дървото. Лейла дремеше и идеята ѝ се стори прекрасна. — Май той ще трябва да направи нещо по-биещо на очи, за да я накара да проумее, че е луд по нея.

— Девин е единственият Макейд, който никога не избързва.

Савана повдигна едната си вежда, преди да затвори очи.

— Обзалагам, че действа бързо, когато му дойде времето. Каси няма да му се изплъзне.

— Няма — тихо потвърди Рийгън. — Но това ще бъде най-добрият шанс в живота ѝ.

Останала без дъх, докато навакса преднината на широките му крачки, Каси викна подире му:

— Девин! Почакай!

Той се обърна за миг, видя я да подтичва след него и направи каквото се беше учил да прави — пхна ръце в джобовете си.

— Защо?

— Устата ти. Господи, човек не може да те настигне — успя да изрече тя, задъхана, щом спря пред него.

— Какво ми е на устата?

— Разкъравена е... — С умели майчински движения Каси започна да подсушава ъгълчето на устните му. — Видях те как се хвърли с главата напред към Шейн. После затворих очи. Късмет си извадил, щом само си си разбил устата при такова безумие. Та това е игра.

— Това е бейзбол — уточни Девин, потискайки стона си от нежното докосване на пръстите ѝ върху раната, която дори не беше усетил. — Спечелих обиколката.

— Да, знам. Захванала съм се да уча правилата. Конър е толкова запален по тази игра. Много мило беше от твоя страна, че го покани да влезе в лявото поле.

— В дясното. В дясното поле — успя да я поправи той, въпреки че сърцето му сякаш щеше да се пръсне в гърдите. Девин не смееше да извади ръцете си, свити в юмруци дълбоко в джобовете. — Каси, добре съм.

Именно тонът му, острата раздражителност в него, я накараха да спре.

— Ядосан си ми.

— Не съм ти ядосан. По дяволите, изобщо не съм ядосан. Виж. — Безсилен, като никога, той сграбчи напоената с кръв салфетка от ръцете ѝ. — Какво е това?

— Кръв. Нали ти казах, че устата ти...

— Кръв — прекъсна я Девин. — Това тече във вените ми. Кръв, а не ледена вода. Затова, ако продължаваш да се облягаш на мен и да ме пипаш по лицето, ще... — Той си наложи да млъкне, като стисна зъби. — Не съм ядосан — повтори Девин, ала по-спокойно. — Трябва да се поразходя.

Каси прехапа устни, а той закрачи към малката горичка, опасваща източната страна на парка. Опасността да загуби приятелството му ѝ вдъхна нужния кураж, за да тръгне след него.

Девин спря, обърна се и огънат в очите му я прониза като стрела в сърцето.

— Извинявай — избъбри тя. — Извинявай, Девин.

— Не ми се извинявай, Каси, няма за какво да се извиняваш.

Но къде са другите, запита се той. Защо нямаше никакви хора в горичката? Не можеше да рискува да остане насаме с нея сега, когато не се владееше напълно.

— Върни се, Каси. Върви си.

Тя понечи да тръгне. Беше ѝ втора природа да се подчинява, да прави каквото ѝ наредяха. Ала не можа, този път не можа. Сега моментът бе твърде важен.

— Ако не си ядосан, тогава има някакво недоразумение. Не искам аз да съм причината за това.

Беше ѝ трудно, почти страшно, да пристъпи напред, когато в погледа му все още бе стаен гневът. Каси знаеше, че Девин няма да я нарани, знаеше го със сигурност, но частица от нея все пак се колебаеше. Ала за Девин тя би рискувала.

— То е, защото те целунах — рече направо Каси. — Без да имам нищо предвид.

Гневът му изчезна от погледа. Сега очите му бяха пусти, умишлено безизразни.

— Знам, че не си имала нищо предвид.

— Но и ти ме целуна. — Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя едва чуваше думите си. — После ми каза, че си ядосан на себе си, ала аз не искам да се ядосаш. Аз нямах нищо против.

— Не си имала нищо против — повтори той, отделяйки нарочно всяка дума. — Добре. Ще го забравим. А сега се връщай при другите.

— Защо ме целуна така? — Въпросът ѝ завърши шепнешком, тъй като и куражът ѝ започна да се изпарява.

— Нали ти казах, завари ме неподготвен. — Каси продължаваше да го гледа със своите огромни, кротки очи и Девин почувства как нещо се пречупи в него. — За Бога, какво искаш от мен? Нали ти се извиних? Казах ти, че няма да се повтори. Мъча се да стоя далече от тебе, но това е убийствено. Цели дванайсет години чаках да те целуна и накрая ти се нахвърлих като невидял. Не съм искал да те заболи.

Колената ѝ затрепериха, ала не от страх. Тя познаваше страха твърде добре. Но както и да се наричаше това въздействие, то ѝ бе

непознато.

— Не ме заболя. — Каси преглътна с усилие. — Аз нямах нищо против. И сега нямам нищо против.

Той се опита да изясни нещо, макар да не беше сигурен в резултата:

— Аз пак искам да те целуна.

— Нямам нищо против — повтори тя, защото това бе най-лесното.

Каси не помръдна, когато Девин пристъпи към нея — нямаше представа дали трябва да го докосва. С удоволствие би погалила неговите силни ръце. Ала не беше сигурна дали е редно.

След това вече нямаше нужда нито да се тревожи, нито да мисли, нито да гадае. Той сложи ръце на бузите ѝ, обхванал в шепи цялото ѝ лице, и приближи устните си към нейните, толкова нежно, толкова търпеливо.

Сърцето ѝ затрептя, а усещането бе сладостно, подобно на птичка, излетяла безшумно от клетката си, щом вратичката ѝ се е отворила най-неочаквано. Когато Девин я притегли към себе си съвсем леко, на нея ѝ се стори, че плува към него. Устните ѝ се разтвориха от въздишка на тих възторг.

Именно това бе желал да стори, винаги. Да ѝ покаже нежност и внимание. Да се потопи в нея бавно, предпазливо. Шарената сянка на дърветата бе идеалната обстановка, подслаждана от птичите песни и благоуханието на дивите цветя.

Именно това бе желал да стори, мина му пак през ум, и той, замаян, задълбочи целувката си с премерена вещица, докато тя не въздъхна отново.

Изведнъж всичките години на очакване и копнеж му се сториха като минути — сега, когато Каси беше тук, с него.

Виковете и смехът от поляната отекваха като жуженето на щастливи пчели в съзнанието ѝ. Тя не разбра кога бе вдигнала ръце и го бе хванала за китките, докато не усети силния му, учестен пулс под пръстите си. Каси продължаваше да се държи за него, защото в главата ѝ се завъртяха чудни цветове, а целувката все не свършваше и не свършваше, забравила за времето.

Девин не я пусна, докато нейните ръце не отмаляха и, останали без сили, се отделиха от китките му.

Очите ѝ бяха все още затворени, когато той вдигна глава и ръцете му се спуснаха от лицето върху раменете ѝ. Наблюдаваше я как тя стисна устни, сякаш за да задържи и последния му дъх и да го запази за себе си.

— Каси.

Тя отвори очи — морни, премрежени и объркани.

— Не знам какво да кажа. — Не, всъщност знаеше, осъзна смутена. — Ще ме целунеш ли пак?

Дванайсетте години въздържаност му помогнаха да потисне стона си.

— Не веднага — отвърна той и я отдалечи на една ръка разстояние. При по-голяма близост рискуваше да я метне на рамо и да я отнесе зад някое подходящо прикритие. А не беше сигурен дали и двамата бяха готови за това. — Мисля, че трябва да поизчакаме малко.

— Никой не ме е целувал така. Никога не съм се чувствала така.

— Каси... — Думите ѝ още повече разпалваха желанието му. Девин го потисна дълбоко в себе си и я хвана за ръка. — Хайде да се връщаме. Аз... Не съм обядвал.

— О, сигурно си прегладнял!

— Точно така... — Той тайничко се присмя над себе си, докато я водеше обратно към поляната.

ПЕТА ГЛАВА

— Много ти благодаря, Каси. — Рийгън сложи засмения Нейт в бебешката му люлка, след което се наведе да го целуне, а той зарита доволно с крачета. — Тази сутрин ще имам клиенти, дошли отдалеч, и не е удобно да го оставя при мен, в магазина. Рейф пък трябва да се разправя с доставчиците.

— Знам колко е трудно — рече Каси откъм мивката. — Няма нищо по-досадно от това, да трябва да си играеш с бебето, когато имаш куп работи на главата си.

— Не е ли чудесен? Не мога да повярвам, че е вече на пет месеца. — Щом тя нави латерната към люлката, Нейт сякаш започна да рит в такт с музиката. — Храних го преди един час и съм донесла предостатъчно шишета, памперси, два чифта дрешки за преобличане, и...

— Рийгън, знам как се гледат бебета.

— Разбира се, че знаеш. — Усмивайки се глуповато на Нейт, Рийгън отметна косата си назад. — Но като си помисля колко си заета тук...

— Вие с Рейф не ми давате почивка, вярно, ала аз се уча да свиквам с робския труд.

Удивена, Рийгън вдигна глава.

— Ти се шегуваш и се смееш! А съм сигурна, че те чух и да пееш, като влязох.

— Щастлива съм. — Каси редеше чинии в миялната машина. Часът за закуска беше минал и гостите или си бяха заминали, или си почиваха в стаите. — Не съм предполагала, че мога да бъда толкова щастлива. Това е най-прекрасната къща на света.

Рийгън подаде на Нейт кръгче от разноцветна пластмаса да си играе.

— Значи си щастлива, че работиш тук?

— Безусловно. Не че не бях добре при Ед, но... Харесва ми да живея тук, Рийгън. — Тя се усмихна към гледката, откриваща се през

прозореца. — И на децата им харесва да живеят тук.

Рийгън прекара език в кръг по горните си зъби.

— И затова ли си пееше?

Каси се наведе още напред, заета с подреждането на чиниите.

— Всъщност, има и друга причина. Не е ли време да отваряш магазина?

— Мога да се позабавя няколко минути. Това е един от плюсовете на собствения бизнес.

Ако Каси искаше да го сподели с някого, то не би имало подходящ човек за това от Рийгън. Тя се изправи и си пое дълбоко въздух.

— Девин — свързано е с Девин. Тоест, аз може и да преувеличавам. Или да подценявам нещата. Ала просто... Искаш ли кафе?

— Каси!

— Той ме целуна — избъбри тя и тутакси закри устата си с ръка, сякаш за да заглуши напирания смях. — Истински ме целуна. Не както Рейф ме целува или Шейн, или Джаред. Ами като... Ох, дланите ми се изпотиха!

— Крайно време беше — отбеляза Рийгън със симпатия. — Мислех, че никога няма да се престраши.

— Не си ли изненадана?

— Каси, та той и в огъня ще влезе заради тебе. — Тя реши да изпие чаша кафе и тръгна към печката, за да си налее. — И как беше?

Твърдението на Рийгън накара Каси да прокара нервно ръка в косите си.

— Кое?

С доволна усмивка Рийгън отпи от чашата си и се подпря на плота.

— Подозирам, че с Рейф си приличат и в други неща освен по външен вид и темперамент. Което означава, че трябва да е била страхотна целувка.

— Беше на пикника, преди два дена. А сърцето ми още бучи.

— Да. Ето ти Макейд и на тебе. Какво ще правиш сега?

— Знам ли какво да правя... — Сбърчила вежди, Каси взе една влажна кърпа и започна да бърше плота. — Рийгън, когато тръгнах с Джо не бях навършила шестнайсет години. Никога не съм била с друг.

— Аха... — Рийгън нацупи устни. — Разбирам те. Съвсем естествено е да ти е малко нервно в началото на нова физическа връзка.

Тъй като дланите ѝ действително бяха мокри, Каси остави кърпата и ги отри в престилката си.

— Аз не обичам секса — заяви категорично тя, като отново се захвана с чиниите, тъй че не забеляза нито учудването на Рийгън, нито загрижеността в очите на своята приятелка. — Не ме бива, пък и изобщо не ми харесва.

— Каси, знам, че консултациите ти бяха от полза.

— Да, така е, и съм ти благодарна, задето ме убеди да отида. Чувствам се много по-добре, по-уверена в себе си. Знам, че не заслужавам да бъда малтретирана, че не аз съм била причината, че правилно съм се отървала от него. — Каси въздъхна. — Но това е различно. Не всички жени са устроени така, че сексът да им доставя удоволствие. Чела съм го някъде. Както и да е — продължи тя, преди Рийгън да успее да се намеси. — Вярно е, по-добре съм сега. Обаче не съм глупава, Рийгън. Известно ми е, че Девин има потребности и съм готова да ги удовлетвори.

— Глупости — отсече Рийгън. — Правенето на любов не е ежедневие като... Като... — Затруднена, тя махна с ръка към мивката. — Като миенето на чинии...

— Не исках да ти прозвучи по този начин. — Тъй като Рийгън ѝ беше приятелка, Каси ѝ се усмихна. — Исках да кажа, че държа на Девин. Винаги съм държала на него. Това е нещо съвсем различно. Ала не съм знаела, че и той ме харесва. Чувствам се поласкана.

Реакцията на Рийгън беше едно смотолевено ругателство, което само още повече развесели Каси.

— Наистина съм поласкана. Той е толкова красив... И мил. Никога няма да ме нарани.

— Не, няма да те нарани — тихо потвърди Рийгън. „Нима ти би го наранила?“

— Целувката беше прекрасна, предполагам, че и сексът с него би бил приятен.

Предвидливо, Рийгън прикри покашлянето си с глътка кафе. Ако Девин приличаше на Рейф, „приятен“ бе слабо казано.

— Той споменава ли ти е нещо за секс?

— Не. Та той нямаше да ме целуне, ако не бях го подканила. За това исках да те питам. Как да му покажа, че нямам нищо против да бъда с него... И така?

Само благодарение на силната си воля Рийгън не се опули. Тя внимателно сложи чашата си настрана.

— Нямам навик да се меся, Каси, то е в разрез с феминистките ми разбирания, но в случая трябва да се доверя на инстинктите си и на онова, което знам за теб и за Девин. Бих те посъветвала да го оставиш той да диктува темпото, на първо време. Следвай го и се наслаждавай на живота. Можеш да разчиташ на него, че и двамата ще стигнете там, където искате. Когато си готова, Каси. Важното е да мислиш и за себе си, не само за Девин.

— Значи нищо да не правя?

— Прави каквото смяташ, че е правилно. И още нещо — не го сравнявай с Джо. И не сравнявай жената, която живееше с Джо, с жената, която си в момента. Предстоят ти големи изненади.

— Вече преживях една... — Каси докосна устните си с пръст. — Беше невероятно.

— Много добре. Бъди все така открита. — Тя целуна Каси набързо и се наведе да оправи Нейт за последен път. — Да знаеш, че няма да ти се разсърдя, ако ме държиш в течение за развитието на нещата.

В късния следобед Каси вече беше приключила със стаите за гости, с прането, беше сложила Нейт да спи в стаята на Ема. Пъхна пилето да се пече във фурната и тъкмо се чудеше дали да не се захване с дребните ремонтни работи по къщата, когато чу краткото потропване на вратата.

Сърцето ѝ трепна, обнадеждено от мисълта, че може да е Девин. Ала се успокои, щом видя майка си през предпазната мрежа.

— Здравей, мамо... — Тя послушно ѝ отвори вратата и едва докосна за поздрав сухата буза на майка си. — Радвам се да те видя. Току-що направих чай с лед, а имам и хубав черешов пай.

— Знаеш, че не ям сладко посред бял ден. — Констънс Конър огледа критично жилището на дъщеря си. Сбърчи нос, щом зърна

котката, свита под масата — животните нямаха работа вътре, в дома, при хората.

Пердетата бяха разтворени, заради което дамаската неминуемо щеше избелее от силната слънчева светлина. Но иначе беше чисто. Тя бе научила дъщеря си на ред.

В края на краищата, редът и чистотата бяха добродетели.

Въпреки всичко Констънс Конър не одобряваше ярките цветове, нито всичките джунджурии наоколо. Излишна показност. Тя изсумтя, за да изрази отрицателното си отношение, и седна на един от столовете в хола, по войнишки изправила гръб.

— Пак ще ти кажа, че сгреши, като реши да живееш в къщата на чужд мъж.

Този спор редовно се повтаряше и Каси отвърна наизуст:

— Живях в къщата на господин Халъран почти десет години.

— И си плащаше наема.

— А тук с работа си изкарвам наема. Каква е разликата?

— Знаеш много добре каква е разликата, затова няма да я споменавам пак.

До следващия път, доуточни мислено Каси с досада.

— Не искаш ли студен чай, мамо?

— Мога да изкарам един час, без да ям и да пия. — Констънс сложи с решителен жест чантата в скута си, кръстоса глезени над спретнатите обувки. — Седни, Касандра. Децата са на училище, предполагам.

— Да. Много добре се справят. Ще се приберат след около час. Нали ще останеш да ги видиш?

— Дошла съм да видя теб. — Тя отвори с щракване чантата си. Пръстите ѝ бяха украсени с една-единствена тънка златна халка. Без лъскавина и без блясък. Както в брака на нейните родители, помисли си Каси, не бе имало нито лъскавина, нито блясък. Често ѝ минаваше през ум, след среща с майка ѝ, че баща ѝ беше умрял, просто за да се отърве.

Ала не каза нищо, изчаквайки, докато майка ѝ вадеше някакъв плик. Нямаше нужда да вижда почерка, за да се досети от кого е.

— Това е последното писмо, което получих от мъжа ти. Дойде със сутрешната поща. — Констънс ѝ го подаде. — Искам да го прочетеш.

Каси сложи ръце в скута си и сплете пръсти.

— Няма.

С присвити от справедливо негодувание очи Констънс прикова поглед в дъщеря си.

— Касандра, ти ще прочетеш това писмо.

— Не, няма. Той не ми е мъж. — Изпитото, бледо лице на Констънс потъмня от гняв.

— Ти си дала обет пред Бога.

— Той не е валиден вече. — Беше й трудно, много трудно да контролира гласа и ръцете си да не треперят, да не отмества поглед.

— И се гордееш с това? Как не те е срам!

— Не, не се гордея. Но ти не можеш да ме накараш да съжалявам, че съм нарушила този обет, мамо. Джо го наруши много преди мене.

Тя отказваше да погледне писмото, отказваше да изпита дори горчивия гняв, че частица от него бе влязла в дома й. Вместо това не откъсваше очи от лицето на майка си.

— „Да обичаш, почиташ и пазиш.“ Да не би да ме е обичал, когато ме биеше? Да не би да ме е почитал, когато стоварваше юмруците си върху ми? Да не би да ме е пазил, когато ме изнасилваше?

— Недей да говориш така за съпруга си.

— Обърнах се към теб, когато нямаше къде другаде да отида, когато едва можех да ходя след неговите побои, когато тероризираше децата ми. А ти ме отпрати.

— Мястото ти беше в дома ти, където да се грижиш за брака и семейството си.

— Грижих се за брака си десет години и можех вече да не съм между живите. Ти трябваше да ми помогнеш, мамо. Трябваше да ме защитиш.

— Аз защитавах каквото беше правилно. — Устните на Констънс приличаха на тънка ивица. — Щом си го предизвиквала да те наказва...

— Да ме наказва! — Потресена, дори след толкова време, Каси скочи на крака. — С какво право ще ме наказва? Да не съм куче? Дори едно куче не заслужава такова отношение. Та той щеше да ме вкара в гроба със своите „наказания“, ако най-накрая не събрах кураж да

предприема нещо. Щеше ли тогава да си доволна, майко? Аз щях да съм изпълнила обета си. „Докато смъртта ни раздели“.

— Прекалено драматизираш нещата. Пък и било каквото било. Джо е осъзнал грешките си — пиенето, жените, които са го изкушавали. Сега те моли за прошка и се надява, че ще удържиш обета си, както той възнамерява да стори.

— Аз няма да му простя и той не може да ме върне. А ти, ти защо се държиш така? Та аз съм ти дъщеря, твоето единствено дете. — Очите на Каси не бяха вече отпразвени в миналото, бяха станали стоманеносиви. — Как може да застава на страната на човек, който ме нарани, който ме предаде и превърна живота ми в ад? Нима не искаш да съм щастлива?

— Искам да правиш каквото се очаква от теб. А аз очаквам от теб да ме послушаш.

— Да, ти винаги си искала само това. Да те слушам, да правя каквото ми се казва, да бъда такава, каквато ти си си представяла, че трябва да бъда. Защо, мислиш, се омъжих за него, майко?

Каси не вярваше, че думите излизат от нейната уста, ала нямаше как да ги спре. Така, както не можеше да спре чувствата, които ги изтикваха от дълбините на сърцето към повърхността и навън.

— Омъжих се, за да избягам от теб, за да се махна от оная къща, в която никой никога не се смееше, никой никога не проявяваше и капчица обич.

— Ти отрасна в добър дом. — Този път затрепери гласът на Констънс. — И получи порядъчно, християнско възпитание.

— Не е вярно. Няма нищо порядъчно или християнско в дом, където няма любов. Моите деца няма да бъдат възпитавани по същия начин, в никакъв случай. — Каси говореше спокойно, удивена сама от себе си, очарована, че не чувства абсолютно нищо. — Ти си ми майка и аз ще се отнасям с цялото си уважение към теб. Моля те само за същото. Не желая да си пишеш с Джо.

Констънс стана.

— Как смееш да ми казваш какво да правя?

— Ще престанеш ли да му пращаш писма, мамо? Ще престанеш ли да пишеш на управата на затвора?

— Няма.

— Тогава смятай, че не си добре дошла в моя дом. Няма какво повече да си кажем.

Заше метена, Констънс гледаше в недоумение.

— Ще се опомниш.

— Вече се опомних. Довиждане, майко.

Каси отиде до вратата и я задържа отворена. Тя се стегна, когато Констънс мина покрай нея. След това неудържимо затрепери.

Бавно, несигурна в собствените си крака, Каси стигна до масата. Хвана се за по-голяма опора за ръба ѝ и се отпусна на един стол. Обгърна се здраво с ръце и буквално се затресе.

Тя все още седеше там, когато Девин се показа на вратата, след около десетина минути. Той понечи да потропа закачливо на дървената рамка на предпазната мрежа. Но после я зърна, забеляза особения начин, по който бе привела и свила рамене, и честото, монотонно потръпване на тялото ѝ, сякаш Каси се мъчеше да удържи нещо вътре в себе си. Или да го потисне.

Беше я виждал такава — седнала в участъка с посърнало лице. Девин мигом разбра, че нещо не е наред, и влетя в кухнята като стрела.

— Каси!

Тя подскочи. Той видя уплаха, примесена с болка. Дори когато ѝ протегна ръка, Каси се дръпна рязко назад, по-далече от него.

— Девин, не те чух да влизаш. Аз... Трябваше... — Тя затърси в паметта си някакво оправдание, за да запази приличие. Както винаги. Пребледняла от горест, в която плуваха и очите ѝ, Каси го гледаше, без да мигне. — Ще ти наля студен чай. Пресен е. — Втурна се за чаши, за кана, с трескави движения. — Имам и пай. Правих го тази сутрин.

Тя отскочи като пружина, щом Девин сложи ръце на раменете ѝ, а чашата с трясък се разби в плочките. Котката, която до преди миг дремеше под масата, изскочи навън с настръхнала козина.

— О, Господи, виж какво направих! — Дишането ѝ се ускори, а тежестта в гърдите ѝ нарасна още повече. — Трябва да... Трябва...

— Остави я. — Той се постара да говори спокойно, докато я обръщаше с лице към себе си. Каси цялата трепереше и се опитваше да се отскубне. „Този път не“, можа само да си помисли Девин. „Този път не.“ — Ела — прошепна той. — Хайде.

В мига, в който Каси се озова в прегръдките му, бентът се отпусна. Тя заридна на рамото му, а честите, горещи сълзи попиваха в

ризата му. Девин я целуна по косата, погали я по гърба.

— Кажи. Какво се е случило, за да ти помогна.

Беше несвързано, непълно, ала той схвана най-важното от думите ѝ, прекъсвани често-често от сподавения ѝ плач. Обзе го горчива ярост, докато я утешаваше, обсипвайки с целувки мокрите ѝ бузи.

— Направила си каквото трябва. Правилно си постъпила.

— Тя ми е майка. — Каси вдигна покрусеното си лице към него.

— А аз я изгоних. Изпъдих майка си.

— Кой кого изпъди, Каси? Я си помисли.

Тя изхлипа още веднъж и стисна юмруци на раменете му.

— Не е редно.

— Пусни я! — Мрежата на вратата се затръшна след бурното нахълтване на Конър. И неговите ръце бяха свити в юмруци, лицето — зачервено от гняв, изопнато от напрежение. Беше видял само, че някакъв мъж държи майка му, а майка му плаче. — Ако я докоснеш, ще те убия.

— Конър! — От изненадата гласът на Каси прозвуча пискливо. Нима това беше нейното малко момче, с вдигнати юмруци и горящи очи? Тя зърна и Ема до вратата, притиснала уплашеното си личице о мрежата.

— Не говори така на шериф Макейд.

Все още в пълна готовност за бой, Конър пристъпи напред.

— Махни си ръцете от майка ми!

Заинтригуван, Девин просто вдигна вежди и отпусна ръцете си бавно надолу.

— Казах ти да не говориш така — започна Каси.

— Той те е наскърбил. Виж, че те е разплакал — процеди през зъби Конър, десетгодишният ѝ защитник. — Най-добре да си върви.

— Не ме е наскърбил. — Макар и трогната до дъното на душата си, Каси застана помежду им. — Аз бях разстроена... Заради баба ти... А шериф Макейд ми помагаше да се успокоя. Искам да му се извиниш веднага.

Девин видя как момчето отпусна ръце и разпозна смяната на гневната руменина върху бузите на Конър със срама. Без да сваля очи от момчето, той сложи ръка на рамото на Каси.

— Искам да си поговорим с Конър. Насаме. — Предусещайки възражението ѝ, Девин я стисна леко за рамото.

— Каси, бебето плаче. Защо не отидете да го видите с Ема?

— Нейт. Бях забравила за него. — С изопнати до краен предел нерви, Каси прокара ръка в косите си.

— Качвайте се — подкани я Девин с нежно побутване. — А ние с Конър ще се поразходим.

— Добре. Хайде, Ема, че Нейт плаче. — Тя си пое дълбоко въздух, докато чакаше с протегната ръка дъщеря си да влезе. — А от теб очаквам да се извиниш, Конър. Нали разбра?

— Да. — Забил поглед в земята, Конър се обърна към външната врата.

Знаеше какво следва. Наказанието. Баща му винаги го удряше въвн от къщи, по-далече, за да не види майка му и да не разбере. И сега щяха да го набият, но щеше да бъде по-лошо от и най-здравия бой на баща му. Защото се беше опитал да помогне, а се оказа неправ.

Девин не каза нищо, просто вървеше с момчето през моравата, към гората, с която граничеше. Избра пътя, без да мисли. Познаваше тази гора не по-зле от целия град, като собствен дом, като собствената си съвест. До него Конър крачеше сковано, навел виновно глава, приведен.

Тъй като знаеше, че трябва да отмерва внимателно времето и ходовете си, Девин се пребори с импулсивното желание да сложи ръка върху тези тънки, слаби раменца. Вместо това, той вървеше пръв по пътеката и се спря до групата камъни, където навремето двама войника се бяха срещнали и произнесли смъртните си присъди.

Девин седна, а момчето застана неподвижно, в очакване.

— Гордея се с теб, Конър.

Думите, които най-малко бе очаквало, накараха момчето мигом да вдигне глава.

— Моля?

Невъзмутимо, Девин извади цигара — първата през този предълъг ден.

— Трябва да ти кажа, че ми олекна. Понякога се тревожа за майка ти. Не ѝ е било леко. Ала като разбрах, че ти си насреща и ще се грижиш всичко да е наред, ми стана по-спокойно на душата.

Объркването на Конър бе огромно, за да може да изпита някаква гордост. Той продължаваше да гледа Девин с известна тревога.

— Но аз... Аз бях груб.

— Съвсем не.

— Няма ли да ме биете?

Ръката на Девин се стегна, поколеба се. Той бавно хвърли недопушената цигара на земята и я стъпка с пета. Както би направил с Джо Долин.

— Никога няма да вдигна ръка срещу теб, нито днес, нито друг път. — Говореше, без да бърза и без да отмества поглед от очите на Конър, така, както мъж би разговарял с мъж. — Никога няма да вдигна ръка срещу майка ти или сестра ти. — Ала вдигна ръка във въздуха и я задържа така. — Давам ти дума, Конър — рече той, а когато момчето продължи да гледа подадената му ръка, без да реагира, добави: — Ще съм ти благодарен, ако я приемеш.

Втрещен, Конър сложи длан в ръката на Девин.

— Да, сър.

Девин стисна леко малката длан и придърпа момчето по-близо. После се усмихна доволен.

— Щеше да ми се нахвърлиш не на шега, нали?

— Щях поне да опитам. — Емоциите, които бушуваха в душата на Конър, бяха страховити. Най-много се страхуваше да не се разплаче и да покаже на Девин, че всъщност си е едно глупаво малко момче. — Никога преди не съм й помагал. Нищо не правех.

— Ти не си виновен, Конър.

— Нищо не правех — повтори той. — А той все я биеше. Непрекъснато я биеше.

— Знам.

— Не, не знаете. Знаете само за онези случаи, когато някой от съседите ви се е обаждал или когато той се прибираше толкова пиян, че я удряше и там, където после си личеше. А имаше още много пъти. Беше много по-лошо.

Девин кимна. Нямаше какво друго да стори. Притегли момчето до себе си, на камъните.

— И тебе ли те биеше?

— Когато тя не можеше да го види. — Забравил всякаква храброст, Конър притисна лице в ръкава на Девин. — Когато тя

нямаше да разбере.

Девин прикова поглед в дърветата, разяждан от безполезен гняв, задето не бе могъл да предотврати това.

— А Ема?

— Не, сър. Той не обръщаше особено внимание на Ема, защото е момиче. Но не казвайте на мама. Моля ви, не ѝ казвайте, че ме е биел. Ще ѝ стане мъчно.

— Няма да ѝ казвам.

— Мразя го. Бих го убил, ако можех.

— Разбирам те. — Когато момчето поклати глава, Девин го отдръпна от себе си и се вгледа дълбоко в очите му. — Наистина те разбирам. Ще ти призная нещо. Аз много се биех навремето.

— Знам. — Конър подсмръкна, ала беше безкрайно благодарен, че все пак удържа сълзите. — Чувал съм хората да разправят.

— Да, вярно е, че разправят. А на мене ми харесваше да се бия, мислех си, че мнозина заслужават да ги напердаша. Понякога имах основание, друг път — не. Както и да е, после се научих да отстъпвам крачка назад. Много е важна тая крачка. Сега ти смяташ, че баща ти заслужава...

— Не го наричайте така — прекъсна го Конър, след което силно се изчерви. — Сър.

— Добре. Аз също смятам, че той го заслужава. Но ти трябва да отстъпиш, да направиш тази крачка назад и да оставиш законът да се разправи с него.

— Аз вече няма да позволя нито на него, нито на друг, да я наскърбява.

— В това те подкрепям напълно. — Изучавайки решителното изражение на Конър, Девин прецени, че момчето има право да знае каква точно е ситуацията. — Ще ти го кажа без увъртания, съгласен ли си?

— Да, сър.

— Баба ти много разстрои майка ти днес.

— Тя иска той да се върне. Ала няма да стане. Аз няма да го допусна.

— Майка ти е на същото мнение и затова изгонила баба ти. Било ѝ е тежко, ужасно тежко, Конър, но го направила.

— Вие сте ѝ се притекли на помощ. Аз се извинявам, че...

— Не се извинявай — побърза да го спре Девин. — Сериозно ти говоря. Знам, че Каси държеше да ми се извиниш, ала ние сме наясно как стоят нещата. Ти постъпи точно както трябва, Конър. И аз бих сторил същото.

Никой комплимент, никоя похвала от учител, никое поздравление от съотборник не бяха имали по-голяма тежест за него от това — от признанието, че е постъпил така, както и шерифът Девин Макейд би сторил на негово място.

— Радвам се, че и вие искате да ѝ помогнете. Ще направя всичко, каквото ме посъветвате.

Такова доверие, помисли си Девин, беше по-ценно и от злато.

— Трябва да ти кажа, че са включили Джо в тъй наречената програма за трудова заетост на затворниците извън затвора.

Лицето на Конър стана напрегнато.

— Дочух. Децата в училище говореха.

— Тормозят ли те много?

Той сви рамене.

— Не чак толкова, колкото преди.

Учиш се да се справяш сам, отбеляза мислено Девин с учудващо чувство на гордост.

— От тебе искам да не се тревожиш, но да си отваряш очите на четири. Ти си умен и наблюдателен. Затова пишеш хубави разкази.

Конър се поразмърда от удоволствие.

— Обичам да пиша.

— Радвам се. Ти пишеш, защото умееш да наблюдаваш, да вникваш в същността на нещата. Затова съм сигурен, че ще внимаваш какво става в семейството ви. И ако видиш нещо, ако чуеш нещо, ако дори само ти се струва, че нещо не е наред, искам да дойдеш при мен. Дай ми честна дума, че ще го направиш.

— Да, сър.

— Трябва ли всеки път да ми казваш „сър“? Караш ме да се чувствам като старец.

Конър се изчерви и се усмихна.

— Трябва. Такива са правилата.

— Знам ги аз тия правила. — Девин реши, че могат да уредят този въпрос по-нататък. — Какъв късмет би извадил един мъж, ако ти си му син, Конър!

— Аз хич не искам да имам баща пак.

Ръката, която се бе насочила към рамото на Конър, спря във въздуха. Преглъщайки въздишката си, Девин ѝ нареди да се отпусне надолу.

— Тогава да речем, че един мъж би извадил късмет, ако ти си му приятел. Така става ли?

— Да, сър.

Ах, тези очи, пълни с доверие, помисли си Девин.

— Майка ти сигурно се тревожи, че си ме набил. — Когато Конър се разсмя на предположението, Девин му разроши закачливо косата. — Сега върви при нея и ѝ кажи, че сме се разбрали. Аз ще говоря с нея по-късно.

— Да, сър. — Той скочи от камъните, после прехапа устни, преди да изстреля и последното си късче кураж:

— Може ли някой ден да дойда в участъка и да ви погледам как работите?

— Разбира се.

— Няма да ви преча. Само ще... — Конър се забърка в собствените си думи и накрая млъкна. — Може ли?

— Разбира се, че може. Когато пожелаеш. Обаче е досадно.

— Не ми се вярва — заяви Конър, замаян от радост. — Благодаря, шериф Макейд. Благодаря ви за всичко.

Девин проследи с поглед как момчето се затича по моравата, след това се облегна назад. Прииска му се да запали цигара, ала си напомни, че ги отказва. После си напомни, че рано или късно тези две деца щяха да бъдат негови, а третото вероятно щеше да бъде на път.

Конър не искаше да има баща — ето ти препятствие. Значи трябваше да се намери подходящата пътечка и да се стъпва предпазливо, размишляваше Девин.

Първата стъпка, разбира се, бе Каси. Отначало крачка, после втора. Поетата посока винаги те отвеждаше някъде. Ако той бе внимателен, и Каси би тръгнала заедно с него.

ШЕСТА ГЛАВА

Беше почивният ден на Девин, ала той прекара два часа от сутринта в разправии около малък инцидент в гимназията. Димката не беше постигнала целта си. Беше се приземила в момичешката съблекалня, но без да образува очаквания облак дим и, по-важното, без да накара момичетата да хукнат с писъци навън по долно бельо.

Онази, която Девин собственоръчно бе сглобил не чак толкова отдавна, бе постигнала по-задоволителни резултати. Той пропусна обаче да изтъкне този конкретен случай пред двамата провинили се, които бе заловил.

След като всичко беше вече под контрол, а малолетните алхимици трепереха от страх, по баскетболни маратонки, Девин тръгна направо към мотела.

Беше приготвил изненада за Каси — изненада, която се надяваше да предизвика усмивката ѝ и която се надяваше да улесни следващата му крачка.

Е, той имаше несправедливо предимство. Познаваше я твърде добре, беше я следил и наблюдавал години наред. Знаеше всяко нейно изражение, всеки жест. Бяха му известни и слабите, и силните ѝ страни.

Тя също го познаваше, ала не по същия начин и не с такива подробности. Беше водила борба за оцеляване, за да има време да го забележи. Ако беше забелязала, щеше да е наясно, че Девин е влюбен в нея.

По-добре, че Каси не забелязваше. Поне докато той полагаше основите. Така не му се налагаше да бърза, размишляваше Девин, като зави по алеята към мотела. Веднъж изградил основите — стабилни и здрави, той щеше да действа бързо.

Дванайсет години са прекалено дълъг период чакане.

Тъй като една кола беше спряла на паркинга за гости, Девин реши да влезе първо в мотела. Зарадва се, като завари Каси вътре, в компанията на две дами със снежнобели коси.

Беше забравила да си свали престилката. Дамите бяха пристигнали съвсем неочаквано с желание да направят пълна обиколка на къщата и да се запознаят с историята на мотела. Каси мислено се благодари, че бе свършила със съдовете от закуската, макар да я бяха сварили с прахосмукачката в ръка.

Двете жени бяха сестри, вдовици, и нямаха търпение да научат легендата за Барлоу. Каси тъкмо слизаше с тях надолу по стълбището, след обиколката на втория етаж, увлечена в лекцията си, когато Девин се появи на прага.

— ... единствения, най-кръвопролитен ден от Гражданската война. Полесражението при Антиетам е един от най-добре поддържаните паркове в страната. Центърът за посетители е на около шест километра оттук и е изключително богат на сведения. Ще видите... О, здравей, Девин.

— Не искам да ви прекъсвам. Уважаеми дами...

— Госпожо Бърман, госпожо Кокс, това е шериф Makeйд.

— Шерифе. — Госпожа Кокс намести очилата си и се усмихна с очи през дебелите стъкла. — Колко вълнуващо!

— Антиетам е тихо градче — сподели той. — Много по-тихо, отколкото през септември 1862. — Тъй като това неизменно се харесваше на туристите, Девин се усмихна. — Застанали сте горе-долу точно там, където е бил убил един войник, сражавал се на страната на Конфедерацията.

— Божичко! — Госпожа Кокс плесна с ръце. — Чу ли, Ирма?

— Нямам проблеми със слуха, Мардж. — Госпожа Бърман се втренчи в стъпалата, сякаш търсеше следи от кръв. — Госпожа Долин тъкмо ни разказваше историята. Решихме да дойдем, защото прочетохме в някаква брошура, че мотелът бил обитаван от духове.

— Да, госпожо. Абсолютно вярно е.

— Братът на шериф Makeйд е собственик на мотела — поясни Каси. — И той може да ви разкаже доста неща.

— Но най-добре е да ги чуете от госпожа Долин — поправи я Девин. — Тя живее денонощно тук, сред духовете. Кажи им за двамата ефрейтори, Каси.

Въпреки че повтаряше тази история по няколко пъти на седмица, Каси неволно се почувства притеснена в присъствието на Девин. Тя скръсти ръце върху престилката си.

— Две войничета — заговори Каси, — се отдалечили от полковете си по време на битката за Антиетам. И двамата поотделно скитали из гората край днешния мотел. Според някои те се мъчели да се върнат на полесражението, а според други се опитвали да се приберат у дома. Както и да е, ала легендата гласи, че се срещнали и започнали да стрелят. И двамата били млади, уплашени, объркани. Чували тътена на битката откъм полето, зад възвишенията, но за тях това бил двубой на живот и смърт между двама странници и врагове, защото единият носел синя униформа, а другият — кафява.

— Горките момчета — прошепна госпожа Бърман.

— Нанесли си смъртоносни рани и запълзели в различни посоки. Единият — от Юга, стигнал дотук, до тази къща. Казват, че мислел, че се е прибрал у дома, защото искал само едно — в края на живота си да си бъде вкъщи, при семейството. Човек от прислугата го намерил на моравата и го въвел вътре. Тукашната господарка била също от Южните щати. Казвала се Абигейл. Абигейл О'Браян Барлоу. Омъжила се за заможен янки. Човек, когото не обичала, но с когото била обвързана по силата на своя брачен обет.

Девин повдигна вежди. Това беше нова интерпретация, нов детайл към легендата, която знаеше още от детинство.

— Тя видяла момчето, спомен от нейния роден дом и нейната младост. Сърцето я заболяло за него, просто защото бил ранен. Наредила да го качат горе, където да превържат раните му. Говорила му, успокоявала го, държала го за ръката, докато прислужникът го носел нагоре по тези стълби. Тя знаела, че никога няма да се върне в родния си дом, ала искала да бъде сигурна, че момчето ще се върне. Войната ѝ показала жестокостта, безсмислената борба и ужасната болка от загубата, така, както било и в брака ѝ. И се зарекла, че ако успее да направи поне това — да помогне поне на момчето, ще може да понесе и бъдещето.

Госпожа Кокс извади носни кърпички, подаде една на сестра си, а другата поднесе към собствения си нос.

— Но съпругът ѝ застанал на стълбите — продължаваше да разказва Каси. — Тя не го мразела тогава. Не го и обичала, ала била научена да зачита и да се подчинява на човека, за когото се била омъжила, който бил и баща на нейните деца. Той държал пистолет и тя разбрала по очите му какво бил намислил. Извикала му да спре,

умолявала го. Ръката на момчето все още била в нейната, погледът му бил устремен към нея, и ако тя имала кураж, би се хвърлила да го прикрие с тялото си. За да спаси не само него, а и всичко, което вече била загубила.

Сега пък Каси погледна надолу по стълбите и въздъхна.

— Ала не ѝ достигнал кураж. Мъжът ѝ стрелял и убил момчето, а тя продължавала да го държи за ръката. Така умрял той, младият войник. Умряла и тя, дълбоко в сърцето си. Никога повече не проговорила на мъжа си, но се научила да мрази. Тъгувала от този ден чак до смъртта си, след две години. Ала често, много често, може да се усети ароматът на рози, които тя обичала да подрежда из къщата, или да се чуят риданията ѝ.

— Каква тъжна случка! — Госпожа Кокс избърса очите си! — Ирма, чувала ли си някога толкова покъртителна история?

Госпожа Бърман измърмори:

— По-добре да беше грабнала пистолета и да застреля мръсника на място.

— Да. — Каси едва-едва се усмихна. — Може би по тази причина все още ридае. — Тя се отърси от мрачната атмосфера на разказа си и поведе дамите надолу по централното стълбище. — Ако желаете да си починете във вестибюла, ще ви донеса чая, който ви обещах.

— Би било чудесно — рече ѝ госпожа Кокс, все още подсмърчаща. — Такава красива постройка! С такива прекрасни мебели!

— Цялата мебелировка е от магазина на госпожа Макейд „Отминали времена“, който се намира на Главната в града. Ако имате време, може да отидете да го разгледате. Тя предлага много красиви вещи, при това с десет процента отстъпка за всички гости на мотела.

— Десет процента — повтори под нос госпожа Бърман и се загледа в изящната закачалка за дрехи.

— Девин, ти искаш ли чай?

Трябваха му усилия, за да помръдне. Той тъкмо бе чудеше дали Конър не бе наследил дарбата си на добър разказвач от майка си.

— Може би по-късно. Донесъл съм нещо за горе, за вашия етаж. В колата е.

— Така ли?

— Уважаеми дами, радвам се, че се запознахме. Приятно прекарване в мотела на Макейд и в града!

— Какъв красавец — рече госпожа Кокс, като леко сложи ръка на сърцето си. — Господи, Ирма, виждала ли си някога по-красив млад мъж?

Но госпожа Бърман беше заета с изучаването на разтегателната маса в салона за гости.

Докато Каси сервира на дамите чая, любопитството ѝ не я остави на мира. Толкова неща имаше за вършене, че мислено се укори, задето ги пренебрегва, докато бързаше нагоре по външното стълбище.

Някъде от средата успя да види как Девин окачва люлка на верандата. Каква чудна картинка, помисли си тя — мъж, застанал под ярките слънчеви лъчи, с навити до лактите ръкави, инструменти в краката, напрегнал мускули, за да повдигне тежката дървена седалка към синджира.

— Тук май ѝ е мястото.

— Да, идеално е. Рейф не спомена, че иска да има люлка.

— Аз искам — уточни Девин. — Не се тревожи, за негова сметка е. — Той окачи и другия край и я бутна да се залюлее за проба. — Работи. — Наведе се да събере инструментите. — Ще я изпробваш ли с мен?

— Аз всъщност трябва...

— Ела да я изпробваме заедно — настоя Девин, като остави кутията с инструментите настрана. — Сложих я, защото ми мина през ум, че е добър начин да те накарам да седнеш до мене в един такъв слънчев следобед. Добър повод да те целуна пак.

— О!

— Каза, че нямаш нищо против.

— Не, нямам. — Ето го отново онова трептене в гърдите ѝ. — Не си ли на работа?

— Почивка съм. Доколкото е възможно. — Той ѝ протегна ръка и вплете пръсти в нейните. — Много си хубава днес.

Каси инстинктивно си изтупа престилката с длан.

— Чистех.

— Наистина си хубава — прошепна Девин, като я притегли към люлката да седне.

— Ще ти донеса нещо разхладително за пиене.

— Знаеш ли, някой ден ще разбереш, че не идвам тук, за да ми сервираш разни разхладителни напитки.

— Конър ми каза, че си се безпокоял за мене. Няма нужда. Надявах се да наминеш, за да мога да ти благодаря за онзи ваш разговор. Вдъхнал си му кураж.

— Нищо не съм направил аз. Заслугата си е негова. Конър ти е добро момче.

— Знам. — Каси си пое дълбоко въздух и се отпусна дотолкова, че да се облегне назад. Ритъмът на люлката я върна в миналото, в далечното миналото, в детството ѝ с неговите безгрижни дни и безкрайни лета. Тя сви устни, след което се разсмя.

— Защо се смееш?

— Ами, седнали сме тук, на верандата, и се люлеем като деца.

— Е, ако ти сега беше на шестнайсет, ето какво щях да направя в следващия момент. — Той вдигна ръце, изтегна се във въздуха, след което небрежно отпусна едната на раменете ѝ. — Какъв финес, а?

Каси пак се разсмя и го погледна изкосо.

— Когато аз бях на шестнайсет, ти беше доста див, за да действаш с финес. Всеки знаеше как водиш момичетата в каменоломната и...

Най-добрият начин да ѝ запуши устата беше с неговата собствена. Девин го направи толкова нежно, че усети бързото потръпване на устните ѝ, на цялото ѝ тяло.

— Този път с по-малко финес — коментира тихо той. — Искаш ли да отидем до каменоломната? — Щом тя заекна, Девин просто се разсмя. — Ще го оставим за по-нататък. Засега ще се примиря и с една целувка от теб. Целуни ме, Каси, така, сякаш си на шестнайсет и нямаш никакви грижи на този свят.

С друга, с която и да било друга, вероятно би го досмещало от сериозното изражение на лицето ѝ. Ала сега бе поразен дълбоко от начина, по който устните ѝ се вдигнаха към него, от нерешителния им допир, от несръчното движение, с което ръцете ѝ се спряха на раменете му.

— Отпусни се — промълви до устните ѝ той. — Забрави за всичко за минута. Можеш ли?

— Не зн... — Тя не забрави. Мислите ѝ сами се изключиха, щом езикът му затанцува леко върху устните ѝ, щом ръцете му плавно

започнаха да се плъзгат нагоре-надолу по тялото ѝ. Надолу и нагоре, с повтарящи се, настойчиви милувки, при които дланите му едва-едва докосваха очертанията на гърдите ѝ.

— Обичам вкуса ти. — Девин притисна устни към брадичката ѝ, по слепоочията, отново върху устните ѝ. — Мечтал съм за това.

— Така ли?

— Почти цял живот. Мечтал съм да бъда с теб, така, години наред. Вечно.

Думите му се процеждаха през мъглата от наслада, която я обгръщаше навсякъде, където я беше целунал.

— Но...

— Ти се омъжи. — Той прокара устни надолу по бузата ѝ. — Джо Долин ме изпревари. Напих се в деня на сватбата ти. Напих се до безпаметност. Не знаех какво друго да направя. Мислех да го убия, ала после реших, че ти може би държиш на него. Та така.

— Девин, не те разбирам. — Ако беше спрял да я целува, поне за минута, навярно би разбрала.

Но той изглежда не можеше да спре нито целувките, нито думите.

— Толкова те обичах, че ми се струваше, че ще умра. Ще взема да се катурна и ще умра.

Паниката и неверието ѝ ѝ даваха сили да се съпротивлява.

— Не може да бъде.

Девин беше казал твърде много, ала разкайването щеше да дойде по-късно. Сега щеше да се доизкаже докрай:

— Обичам те повече от дванайсет години, Касандра. Обичах те, когато се омъжи за друг, когато му роди деца. Обичах те, когато не можех по никакъв начин да те измъкна от ада, в който живееше. Обичам те и сега.

Тя стана и по стар навик за самоотбрана се обгърна здраво с ръце.

— Това не е възможно!

— Ти ли ще ми кажеш какво чувствам? — Каси отскочи цяла крачка назад заради гнева в гласа му, при което той стисна зъби и се изправи. — И недей да се свиваш, когато ти повиша тон. Не мога да се правя на какъвто не съм. Но не съм Джо Долин. И никога няма да те ударя.

— Знам. — Каси отпуска ръцете си до тялото. — Знам, Девин. — Дори докато го казваше, тя видя как той се мъчи да потисне първия, най-силен изблик на гняв. — Не искам да ми се ядосваш, Девин, ала не знам какво да кажа.

— Изглежда аз казах повече, отколкото трябва. — Той закрачи напред-назад, пъхнал ръце в джобовете си. — По принцип не избързвам, винаги обмислям нещата. Но този път не стана. Речена дума, хвърлен камък, Кас, и не мога... Не желая да си връщам думите назад. Остава ти да решиш какво ще правиш по-нататък.

— Какво да правя по-нататък? — Смаяна, тя вдигна ръце, после ги отпуска безпомощно. — Искаш да повярвам, че мъж като теб е изпитвал чувства към мене през всичките тези години и нищо не е предприел?

— Какво можех да предприема, за Бога? — отвърна ѝ Девин троснато. — Ти беше омъжена. Ти беше направила своя избор, и то не в моя полза.

— Та аз не съм знаела, че мога да избирам.

— Моя е грешката — рече с горчивина той. — Сега направих още една, защото ти не си готова или не желаеш да станеш готова. Или просто, може би, не ме искаш.

— Аз не... — Каси сложи ръце на бузите си. Честно казано, не беше съвсем наясно коя от изброените алтернативи беше вярна, ако изобщо имаше такава. — Не мога да мисля. Ти си ми приятел. Ти си... Шерифът и аз съм ти благодарна...

— Не смей да ми говориш така! — Девин изкрещя и беше твърде уязвен от болка и ярост, за да забележи как тя пребледня като платно. — Дявол да го вземе, не искам да си ми благодарна. Аз не играя ролята на държавен чиновник пред теб. Аз не заслужавам това.

— Не... Девин, извинявай. Съжалявам.

— По дяволите съжалението! — Той беше неудържим. — По дяволите благодарността! Ако искаш да си благодарна, че затворих мръсника, дето те биеше, благодари се на значката, не на мене. Защото АЗ исках да го пречукам. Ако искаш да ми благодариш, че идвам тук и се правя на добър като някое любвеобилно псе, недей. Защото всъщност винаги съм искал да... — Девин преглътна края на изречението, пронизвайки я с очи. — Не желаеш да го чуеш, нали? Не,

ти искаш от мене да говоря тихо, да не проявявам чувства и да стоя мирно.

— Не, не е...

— Нямах нищо против да те целувам, а после си ми безкрайно благодарна, защото това е най-много, което можеш да допуснеш.

Нерешителният ѝ протест увисна във въздуха.

— Не е честно.

— Омръзна ми все да е честно. Омръзна ми да те чакам. Омръзна ми да се терзя от любов по теб. По дяволите!

Той мина покрай нея и беше слязъл до средата на стълбището, докато краката ѝ се раздвижат от вцепенението. Каси се втурна подир него.

— Девин. Девин, моля те не си отивай така. Нека да ти...

Той се дръпна от боязливото ѝ докосване по рамото му и се извърна с лице към нея.

— Остави ме на мира, Кас. Нали искаш да се отървеш от мене?

Беше ѝ познат този поглед, въпреки че никога не бе очаквала да го види, съсредоточен в неговите очи и отправен към нейните. Погледът на горчивата мъжка ярост. Каси имаше основателни причини да се страхува от него. Стомахът ѝ се сви до болка, ала тя не отстъпи. Девин никога нямаше да узнае колко ѝ бе струвало това.

— Не си ми го казвал преди — заговори Каси, борейки се с гласа си да бъде равен и бавен. — Не си го показвал с нищо. Току-що ми каза и не ми даваш време да помисля, да реша какво да правя. Не желая да чуваш, че съжалявам, че съм ти благодарна, че ме е страх. Но всичко това е вътре в мен и аз не мога да го пренебрегна. Не мога, само и само, за да угодя на другите, да се променям според очакванията им. Ще загубя всичко този път. Ако можех да го сторя заради някого, то бих го направила заради теб. Ала не мога.

— Сега вече ми е ясно. — Девин съзнаваше, че греша — не напълно, но до голяма степен. Това обаче нямаше значение в сравнение с непоносимата, разкъсваща болка в душата му. — Знаеш ли кое още не си проумяла, Кас? Че аз не желая да се променяш, а да бъдеш такава, каквато си. Щом това ти се изясни, знаеш къде да ме намериш.

Каси понечи да каже нещо, после мълчаливо затвори уста, защото той си беше отишъл. Нямаше какво повече да му каже, нямаше как да го спре. Тя се почувства изтерзана, усети болката в гърлото си.

Да, именно болка бе прочела в очите му, помисли си Каси и замижа. Болка, която сама бе причинила, без изобщо да го бе желала.

Девин Макейд я обича. При тази мисъл ѝ примая от страх и смут. Ала още по-силна бе мисълта, че я бе обичал през цялото време. Девин Макейд — най-милият, най-възхитителният мъж, когото познаваше, я обича, обичал я е години наред, а тя какво му даде в замяна — едничката си благодарност!

Сега вече го бе загубила безвъзвратно, заедно с приятелството му, което ценеше най-много, заедно с компанията му, на която бе свикнала да разчита. Загуби го, защото той търсеше истинска жена, а Каси чувстваше, че душата ѝ е пуста.

Не се разплака. Беше твърде късно за сълзи. Стана, като не забрави да изправи рамене. Върна се в мотела през кухнята. Чакаха я куп домакински задължения, а мисленето винаги ѝ вървеше по-леко, докато вършеше нещо.

Новодошлите гостенки бяха побързали да излязат на лов за антики, тъй че Каси се качи на горния етаж и включи прахосмукачката, която бе зарязала при пристигането на дамите.

Работеше методично, минаваше по коридора, от стая в стая. Булчинският апартамент — спалнята на Абигейл, беше нейното любимо кътче. Но сега тя почти не обърна внимание на прекрасните тапети с изрисувани едва напъпили рози, на изящното балдахинено легло, на снопа слънчеви лъчи, струящи през дантелените пердета.

Напомни си да донесе свежи цветя от градината. Дори когато стаята не беше заета, винаги имаше цветя на масичката до прозореца. Каси ги беше забравила тази сутрин.

Въпреки това миришеше на рози, съвсем осезаемо. Изведнъж я полазиха ледени тръпки. Тя усети присъствието му и се обърна към вратата.

— Девин... — Успокоение, смут, тъга. Испита ги всичките едновременно, щом направи крачка към вратата.

Ала не беше Девин. Мъжът бе висок, тъмнокос и красив. Не приличаше на Девин, а и дрехите му бяха официални, старомодни. Ръката ѝ застина върху дръжката на прахосмукачката и бръмченето ѝ забуча в ушите на Каси.

„Абигейл, ела с мен. Вземи децата и тръгнете с мен. Напусни го. Ти не го обичаш.“

Не, помисли си Каси, никога не съм го обичала. Ненавиждам го.

„Не виждаш ли какво става с теб? Колко още ще стоиш така, изолирана от живота?“

„Само това мога да сторя. То е по силите ми.“

„Обичам те, Аби. Толкова много те обичам. Мога да те направя щастлива, ако ми позволиш. Ще избягаме оттук, далеч от него. Ще започнем живота си отначало, заедно. Чаках те прекалено дълго.“

Но как? Аз съм обвързана с него. Имам деца. А ти, твоят живот е тук. Не можеш да зарежеш града, своите задължения, хората, които разчитат на теб. Нима ще се примириш да живееш с чужда жена, с чужди деца?

„Всичко бих направил за теб. Бих убил заради теб. Бих умрял заради теб. За Бога, Абигейл, дай ми шанс да те обичам. През всичките тези години стоях настрана, знаех, че си нещастна и че не мога да стигна до теб. Ала сега... Него го няма. Можем да тръгнем и да бъдем на километри оттук, когато той се прибере. Защо трябва и двамата да жертваме щастието си? Не желая да седя в гостната край теб и да се преструвам, че не те обичам, че нямам нужда от тебе. Не мога да продължавам да ти бъда само приятел.“

Ти знаеш, че те ценя, че разчитам на теб.

„Каж ми, че ме обичаш.“

Не мога, не мога да ти го кажа. Душата ми е пуста. Той я разби.

„Ела с мен. И заживей отново.“

Каквото и да беше това, който и да бе бил там, изчезнаха, за да останат само прагът, прекрасните тапети и силното, тъжно ухание на рози. Каси осъзна, че бе застанала устремена напред, с протегнатата ръка към нищото.

Прахосмукачката продължаваше да бръмчи, а тя обезсилена седна на пода.

Какво се беше случило, недоумяваше Каси. Нима бе сън? Или халюцинация?

Тя сложи ръка на гърдите си и усети как сърцето ѝ пърха като подплашена птичка в клетка. Внимателно положи глава на коленете си.

Преди беше чувала духовете, беше ги усещала. А сега го видя. Не Барлоу, не бедното, обречено войниче. А мъжа, когото Абигейл бе обичала. Мъжът, който обичал нея.

Кой беше той? Мина ѝ през ум, че може би никога нямаше да узнае. Но лицето му бе властно, макар и изпълнено с тъга, гласът — силен, дори когато умоляваше. Защо Абигейл не беше тръгнала с него? Защо не бе поела протегнатата ѝ ръка, за да спаси живота си?

Абигейл е била влюбена в него. Каси вдъхна дълбоко въздух. Нямаше съмнение, че го е обичала. Чувствата, преминали като вихър през стаята, бяха толкова силни, че Каси още ги усещаше. Тук бе съществувала любов. Отчаяна, безумна любов.

Затова ли ридаш, чудеше се Каси. Защото не си тръгнала с него и си го загубила завинаги? Не си протегнала ръка, а после вече е нямало какво да хванеш?

Страх те е било да го обичаш, затова си разбила сърцето му.

Така, както тя днес разби сърцето на Девин.

Каси потръпна и вдигна глава. Защо, запита се тя. От страх и нерешителност. По навик. Патетично, няма що! Девин търсеше привързаност. А Каси не му каза, че държи на него. Не му показа, че държи на него.

Нима щеше да се затвори в себе си като Абигейл или щеше да се възползва от случая?

Нима не се беше държала като страхливка прекалено дълго?

Избърсвайки лицето си с ръка, тя стана. Трябваше да отиде при него. Щеше да отиде при него. Непременно.

Разбира се, тези неща не бяха толкова прости. Каси имаше деца и не можеше да ги остави сами. Имаше гости в мотела, работа за вършене. А часовете си минаваха и с всяка минута колебанията ѝ натежаваха все повече и повече.

Тя се бореше с тях, като си втълпяваше, че няма значение колко е непохватна. Той я желаше. Това бе достатъчно.

— Много ти благодаря, Ед. Неудобно ми е, че те ангажирам така.

— Е, какво толкова. — Вече настанена пред телевизора, с купа пуканки в скута си, Ед махна с ръка. — Затворих малко по-рано. Взех си една нощ почивка.

— Децата спят. — Въпреки това Каси беше неспокойна. — Те рядко се будят посред нощ.

— Не се тревожи за своите ангелчета. Нито пък за хората на долния етаж — добави тя, предугаждайки следващата тревога на Каси. — Ако искат нещо, ще звъннат тук и ще ми кажат. А аз ще изгледам тая любовна история, дето ми я дадоха във филмотеката под наем и после ще си легна.

— Да легнеш на леглото. Нали ми обеща? — настоя Каси. — А аз ще спя на канапето, като се върна.

— Аха... — Ед бе готова да се обзаложи, че това нямаше да стане преди разсъмване. — Поздрави Девин от мене.

Каси започна да мачка яката на блузата си с пръсти.

— Отивам само до участъка, за малко.

— Така ли му викат сега?

— Той ми е сърдит, Ед. Толкова ми е ядосан, че може и да ме изхвърли.

Ед спря касетата, която гледаше, извърна се, така както си седеше на канапето, и измери Каси с поглед.

— Скъпа, само го погледни така и със сигурност ще те изхвърли, ала не навън, а на кушетката, дето е отзад, в малката стаичка. — А щом Каси скръсти ръце пред гърди, Ед се разсмя. — О, я престани! Девин няма да те кара насила. Мъж като него никога не насилва нещата. Те сами му падат в ръцете.

— Ти как разбра, че отивам там... За да се опитам да...

— Каси, скъпа, я виж с кого говориш. Аз да не съм вчерашна? Обаждаш ми се, казваш ми, че трябва да пазя къщата през нощта, защото ти трябва да отидеш при Девин — как да не сети човек? Крайно време беше, ако питах мене.

Каси погледна семплата си памучна блузка и обикновените панталони. Спретнатите обувки с равно ходило. Едва ли можеше да се каже, че бе облечена като „фатална жена“.

— Ед, мене хич не ме бива в тия неща.

Ед вирна брадичка.

— Обзалагам се, че Девин го бива, тъй че не се безпокой.

— Рийгън ме посъветва да го оставя той да диктува темпото. Може би не трябва да ходя при него.

— Сладураната ми тя, понякога и на един истински мъж му трябва малко подсещане. Стига си се чудила и кършила ръце. Върви и не го пускай!

— Трябваше да си оправя косата — засуети се Каси. — Изядох си цялото червило, нали? Дали да не облека рокля?

— Каси! — Ед смъкна очилата си от носа и надзърна над тях. — Изглеждаш нормално. Свежа. Него хич не го интересува с какво си облечена, помни ми думата. Ще го интересува само това, че си там. Хайде, върви.

— Добре... — Каси се поизпъчи и взе чантичката си. — Тръгвам. Ей сега. Но ако имаш нужда от нещо...

— Нямам нужда от нищо. Върви!

— Тръгвам.

Ед изви ярките си, рижи вежди, след като Каси затвори вратата. Горкото дете, помисли си тя. Излезе, сякаш рота стрелци я водеха на разстрел. Ед се подсмихна, намести очилата си обратно на мястото им и пак включи видеото.

Беше заложила на Девин Макейд.

СЕДМА ГЛАВА

Всъщност наистина трябваше да зареже тая работа и да се върне на кушетката. Девин все това си повтаряше, ала продължаваше да седи на бюрото, забол нос в някаква книга. Историята изобщо не можа да го заинтригува. Не че авторът беше виновен, просто нищо не можеше да ангажира интереса му в този момент.

Той съзнаваше, че е глупаво и безсмислено, но нямаше на какво или върху кого да си излее яда. И чувството продължаваше да го гнети, свито на кълбо вътре в него. Мина му през ум дали да не отиде до фермата и да се посбие с Шейн. Щеше да бъде лесно. Прекалено лесно. Затова отхвърли тази идея.

Рече си, че вече е друг човек, по-добър. Беше правил такива неща в детството си... В юношеството си. Всъщност, май и миналата седмица свърши нещо подобно.

Сега обаче нямаше настроение за това.

Щеше да си седи тук, в притихналата стая, вдигнал крака на бюрото, килнал стола назад, опрян само на два крака, и да чете. Колкото и да беше убийствено.

Минаваше десет часа вечерта на поредния най-обикновен делник, което означаваше, че едва ли някой щеше да позвъни, за да поразведри обстановката. Девин не трябваше да бъде тук, ала обичаше уединението на участъка нощем, интимността му. И факта, че той бе тук — зад бюрото, а не зад решетките.

Дори не беше пуснал радиото, както правеше обикновено, за музикален фон и за компания в нощта. Единствената светлина идваше от настолната лампа на бюрото му с дълъг като лебедова шия метален ствол, надвесен над книгата в ръцете му. Над книгата, която четеше.

Зачуди се дали да не стане да си свари кафе, щом нямаше да спи. Реши, че ще му струва твърде много усилия.

За първи в живота си се чувстваше ядосан и изморен едновременно. Обикновено ядът му даваше енергия, кръвта му закипяваше, адреналинът му се покачваше. А сега беше направо

смазан. Вероятно защото ядът му бе насочен предимно към него самия, въпреки че имаше предостатъчно и за Каси.

Когато една жена засегнеше един мъж, най-естественото нещо на света бе да прикриеш обидата си с гняв.

Беше казал и на други жени, че ги обича. Никога не би го отрекъл. Факт е, че се беше опитвал да обича и други жени. Сериозно беше поработил по въпроса за известен отрязък от време. Най-малкото от всичко обаче желаше да се заплесва в мечти по нещо недостижимо.

А тъкмо това правеше в момента.

„Цупеше се“, както би се изразила майка му, помисли си той с крива гримаса. Сега тя му липсваше повече, отколкото веднага след смъртта си. Немалко бе тъгувал за нея през годините.

Навярно би го пернала зад ухото, предположи Девин, или би му се изсмяла. Би му казала да се вземе в ръце и свърши някоя работа, вместо да седи умърлушен и да съжالياва за стореното. Или нестореното.

Е, той не виждаше какво би могъл да направи, освен да брои пораженията си. Беше избързал, беше насиллил нещата и накрая се бе препънал в собственото си сърце.

По дяволите, рече си наум Девин още веднъж и сложи книгата върху гърдите си. Понаместа се на стола, затвори очи и си нареди да мисли за друго.

Трябваше да говори с кмета за поставянето на знак „Стоп“ в края на „Рено Роуд“. Три сериозни катастрофи на едно и също място в течение на година бяха основателна причина да се настоява за това. Освен това беше обещал да изнесе беседа в гимназията на последното събрание преди лятната ваканция. Трябваше задължително да помогне на Шейн поне в началото на сенокоса...

Дрямката бавно го завладя, коварно и изкусно. По някакъв начин той се озова от полето в нейната спалня. На Каси ли? Не, това не беше Каси. А Абигейл. Любов и копнеж се оживиха в него. Защо тя не можеше да проумее, че има нужда от него, не по-малко отколкото той имаше нужда от нея? Нима щеше да си остане така, седнала с ръце в скута, над бродерията, с уморен и пуст поглед?

Изглежда нищо от думите му не можеше да я убеди да тръгне с него, да му позволи да я обича, а той бе роден, за да я обича. Не, тя бе

избрала да се изолира и от него, и от всичко, което биха могли да имат. От всичко, би трябвало да имат.

Обзе го гняв, наред с любовта, наред с копнежа. Той бе уморен да идва и да умолява, с шапка в ръка.

„Повече няма да те моля“, рече той, а тя просто го гледаше. „Няма да идвам вече, за да ме измъчваш. Чаках прекалено дълго. Щом е така, заминавам от Антиетам. Не мога да прилагам закона тук, като знам, че и ти си тук, ала винаги недостижима. Ще взема каквото е останало от разбития ми живот и ще се махна.“

Тя не каза нищо и той разбра, докато пристъпваше назад, докато минаваше през вестибюла, докато слизаше по стълбището, че това е краят. Риданията ѝ достигнаха до слуха му, щом излезе от къщата.

Каси стоеше от другата страна на бюрото и мачкаше дръжката на дамската си чанта между пръстите си. Не беше очаквала да го завари заспал. Двоумеше се дали да го събуди, или да си тръгне така безшумно, както беше дошла.

Във вида му нямаше нищо безметежно. А би трябвало да има, съдейки по цялата картина — крака, небрежно вдигнати върху бюрото, скръстени в глезените, книга, опряна разтворена на гърдите му, и лампа, която леко я осветяваше под ъгъл.

Лицето му бе сковано и напрегнато, устните стиснати. Прииска ѝ се да има кураж да изглади тези мрачни линии и да го накара да се усмихне.

Да, но... Липсата на кураж бе вечният ѝ проблем.

Девин отвори очи и тя подскочи като заек.

— Извинявай. Не исках да те събуждам.

— Аз не спях. — Или поне на него му се струваше, че не е спял.

Мислите му бяха замъглени, преизпълнени с аромата на рози, и за миг му се привидя, че тя е облечена в дълга, кринолинена синя рокля, с дантела по врата.

Естествено, че не беше облечена така. А в семплата си блузка и панталони, поправи се той, като прокара пръсти в косата си.

— Просто премислях разни работи. За града.

— Ако си зает, аз мога...

— За какво си дошла, Каси?

— Аз... — Не му беше минал ядът. Тя го очакваше. Беше се подготвила. — Имам да ти казвам някои неща.

— Добре. Давай.

— Знам, че си засегнат и си ми ужасно ядосан. Не желаяш да ти се извинявам. Вбесяваш се, когато го правя. Затова няма да ти се извинявам.

— Чудесно. А кафе ще ми направиш ли?

— Ами... — Каси тутакси се обърна към кафе машината, ала се осъзна. Пое си въздух, обърна се пак към него и го изгледа в очите. — Не.

— Е, това вече е нещо.

— Свикнала съм да изпълнявам поръчки. — Сега тя на свой ред изпита раздразнение, което се оказа недотам неприятно усещане, макар и непознато. — Ако те дразни, знай, че ми е навик. Може пък да ми е приятно да угаждам на хората. Така се чувствам полезна.

— Аз не искам да ми угаждаш. — Девин съвсем ясно виждаше раздразнението. То ѝ придаваше очарователна дързост. — Не искам да се чувстваш задължена пред мен.

— Да, но аз се чувствам задължена. И също не мога да го превъзможна. Факт е, че съм ти задължена и благодарна... Недей да ми крещиш, Девин.

Впечатлен от категоричния ѝ тон, той затвори уста, после добави:

— Обаче мога и да се разкрещя.

— Поне ме изчакай да се доизкажа. — Не беше чак толкова трудно, даде си сметка Каси. Беше всъщност като да се разправяш с деца. Трябваше само да си справедлив, твърд и да не позволяваш да ти отвличат вниманието. — Имам причини да съм ти задължена и да съм ти признателна, ала това не означава, че извън тях, освен... Това не означава, че освен тези чувства, няма и други.

— Какви например?

— Не знам точно. Не съм изпитвала истински чувства към мъж от... Навярно никога не съм изпитвала — реши тя. — Но не искам да загубя приятелството ти и твоята... привързаност. След децата ми няма друг, на когото да държа повече, от теб, Девин. Когато сме заедно... — Ей сега щеше да се оплете в думите си и щеше да се намрази за това.

— Както бяхме днес, следобед, преди да избухнеш, беше толкова хубаво, толкова специално.

Каси буквално прегазваше гнева му, стъпкваше всеки надигнал се изблик, застанала там, като продължаваше да мачка дръжката на чантата си и да търси начин да изглади нещата помежду им.

— Добре, Каси, защо да не...

— Дойдох тук, за да спя с теб.

Долната му челюст увисна във въздуха. Стори му се, че чува удара ѝ в ръба на бюрото и преди да успее да я вдигне на мястото ѝ, вратата се отвори с трясък и Шейн влетя в стаята.

— Здравсти, Девин. Здравей, Каси. Не ти ли се ходи при Дъф да извъртим няколко игри? Нали и ти ще дойдеш, Каси? Крайно време е да научиш билиярда.

— Върви си, Шейн — измърмори Девин, без да сваля очи от лицето на Каси.

— Хайде, Дев, няма какво да правиш тук, освен да четеш книги и да пиеш престояло кафе. — За проба той поднесе каната към носа си и помириса съдържанието ѝ. — Това ще те убие.

— Изчезвай или ще пострадаш.

— Какъв е проблемът? Ще поиграем малко и... — Самата невинност, Шейн се обърна към вътрешността на помещението. Напрежението във въздуха се стовари отгоре му като юмрук. Брат му така се беше втренчил в Каси... А и тя изобщо не му отстъпваше. — Охо-хо — възкликна той, удължавайки възклицанието си в широка усмивка. — Я го виж ти него! Кой би предположил?

— Имаш десет секунди да се изнесеш през вратата, преди да съм те застрелял.

— Добре, де, тръгвам. Откъде да знам, че вие с Каси...

— Утре — заговори Девин с равен глас и най-сетне намери сили да свали краката си от бюрото, за да стъпи на пода, — ще те разкъсам късче по късче.

— Да, добре. Виждам, че на вас двамата не ви е до билиард, значи тръгвам. Искаш ли да заключа? — попита той с намигване, макар че Девин изръмжа насреща му. Въпреки това Шейн бе достатъчно услужлив да освободи езичето на ключалката и да затвори плавно вратата след себе си.

— Нали няма да се биете утре? — припряно запита Каси. — Той нямаше предвид нищо лошо и... — От смущение, тя се запъна и остави думите си да заглъхнат, докато Девин бавно заобиколи бюрото.

— Какво ми каза, преди да се появи моят безумен брат?

— Че съм дошла да спя с теб.

— И аз така чух. Това да не е твоят начин за изглаждане на нещата и за запазване на приятелството ми? Или някакъв нов вид извинение?

— Не... — Ох, стана една бъркотия! Той хич не изглеждаше настроен за любов, а само любопитен. — Да, може би. Не съм сигурна. Знам, или поне предположих, че ти го искаш. Не е ли така?

— Аз те питам ти какво искаш?

— Нали ти казвам... — Господи, нима го бе изрекла на глас, с най-прости думи? — Дойдох тук, нали? Обадох се на Ед да остане при децата, а аз съм тук. — Тя затвори за кратко очи. — Не ми е лесно, Девин.

— Сам виждам. Каси, аз те желая, ала не искам да смяташ, че е необходимо да се преструваш пред мен.

Тя стори това, което бе правила вече веднъж. Успешно. Сложи ръка на бузата му, надигна се и го целуна.

— Сега сигурно очакваш да ти се нахвърля — прошепна той.

— О, аз не съм много добра в тези работи. — С известна погнуса Каси хвърли чантата си на стола. — Хич не ме бива.

— В секса ли?

— Да, в секса. Нали тъкмо за това става дума?

— Чудя се... — тихо започна Девин, но тя го прекъсна и забърбори, както никога не я беше виждал и чувал да говори:

— Не знам какво искаш и как да ти го дам. Ако просто го направиш както си си свикнал, всичко ще е наред. Не че няма да ми хареса. Ще ми хареса. Сигурна съм. Ти не си виновен, че аз съм непохватна или дървена, или че не изпитвам оргазъм.

Каси млъкна ужасена и забеляза, че той я гледа с отворена уста.

— Моля?

Някой друг каза това, помисли отчаяно тя, като местеше очи, без да смее да го погледне. Несъмнено го каза някой друг, не тя. Единственият начин да преодолее прииждащата вълна от кошмарно смущение бе да заговори отново:

— Искам да кажа, че наистина имам желание да спя с теб. Знам, че ще е хубаво, защото е хубаво, когато ме целуваш, значи и останалото също ще бъде добре. Само направи нещо, за да не се чувствам така глупашки.

Господи, какво би следвало да се направи в случая? Девин прекрасно знаеше, че жената, застанала пред него, е майка на две деца, с над десетгодишен семеен стаж зад гърба си. Ала той току-що осъзна, че тя е не по-малко девица от останалите, които някога бе докосвал.

И се стъписа не на шега.

Понечи да ѝ каже да направят крачка назад, да не избързват. Тутаки обаче съобрази, че това ще е погрешният път. Беше очевидно до болка, че и без това Каси бе достатъчно потисната. Онова, което за него би означавало търпение, за нея би било равносилно на отказ.

— Значи да правя каквото искам с теб?

Неимоверно облекчена, тя се усмихна.

— Да.

От подобно предложение всеки би се разгорещил.

Той си даваше сметка, че ако иска опитът да успее, ще трябва да обуздава потребности... И нерви.

— Тогава аз ще ти казвам какво да правиш и ти ще го правиш.

— Да. — Колко било лесно! — Само не очаквай прекалено много и ще...

— Защо не започнем ей така? — Девин сложи ръце на раменете ѝ и нежно докосна устните ѝ с устни. — Много искам едно нещо, Каси.

— Добре.

— Искам да ми кажеш, че не те е страх от мене и че знаеш, че няма да те нараня.

— Не ме е страх. Знам, че няма да ме нараниш.

— И искам да ми обещаеш нещо. — Той мина с устни по брадичката ѝ и усети с дланите си как раменете ѝ се отпускат.

— Добре.

— Че ще ми кажеш да спра, когато наистина искаш да спра, ако правя нещо, което ти е неприятно.

— Ще ми е приятно.

Устните му направиха кръг около ухото ѝ и нещо се разтресе вътре в нея.

— Обещай ми.

— Обещавам.

Девин я хвана за ръка и я въведе през вратата в малката стаичка, която ползваше нощем за сън. Беше тъмно. Имаше място колкото за тясната кушетка, една паянтова масичка и пепелник, който рядко му влизаше в употреба напоследък.

— Не е това мястото. Да бяхте завел някъде...

— Не. — Ако не станеше в този момент, по-късно тя нямаше да има смелост. Атмосферата беше без значение в тъмнината, пък и със затворени очи. — Тук е добре.

— Ще го направим повече от добре.

Той запали една от свещите, предвидени за извънредни ситуации, тъй че се получи мека светлина. Каси не можеше и да предполага колко възбуждащо въздейства, застанала там, изрядна и уплашена, готова да се отдаде. Да се пожертва, мрачно доуточни Девин. Той щеше да ѝ покаже нещо съвсем различно.

— Обичам те, Каси. — Нямаше значение, че тя не му вярва. Щеше да му повярва. Девин я целуна отново, бавно, дълбоко, търпеливо, влагайки цялото си сърце.

Миг след миг не остана нищо друго освен целувката, вкуса ѝ, срещата на техните устни и Каси постепенно се поддаде на течението.

— Прегърни ме — промълви той.

Покорно, с желание да достави удоволствие, тя го обгърна с ръце. За момент се изненада, щом усети колко твърдо и силно бе неговото тяло. Колко странно бе за нея да го притиска здраво към себе си. Докато устните му се движеха по устните ѝ, Каси го милваше с длани по гърба.

— Искам да те видя. — Девин продължи да обхожда с устни шията ѝ, дори след като ръцете ѝ спряха да се движат по гърба му. Той не възразяваше срещу свенливостта ѝ. Стана му мило. — Имаш толкова хубави черти. — Очите му не се отместаха от лицето ѝ, докато бавно преодоляваше копчетата на блузата ѝ. — Очите ти са като мъгливи облаци и тези сексапилни устни...

Тя премигна, достатъчно замаяна, за да не се възпротиви, когато Девин разтвори блузата ѝ. Никой никога не ѝ беше казал, че има нещо сексапилно. Тогава погледът му се спусна надолу, а от вопъла, изтръгнал се от гърлото му, стомахът ѝ се сви конвулсивно.

Той обхвана гърдите ѝ в шепи като че бяха от фино стъкло, което би се счуило при небрежно докосване.

— Прекрасни са.

— Не съм от най-щедро надарените.

— Идеални. — Девин вдигна очи, за да срещне погледа ѝ. — Като изваяни. — Той забеляза как клепките ѝ трепнаха, щом описа кръг около гърдите ѝ и прокара палци по връхчетата им. Кръвта му закипя, когато те се втвърдиха, когато Каси потръпна, когато очите ѝ се отвориха от изненада и сякаш се замъглиха.

Какво правеше Девин? Защо не стискаше и не дърпаше? Тя усети как главата ѝ се замая, преди да я отметне назад. И чу, в някакъв притъпен потрес, собствения си стон.

— Трябва ли да си затваряш очите? — попита я той. Не беше чак толкова трудно, в края на краищата, да владее ръцете си върху тази кожа, мека като коприна. — Искам да ги гледам как се замъгляват, щом те докосна. Обичам да те докосвам, Каси.

— Не мога да дишам.

— Разбира се, че можеш. Аз усещам сърцето ти. — Девин спусна устните си по рамото ѝ, преди да се изправи, за да разкопчае ризата си. — Почувствай моето.

Господи, възкликна Каси. Та той приличаше на мъжете от лъскавите списания. Целият в мускули и стегната гладка кожа. След мимолетно колебание тя сложи длан върху гърдите му и се усмихна.

— Бие. Готов ли си?

— О, Каси! — Преглъщайки своя стон, той я притегли в обятията си, обгърна я и се наслади на допира на плътта ѝ о неговата. — Още не съм започнал.

Тъй като го изтълкува по съвсем друг начин, тя склочи вежди, преглътна отвращението си и смело посегна към слабините му.

С невъздържано ругателство Девин се дръпна назад, заеквайки, а Каси се прикри, смаяна.

— Стори ми се, че искаш... Помислих, че трябва... — А той всъщност беше съвсем готов.

Девин предпочете да се разсмее, вместо да се развика.

— Скъпа, направиш ли го пак, дори веднъж, ще взема да се изложа и ще трябва да започваме всичко отначало. Ако ти е все едно, иска ми се да те погаля още малко.

— Нямам нищо против, но ти си...

— Знам какъв съм. Нали ми каза, че ще правиш каквото аз искам — напomini й той, като се бореше с гласа си да не стане хриплив заради обзелото желание. — Искам да ме погледнеш право в очите.

Щом тя го стори, Девин отново плъзна леко ръце по гърдите й. Той видя как неочаквана наслада обля лицето й, долови я в учестеното й дишане. И започна да й нашепва гальовни думи, нежности и ласки, като внимателно следеше реакцията й.

Когато Каси затвори очи, той я вдигна бавно от пода, задържа я във въздуха и спусна устни от нейните устни надолу по шията й, по ключицата, за да стигне накрая до гърдите.

Ръцете й се вкопчиха в раменете му, а тялото й се заизвива, сякаш стрели... Куршуми от изгаряща чувственост пронизваха плътта й и изпепеляваха цялото й съществуване. Тя отърси глава в опит да проясни съзнанието си.

— Девин...

Той продължаваше да я изследва с език.

— Да спра ли?

— Не. Не...

— Слава Богу!

Когато затрепери неудържимо, когато пръстите й конвулсивно ту се впираха в кожата му, ту се отпускаха, Девин я сложи на пода и устните му отново срещнаха нейните. Ръцете й, свити в юмруци, бяха в косата му, дъхът й идваше на пресекулки. Устните й горяха.

Въпреки това, макар и за секунда, Каси се дръпна, когато той разкопча панталона й.

Не, тя нямаше да разваля нещата. Беше си обещала. Каквото и да следваше по-нататък, нямаше значение, защото преживяното до момента бе прекрасно. Каси никога не бе изпитвала подобни желания, подобни копнежи. Или, може би, ги беше забравила. Ръцете на Девин бяха корави, дланите му — загрубели, ала той ги използваше с такава нежност заради нея. С радост би се наслаждавала на тези негови милувки до безкрай. С удоволствие би се удавила в този чуден потоп от усещания.

Сега Девин откриваше и останалите части на тялото й. Значи скоро щеше да свърши. Но пък щеше да я прегърне накрая. Щеше да я

притисне силно и пламенно към себе си — в това бе сигурна. И то щеше да бъде достатъчно.

Щом той я взе на ръце и я задържа до гърдите си, тя му се усмихна. Светлината на свещта бе прелестна, обзе я непреодолимо чувство на нежност, на доволство. Девин я накара да се почувства желана. Каси сложи устни върху устните му, обви ръце около врата му и не ги пусна, дори когато той се надвеси над кушетката и пружините изскърцаха под тежестта на двама им.

Тя отвори очи в недоумение, след като Девин не я затисна под себе си. Вместо това се беше сгушил до нея, загледан в лицето ѝ, и продължаваше да я милва по цялото тяло.

— Не ме карай да бързам — помоли тихо той. — Така ми е хубаво.

За нейна изненада, започна да ѝ говори за фигурата ѝ, за кожата ѝ, за очите, за краката. И думите, които ѝ нашепваше, предизвикваха нови огнени искри вътре в нея.

Беше му благодарна, че очевидно нямаше нужда да му отговаря. Защото пак ѝ стана трудно да диша.

Каси бе невероятно сладка, удивително непоковарена. Именно това удържаше желанието му, обуздаваше ръцете му да не бързат. Дванайсет години, помисли си Девин и се заслуша как дъхът ѝ притихна, после избухна, щом пръстът му докосна вътрешната страна на бедрото ѝ. Когато един мъж е чакал толкова дълго, той можеше да бъде търпелив като светец, макар кръвта му да клопочеше като насрещно течение.

Девин отново притисна устни към гърдата ѝ. Малка, стегната, миришеца на пролет. С устните си можа да долови биенето на сърцето ѝ, трептенето на кожата ѝ. И разбра, че ѝ доставя удоволствие.

Той искаше да ѝ даде още повече, да ѝ даде всичко, за да е сигурен, че страстта ѝ е равна на неговата. Затова продължи да я гали и целува, възбуждайки и себе си, и нея, докато Каси не започна да се гърчи под ласките му и Девин разбра, че възбудата ѝ се изкачва към върха. Той щеше да ѝ покаже, че и падането е сладко.

Беше прекалено горещо. Топлината ѝ сякаш извираше отвътре и Каси не можеше да лежи спокойно. Чувстваше, че се е устремила към нещо, ала каквото и да направеше, все не успяваше да овладее устрема. Нещо подсъзнателно я теглеше нанякъде, а тя се мъчеше да

избяга. Беше твърде голямо, огромно, страшно. Въздухът бе нажежен, усещанията я засипваха като лавина. Каси нададе вопъл и прехапа устни, за да го спре.

— Викай спокойно — насърчи я Девин, като и неговият глас прозвуча дрезгаво. — Може и да крещиш, ако искаш. Никой няма да чуе освен мене. Отпусни се, Каси.

— Не мога.

Той потопи пръсти в нея и главата му се замая. Беше топла, влажна, готова да го приеме.

— Само не ми казвай да спра — прошепна пред устните ѝ Девин. — Недей.

— Не. Не спирай.

Тогава вече тя наистина извика — вик, който би трябвало да я шокира, толкова див и безнравствен. Но тялото ѝ бе устремено да реагира на съприкосновението — като че беше прободено на копие от неведомо, неизтощимо блаженство, каквото никога не бе познала. Всичко вътре в нея се сви в юмрук, напрегна се жестоко, до болка, и изведнъж се освободи. Каси рухна, безсилна като капка вода, и ѝ се стори, че дочу неговия стон.

— Пак... — Той бе жаден за още. Стискаше в ръка смачкания чаршаф, за да се контролира, и я поведе нагоре, отново нагоре. Тя се напрегна под въздействието на другата му ръка, вля сетни сили и ръцете ѝ, които бе обвила около врата му, се отпуснаха отмалели на дюшека.

Капитулация, помисли си Девин. Не, задоволство. Сега обаче щеше да ѝ даде и себе си.

Той я покри с тялото си, намести се, спря за миг, щом Каси премигна с очи в очакване на новата изненада. Проникна бавно, като удължаваше всеки допир, всеки тласък. Сърцето му за малко да се пръсне от напъна да не губи контрол, когато тя отново започна да реагира конвулсивно. Съвсем съзнателно, търпеливо, Девин продължи да я възбужда, обзет от невъобразима радост, щом почувства как Каси за пореден път затрепери и се устреми към върха.

Тръпките обзеха и него, заприиждаха на вълни, все по-настойчиви и по-настойчиви. Този път щяха да стигнат кулминацията заедно. Най-сетне заедно. Той обхвана ръката, която тя бе свила в юмрук върху чаршафа, стисна я. И превзе върха.

Каси не можеше да овладее треперенето си. Ала не ѝ беше студено. Съвсем не. Горещината от собственото ѝ тяло и от тялото на Девин отгоре ѝ сякаш изригваше на вълни, които само дето не се виждаха. Той дишаше тежко като атлет след надбягване, отпуснал цялата си тежест върху ѝ, приковавайки я към дюшека така, че тя усещаше натиска на пружините в гърба си.

Беше прекрасно.

Каси осъзна, че за първи път през живота си бе разкрила тайните на мрака.

— Знам, че ти тежа — проговори Девин. — Ей сега ще се махна.

— Недей... — Тя го обгърна с ръце, за да го задържи. Още не беше излязъл, от нея, все още беше там. Порочно и възхитително. — Харесва ми така.

— Чудно как изтърпя толкова, като се има предвид, че не те бива в секса.

Сухият тон ѝ подейства като сигнал за тревога, ала Каси бе твърде удовлетворена, за да се засегне от закачката.

— Нямах нищо против — каза тя и се усмихна във врата му. — Девин, беше чудесно. Аз всъщност...

— Знам. Няколко пъти. Броих ги.

Каси се разсмя, без изобщо да се смути.

— Не си ги броил.

— Разбира се, че ги броих. — Той намери сили да се надигне и да я погледне. — Благодарностите може и после.

Усмивката ѝ стана още по-нежна. Никога мъж не я беше гледал по този начин — с премрежен поглед, доволен и сънлив.

— Добре беше. — Дълбоко трогната, тя вдигна ръка към бузата му. — Нали?

— Заслужаваше си чакането. — Девин извъртя устните си към дланта ѝ. — Но няма да чакам още дванайсет години до следващия път.

— Не искам да чакаш. — Беше настроена мечтателно, макар да се чувстваше като разглобена. — Толкова си красив.

— Проклетието на всички Макейд.

— Наистина си красив. — Каси вдигна и другата си ръка, за да обхване лицето му в шепи. Колко лесно бе да го докосва сега! Да прокара пръст по трапчинката край пленителната му усмивка. — Помниш ли как идвах във фермата на гости при майка ти, когато бях малка?

— Разбира се. Беше едно хубаво момиченце, слабичко, ала аз не ти обръщах много-много внимание. Каква грешка!

— А аз тайничко те наблюдавах. Особено през лятото. Когато работеше без риза.

Той се усмихна доволно.

— Я я виж ти малката Каси...

— По едно време така се бях увлякла по тебе и си представях невъобразими неща. — Тя се засмя. — Е, мислех си, че са невъобразими, до днес. Всъщност изобщо не могат да се сравняват с това. Направо не вярвам, че ти го казвам, че ти говоря така.

— При сегашните обстоятелства можеш да кажеш, едва ли не, всичко. — И Девин се надяваше Каси да го стори. Усети как отново започва да се възбужда, без да е излизал от нея.

— Аз бях на дванайсет, а вие всички се отнасяхте много добре с мене. Обичах да идвам у вас, просто да бъда сред вас. Но през лятото ставаше още по-хубаво, когато често бяхте голи до кръста, изпотени. Както ти си сега. — За проба тя прокара пръст по рамото му. — Всичките тези мускули лъщяха от влага. Твоето тяло... Толкова е красиво. Понякога ти се отбиваше при Ед, а щом излезеше, жените отвътре зяпваха подире ти и въздишаха.

— Хайде де!

— Наистина. Естествено, и ако някой от братята ти влезеше, правеха същото.

— Не разваляй хубавата приказка.

Каси се разсмя и вдигна ръка да отметне един паднал кичур от лицето си.

— Добре, де. По тебе въздишаха по-силно и по-дълго.

— Така става.

— А Ед подмяташе нещо от рода на „Тоя Девин Макейд има най-хубавия задник в цялата околност.“ — Смехът ѝ внезапно секна и тя ококори очи. — Май не трябваше да го казвам.

— Късно е вече. Освен това ми е известно, че Ед има пристрастия към тази анатомична част на тялото. Сама ми го е казвала.

— Как не я е срам! — С дълга въздишка, Каси отново обви ръце около тялото му и ги плъзна надолу. — Обаче е права, ти наистина имаш страхотно...

— Сега вече ти го направи. — Щом пръстите ѝ минаха по хълбоците му, той започна да се движи вътре в нея. Нищо не би му доставило по-голяма наслада от изписаната в очите ѝ изненада.

— Но ти... Как можеш... Господи!

— Няма проблем — увери я Девин. — С удоволствие.

След това, доста по-късно, той се сгуши до нея на кушетката, зарови лице в косите ѝ, а краката им останаха сплетени. И както се беше надявала, както тя самата искаше, Девин я прегърна.

ОСМА ГЛАВА

Тъкмо започваше да се зазорява, когато Каси влезе безшумно в собствената си кухня. Чувстваше се по хлапашки лекомислена като девойка, която се промъква вкъщи, след като е нарушила вечерния час. Не че не ще го правила някога, помисли си тя. Не че беше вършила винаги само неща, които се очакваха от нея.

Затова и нейното скрито, потайно завръщане беше по-освобождаващо.

Бе прекарала нощта, цялата нощ, с най-вълнуващия, най-привлекателния, най-нежния мъж, когото познаваше.

Тя — Касандра Конър Долин, си имаше любовник. Плесна се с ръка по устата, за да не прихне да се смее с глас. Сърцето ѝ още препускаше като лудо, главата ѝ се маеше, а тялото... Тялото ѝ сякаш бе посипано с цветни венчелистчета.

Сигурна беше, че видът ѝ бе променен и се опита да огледа отражението си в хромовата повърхност на тостера. А тъй като беше сама, си позволи три бързи завъртания на място, преди да сложи чайника с вода за кафе.

След това, като добра майка, отиде лекичко до спалните на децата си, за да се увери, че са завити и спят. На излизане от стаята на Конър така се изплаши, че едва не извика. Заради Ед — застанала насреща ѝ, със своята огненочервена коса, навита на дунапренени розови ролки, облечена в безумно пъстра роба на розови и сини цветя.

— Извинявай — прошепна Каси. — Не исках да те събудя.

— Ти беше тиха като мишле. Но аз се ослушвах, за да те чуя. — Ед продължително я измери с очи и остана доволна от видяното. — Тц-ц-ц, вярвам, че се чувстваш добре и удовлетворена тази сутрин. Крайно време беше.

Каси хвърли един последен поглед към спящия си син, след което тръгна по малкото коридорче обратно към кухнята.

— Децата не ти създаваха проблеми, нали?

— Разбира се, че не. Никой от двамата не е и надзъртал от стаята си. — Засмяна, Ед последва Каси в кухнята и я загледа как се суети, докато отмери нужната доза кафе. — Ще ми кажеш ли какво стана, или ще трябва да пускам в ход въображението си? Имам страховтно въображение.

Горещина заля бузите на Каси, колкото от смущение, толкова и от радост.

— Останах при Девин.

— За това и сама се досетих, сладка моя. — Чувствайки се като у дома си, Ед сложи няколко филийки хляб в тостера. — По лицето ти виждам, че не сте бистрили световната политика до сутринта. — С тиха въздишка, тя надникна в хладилника. — Не вдигам шум за нищо. Просто искам да се уверя, че и отвътре си добре — така както изглеждаш отвън.

— Добре съм. — Каси се обърна, усмихната. Такава си беше Ед — с бурканче конфитюр в едната си ръка, с трилитрова бутилка мляко в другата, слабото ѝ лице — лъщящо от нощния крем, косата ѝ — стърчаща в безпорядък извън ролките, умопомрачителната ѝ роба — спускаща се върху краката с форма на клечки за зъби.

Ето това, осъзна Каси, бе нейният идеал за майка. Тя остави кипящия чайник обратно на мястото му и се спусна да прегърне Ед.

Изненадана, трогната, Ед притисна устни към косите на Каси.

— Момичето ми...

— Чувствам се... променена. Изглеждам ли променена?

— Изглеждаш щастлива.

— Стомахът ми още се бунтува. — Надсмивайки се на себе си, Каси отстъпи назад и притисна ръка към корема си. — Ала е приятно. Не знаех, че може да бъде така. Не подозирах, че аз мога да бъда такава. — Тя погледна набързо към коридора и се върна при кафето. Децата ѝ спяха, щяха да спят поне още половин час. След всичките тези години, помисли си Каси, сега имаше „майка“, която би я изслушала.

— Никога не съм била с друг освен с Джо.

— Знаем, момичето ми.

— Преди сватбата не му позволявах. Искан първо да се оженим, всичко да бъде както му е редът. — Тя наля кафе на двете и седна до масата. — Бях нервна в нощта след сватбата. Но и развълнувана. Ти ми

беше подарила една бяла нощница. Беше толкова красива, прелестна. В нея се чувствах наистина като булка. Като стигнахме в мотела, помолих Джо да ме остави сама за около час. Исках да се изкъпя на спокойствие, да... Ти знаеш.

— Женския ритуал. Да, знам.

— Той се върна някъде към два часа посред нощ... пиян. Изобщо не стана така, както си го бях мечтала. Джо скъса нощницата и ме блъсна на леглото. Всичко свърши толкова бързо, заболя ме. Знаех, че е нормално да боли малко първия път, ала мен ме заболя много. Той заспа веднага, а аз лежах и не чувствах нищо.

— Мъжът не трябва да се отнася така с една жена. — Ако вече не презираше Джо Долин, то отсега нататък Ед положително щеше да го ненавижда. — Не трябва да бъде така.

— Така беше. Всеки път. Не изпитвах нищо, Ед. Нито веднъж. Той не винаги ми причиняваше болка, но все ставаше набързо и някак си безцеремонно. Аз реших, че грешката е в мен... Джо ми каза, че в много случаи това било достатъчно. Почувствах се по-добре, когато бях бременна с Конър, защото той много рядко ми досаждаше. Не знаех, че ми изневерява. Каква глупачка съм била!

— Не се наричай глупачка — прекъсна я възбудено Ед. — Не желая да го чувам повече.

— Може пък просто да не ме е интересувало. Бях се посветила на подготовката да ставам майка, след това да бъда майка. Джо вече ме биеше. Не беше минало много време от сватбата, когато започна да ме удря, ала аз си мислех, че няма как. Според майка ми... Е, това няма значение. Останах, после се роди Ема. Пожелавал ме е само няколко пъти след нейното раждане... Насила.

— О, Каси. Скъпа, защо не ми каза?

— Ед, толкова ме беше срам. Нали ми беше съпруг, а си бях втълпила, че той има право да върши такива работи. Сега разсъждавам по друг начин. — Тя си пое дълбоко въздух. — Знаеш ли, когато отивах при Девин снощи, не очаквах... Ясно ми беше, че той няма да ме нарани, както правеше Джо. Мислех си, че, като легна с него, той ще бъде доволен, а на мене ми беше все едно. Тоест, мислех, че Девин просто ще... Че аз просто ще...

— Снощи си била с един истински мъж — заключи Ед. — Това променя нещата.

— Да. — Облекчена, Каси се усмихна. — Той беше толкова нежен, толкова търпелив. Знаеш ли, за него имаше значение какво изпитвам аз. Имаше голямо значение. И ме накара да се почувствам красива. Ед... — Тя прехапа устни, въпреки че те пак се извиха. — Сега вече не ми е все едно. Мечтая си за следващия път.

Ед се разсмя дрезгаво и стисна Каси за ръката.

— Браво!

— Девин твърди, че ме обича — сподели тихо Каси. — Знам, че мъжете го казват, когато искат нещо от теб или когато чувстват, че ти искаш да го чуеш. Но, как мислиш, дали е вярно?

— Девин Макейд е мъж, който говори каквото му е на сърцето. А ти?

— Не знам. В тая област не съм много наясно. Аз не обичах Джо, Ед. Никога не съм го обичала. Просто го използвах.

— Касандра...

— Вярно е. Използвах го, за да се махна от къщи, защото исках да имам собствено семейство, а той се оказа под ръка. Не беше честно спрямо него. Но това не му даваше право да ме бие — добави тя, щом зърна войнственото пламъче в очите на Ед. — Нищо не му даваше това право. Ала аз не съм го обичала така, както една жена би трябвало да обича съпруга си.

— Той не е направил нищо, за да заслужи любовта ти.

— Така е. Към Девин изпитвам толкова много чувства и толкова различни чувства, че не знам дали някое от тях е тъй наречената любов.

— В такъв случай, имаш предостатъчно време да го разбереш. Не позволявай на никого да те насилва за неща, за които още не си готова. Дори на Девин.

— Но как ще разбере?

— Сладка моя, като му дойде времето, ще разбереш. Помни ми думата, сама ще разбереш.

Докато Каси разговаряше с Ед на чашка кафе, Девин паркираше пред фермата. Беше изпитал нужда от родния дом. Небето вече се избистряше от утринната мараня, когато той влезе в доилнята. Шейн и

двама от четиримата гимназисти, които обикновено наемаше като помощници, тъкмо приключваха сутрешната процедура.

Съвсем търпеливо Шейн показваше на едно от момчетата как да освободи кравата от доилния апарат, без да предизвиква сътресения. В помещението миришеше на топло мляко, животни и слама.

— След това проверяваш вимето, както направи преди малко, за да си сигурен, че няма никаква инфекция. — Той извърши проверката саморъчно за демонстрация. — Щом е суха, се погрижваш за храната ѝ. — Шейн посочи с вежди към Девин. — Както виждате, шерифът идва, когато почти цялата работа е свършена. Сега ги изкарайте навън.

Девин потупа кравата дружелюбно, след което помогна на Шейн да почистят и да дезинфекцират машините. Дейността бе рутинна, приятна.

— Помниш ли, когато татко ни караше да доим с ръце? — попита Девин.

— Казваше, че не е зле да се научим. Защото машините се повреждат, а кравите редовно се пълнят. Рано си станал — подметна Шейн. — И с тая глуповата усмивка на лицето. Май ти е излязъл късметът.

Девин само го погледна изкосо.

— В такова добро настроение съм тази сутрин, че не ми се занимава с твоята физиономия.

— Това е хубаво, защото, като свърша тук, трябва да отида и при кокошките преди закуска. Ти и Каси — продължи той, пак с доволна усмивка. — Кой би помислил?

— Аз мисля от доста време. — Девин помогна на Шейн да излеят млякото в неръждаемите гюмове. — Влюбен съм в нея отдавна.

Шейн се изправи и отърси.

— Човече, не говори така. Само да се обърна и все някой се влюбва. Кошмар.

— Е, по-добре свиквай. Ще ѝ предложи да се оженим.

Шейн отри длани в лицето си, махна шапката и прокара и десетте си пръста през косата.

— Какво става? От тукашната вода ли е? Първо Рейф, после Джаред. Сега ти. Обръщам гръб за миг и всеки тръгва да се жени, да ражда бебета. Вземи се в ръце, Дев.

— Страх те е да не прихванеш?

— Господи, ще взема да се ваксинирам. Виж, Каси е сладурана, хубавица, но дай да не се побъркваме.

— Аз я обичам — заяви Девин, тъй че Шейн просто изпъшка. — Струва ми, че винаги съм я обичал. Няма как, дори да искам.

— Представяш ли си какви главоболия ще ми навлечеш? Помисли ли за мен? — настоя Шейн. — Единствен аз ще остана от четирима ни. А на жените само това им дай. Няма да мога и една закачка да направя, без дамата да си помисли, че ще я поведе към олтара.

— Все ще се справиш някак си.

— Какво толкова му е хубавото на брака? — Мърморещ, Шейн излезе от доилната. — Така де, помисли си, Дев? Сериозно помисли. Да имаш една жена до края на живота си. Една-единствена. А наоколо са толкова много. Високи, ниски, закръглени.

Развеселен, Девин тупна Шейн по рамото, докато вървяха към кокошарника.

— И аз като се оттегля, всичките ще са твои.

— Така да бъде. — Приемайки нещата философски, Шейн сви рамене. — Значи аз единствен ще отстоявам легендата за Макейд. Май ще трябва да се пожертвам.

— Да, братле.

Каси никога не се задържаше в библиотеката. Беше твърде съвестна, за да пренебрегне чистенето там, ала най-често се стремеше така да подреди работата си, че да има някой в къщата, когато тя влиза там.

Сега обаче нямаше никой. Децата бяха на училище, а гостите бяха излезли за следобедната си обиколка на забележителностите. Каси премисли куп оправдания, за да свърши други неща, вместо да се захваща с библиотеката. Ала знаеше, че помещението е ползвано предния ден. Знаеше, че има книги, които трябваше да бъдат върнати на местата им, знаеше, че има цветя за поливане, прозорци за миене.

Рече си, че е глупаво. Та тя познаваше емоциите и настроенята на дома по-добре от своите собствени. Нямаше от какво да пострада там. Всъщност този дом бе променил живота ѝ, и то към по-добро.

Въоръжена с кофата за чистене, Каси прекрачи прага. Ако остави вратата отворена, то беше само защото искаше да чуе, щом някой от гостите се прибереше и имаше нужда от нещо.

А не от страх.

Тя сложи кофата на пода и най-напред подреди книгите. Гостите обичаха да взимат по някоя книга за четене през дъждовния следобед или за да могат по-лесно да заспят нощем. Рейф и Рийгън бяха осигурили богато разнообразие от книги за всякакви вкусове. Каси също можеше да си избере каквато и да е книга, когато пожелаеше. Но рядко го правеше.

Конър също, сети се тя изведнъж, въпреки че той бе от най-запалилите читатели. Мина ѝ през ум, че и синът ѝ избягваше тази стая, макар да се чувстваше съвсем като у дома си из цялата останала сграда.

Заради чувството е, предположи Каси. Това чувство, дето витаеше във въздуха. Тя го отърси от себе си и отнесе кофата при филодендроните-близнаци, които извисяваха листа от високите саксии край прозореца с изглед към страничния двор.

Бяха потънали в прах. Каси все отлагаше.

Щом започна да бърше огромните листа, усети хладината чак до костите си.

И разбра, че не е сама.

Стори ѝ се, е го вижда с тъгълчето на окото си. Едрото затлъстяващо тяло, широкото лице със сурови, недоволни черти.

Джо.

Ужасът я обзе така внезапно, че тя изпусна кофата в краката си и рязко се обърна.

Нямаше го. Разбира се, че го нямаше. Нямаше никой. Ала беше смразяващо студено. С изтръпнали пръсти се протегна към прозореца, за да го отвори да влезе малко по-топъл въздух отвън.

Подхвана го неумело, не можа да освободи резето и усети, че дъхът ѝ идва на пресекулки.

„Позволи му да те пипа, нали? Уличница!“

Каси автоматично преви рамене в очакване на удара, който не последва.

„Мислеше, че няма да разбере ли? Мислеше, че можеш да ме мамиш в собствения ми дом? Ти, с твоята невинна физиономия и

префинени южняшки маниери. Не си нищо повече от една мръсница!“

Трепереща, тя заотстъпва бавно от прозореца. Очите ѝ зорко обхождаха помещението, взирайки се по ъглите. Нямаше никой. Как тогава чуваше толкова ясно този глас?

„Знаеш ли, ти никога няма да ме напуснеш. Ще умреш преди това.“

Ти не ме обичаш, понечи да каже Каси. Ти ме ненавиждаш. Пусни ме. Но думите не идваха.

„Ще убия и двама ви. Запомни. «Докато смъртта ни раздели.» Смъртта е единственият ти изход.“

— Каси...

С изтерзан вик тя се обърна към вратата. Девин стоеше на прага, присвил тревожно очи. Без да се замисля, Каси се хвърли в обятията му.

— Девин. Девин, трябва да си вървиш. Побързай, преди той да те види. Ще те убие.

— Какви ги приказваш? Господи, цялата трепериш. Тук е такъв студ.

— Усещаш ли го? — Зъбите ѝ едва не затракаха, щом се отдръпна малко от него. — Наистина ли го усещаш?

— Разбира се, че го усещам. Същински хладилник. — Той разтри ръцете ѝ в шепите си, за да ги стопли.

— Стори ми се, че беше Джо. Кълна се, видях как юмрукът му се приближава към мен и после... — Стаята се завъртя, краката ѝ се подкосиха. Замайването трая само миг, ала тя бе вече в прегръдките на Девин. — Добре съм. Всичко свърши.

Библиотеката бе отново топла, слънчева и приветлива, с аромат на рози и лак. Безкрайно внимателно той я сложи на мекия кожен диван.

— Ще ти донеса вода.

— Недей, добре съм. — Помисли си, че би умряла от страх, ако той я оставеше сама там. — Заради тази стая е. — Каси се поуспокои и изправи гръб. — Мислех, че е Джо, но не беше той. Беше Барлоу.

Лицето ѝ бе все още твърде бледно, прецени Девин, ала очите ѝ се бяха прояснили. Сърцето му се сви, когато преди малко беше видял само бяло в орбитите им.

— Случвало ли ти се е и друг път?

— Не по този начин. Не толкова силно. Никога не ми е било особено уютно в тази обстановка. Дори в спалнята му е по-лесно. Ала сега чух... Ще си помислиш, че съм се побъркала.

— Не, няма. — Той обхвана лицето ѝ в шепи. — Не забравяй на кого го казваш.

— Добре. — Тя издиша шумно въздуха от гърдите си. — Чух го как говори, може би си въобразих. Приличаше много на гласа на Джо — същия тон и безцеремонността в него. Нарече ме... Нарече я... Уличница, мръсница. Беше разбрал, че е влюбена в друг, но нямаше да я пусне да си отиде, никога. Каза, че преди това ще я убие, че ще ги убие и двамата.

— Хайде, ела да излезем оттук. Да се качим горе.

— Чакай, има още...

— Стига толкова, Каси. Остави това. — Той беше готов да я понесе на ръце, ала тя стана. Но все пак потърси ръката му. — Онзи ден, когато разговаряше с възрастните дами...

— С госпожа Кокс и госпожа Бърман.

— Ти им каза, че Абигейл била влюбена в друг. Аз предположих, че си си го измислила за по-романтично.

— Не съм си го измислила. Не мога да ти го обясня, Девин. Ала знам, че е истина. Аз го видях.

Той се спря насред задното стълбище, което водеше към нейния етаж.

— Кого си видяла?

— Нейния любим. Бях в стаята ѝ, обърнах се, а той стоеше до вратата. Гледаше право в мен и ми говореше, сякаш аз бях Абигейл. Чувствах, че и тя е там. Сърцето ѝ се късаше от мъка, но го остави да си отиде. Накара го да си отиде. Девин... Девин, мисля, че тя се е самоубила.

Той я сложи да седне на един от столовете във всекидневната ѝ.

— Защо мислиш така?

— И това не мога да ти обясня. Просто го чувствам. Не е знаела как иначе да избяга. А може би и защото аз самата веднъж си мислех да го направя.

Кръвта му се дръпна от лицето.

— Боже мой!

— Не беше задълго — побърза да каже Каси. — И не на сериозно. Трябваше да мисля за децата. Ако не бяха те, можех да съм го сторила вече. Когато си в безизходица, Девин, ти идват какви ли не налудничави идеи за бягство.

Никоя подробност от живота ѝ не го беше стряскала така.

— Аз щях да ти помогна. Аз исках да ти помогна.

— Нямаше да ти позволя. Не бих позволила на никого. Нито на тебе, нито на Ед, нито на Рийгън. А имаше и други, склонни да направят каквото могат. Моя е грешката, че тогава не желяех ничия помощ, ала това е вече минало. — Тя обхвана ръцете му в своите. — Не ти го казвам, за да те разстройвам, а за да ти помогна да проумееш откъде знам, че го е направила. Около нея не е имало хора, които да ѝ помогнат. Той се е бил погрижил за това. Постарал се е да я изолира от жените в града, постарал се е прислугата да бъде толкова наплашена, че да не смее да предприеме нищо, а да стои настрана.

Дълбоко в съзнанието си Каси почти го усещаше, виждаше го.

— Освен това я е биел. Днес видях неговия юмрук. А не на Джо. Но то е същото, разбираш ли? Съвсем същото. Когато е убил онова момче пред очите ѝ, тя е осъзнала, че той е способен на всичко. И се е предала, Девин. В края на краищата, дори децата ѝ не са били достатъчно основание да се откаже от единствения ѝ известен начин за бягство.

— Това не си ти, Каси.

— Можеше да бъда.

— Ала не си — твърдо повтори той. — Ти си тук, с мен. Няма от какво да се страхуваш.

— Омръзна ми да се страхувам. — Тя затвори очи и склони чело на рамото му, след като Девин клекна пред нея. — Радвам се, че си тук. — Каси въздъхна дълбоко. — А защо си тук?

— Измъкнах се за един час. Исках да те видя. Исках да бъда с теб.

— А аз мислих цяла сутрин за тебе. За малко да сипя кафе в термоса на Ема за училище, защото мислех за тебе, а не за това, което вършех.

— Наистина ли? — Едва ли би могъл да очаква по-убедителен комплимент. Когато тя вдигна глава, Девин видя, че бузите ѝ са си

възвърнали цвета. — Помисли ли си, че ти се иска да се любиш с мене пак?

— Да.

— Все още имам почти цял час на разположение — прошепна той, като се изправи и я вдигна на крака.

Каси премигна.

— Посред бял ден?

— Ами да. — Той я поведе към коридора.

— Девин, навън е още светло.

— Точно така. — Той откачи колана с пейджъра и оръжието си и ги провеси на дръжката на вратата.

— Скоро... — Сърцето ѝ се преобърна, щом той започна да разкопчава блузата ѝ. — Скоро ще стане обяд.

— Е, явно няма да обядвам днес. — Девин свлече блузата от раменете ѝ, приближи устни към устните ѝ и се усмихна. — Да спра ли, Каси?

Главата ѝ се замая.

— Недей — рече тя, безсилна, желаеща.

И мигом забрави, че слънцето свети и чуруликат птички. Забрави, че по шосето минават коли, че хората отиват по работата към града.

Беше толкова лесно, неимоверно лесно всичко да се повтори отново. Беше ѝ толкова лесно да се наслаждава на ръцете му, които нежно се движеха по тялото ѝ, на устните му, които предизвикваха устните ѝ да пламтят. Беше ѝ толкова приятно да го чувства до себе си, след като го обгърна с ръце, почувства се толкова сигурна, че забрави смущението си от греещото през прозорците слънце.

Той я съблече изцяло, без да бърза, като използваше всеки момент, за да ѝ се люби. Да се порадва на онова, което най-сетне му принадлежеше. На мекотата. На свежестта. Целуваше я гальовно и възбуждащо, докато се събличаше. Ръцете му бяха ласкави, защото знаеше, че тя има нужда от това. Устните му бяха търпеливи, предоставящи на нея да поведе темпото. А темпото бе бавно и мечтателно.

Девин я постави на леглото, което Каси тъй старателно бе оправила сутринта, позволи си малката радост да пореше косите ѝ е пръсти, докато се получи плетеница от руси кичури върху семплата

бяла кувертюра. Очите ѝ бяха затворени, а бузите ѝ вече носеха руменината на събудената страст.

Предната нощ имаха само светлинката на една проста, неароматизирана свещ за извънредни случаи, тясна кушетка и стаичка, просмукала с миризмата на старо кафе.

Днес имаха слънчевите лъчи, птичите песни и благоуханието на цветята край нейния прозорец. Днес, помисли си той, тя знаеше, че ще изпита удоволствие.

Девин ѝ достави удоволствие. В изобилие. Каси се къпеше в него, плуваше по него, гмуркаше се в него без остатък. Цялата колебливост, цялата свенливост изчезнаха под топлата омара от нежно наслагдащи се усещания.

Повърхността на задебелите му пръсти, триенето им по кожата ѝ, предизвикваха леки искрящи, шокови удари, които ускоряваха пулса ѝ. Вкусът на устните му, които обхождаха тялото ѝ и после отново се връщаха при устните ѝ, бе упойващ. Тя долавяше ту как дишането му се учестява, ту онези гърлени хрипове на задоволство, когато докоснеше някоя нова част от нея. Той бе толкова красив заради нея — не само с невероятно вълнуващия си външен вид. Нещо повече, именно душевната му красота я привличаше и изкушаваше — нежността, силата, търпението.

Каси изпадна във възторг от възможността да стисне с пръсти бицепсите на ръцете му, да почувства стаената сила в тях, да докосне мускулите на гърба му. Опияняваха я формата и тежестта на тялото му, начинът, по който то така силно я притискаше към матрака. Лекото одраскване на зъбите му по рамото ѝ предизвикаха у нея бърза, бурна тръпка. В отговор тя ухапа с устни неговото рамо, докато ръцете ѝ набраха смелост, а да се спуснат по-надолу.

Девин издиша дъха си със свистене и се дръпна. Каси мигом отвори очи, щом главата му се отметна назад, за момент, един безкраен момент, тя съзря нещо смътно, рязко и опасно в зелените му като горски мъх очи. Нещо, което накара кръвта ѝ да забушува и пулса ѝ да се обърка.

Той си наложи контрол, така както би се наложил над непокорно куче на здрава каишка. Напрегна мускули. Би се закълел, че усети как потта му бликва през порите.

— Не се тревожи. — Гласът му бе дрезгав, но Девин отново приближи нежно устните си към нея. — Не се бой.

Прииска ѝ се да му каже, че не се бои, че не би могла да се бои от него. Че няма да се уплаши от нищо, което се случва помежду им. Да го попита какво бе съзряла току-що в очите му. Ала той пак я целуваше до забрава, отправяйки я към онова омайно място, където нямаше нищо друго освен горещи, безмълвни удоволствия.

Стонът ѝ бе продължителен и дълбок, щом Девин я изведе на върха. Продължителен и дълбок, когато ѝ даде още. Каси се остави течението да я носи, разкривайки се пред него, позволявайки му да я изпълва докрай. Нямаше нищо по-главозамайващо от това, да се движи заедно с него, да чувства как неговото тяло се впримчва и слива с нейното.

Тогавя устните му доближиха ухото ѝ и през собствените си страстни стенания тя го чу да произнася името ѝ. Само името ѝ, преди да я увлече със себе си.

— Обичам те. — Желанието му още не се беше уталожило, въпреки че той отмести тежестта си от нея и я притегли в обятията си. — Искам да свикнеш да го чуваш.

— Девин...

— Не, не го искам от тебе още. По-нататък ще искам да го чуя, но не сега. — Той зарови лице в косите ѝ и вдъхна аромата им, нейния аромат, който винаги му напомняше на слънчева морава. — Просто свикни да го чуваш от мен. Кажи ми, като свикнеш, защото тогава ще ти предложи да се оженим.

Каси се стегна.

— Не мога. Как мога да мисля за това? Всичко се случва толкова бързо.

— Не и за мен — Девин нямаше да се ядосва, нямаше да си позволи да се обезкуражава от шока в гласа ѝ. Напротив, прокара длан по дължината на ръката ѝ и заговори с тиха увереност. — Аз умея да чакам, мога още малко да почакам. Но прецених, че трябва да знаеш накъде бия. Искам теб, искам децата ти, искам да живеем всички заедно, ала мога да почакам, докато станеш готова.

— Аз може никога да не стана готова. Девин, трябва да разбереш, че не съм сигурна дали изобщо ще дойде време, когато ще мога да дам този обет пак.

— На мене не си го давала. Само това има значение. — Той се изправи на лакът, за да се вгледа в лицето ѝ. Беше я изплашил, забеляза Девин. Но нямаше как. — Аз те обичам. Осъзнай го, пък после ще видим какво ще стане.

— Не виждаш ли, че...

— Виждам единствено теб, Каси. — Настоячиво, той я целува, докато ръката, която се опитваше да го отблъсне, омекна. — Единствено теб.

На няколко километра разстояние Джо Долин събираше боклуци из една от зоните за пикник, разположена върху някогашното бойно поле. Докато работеше, очите му обхождаха нивите, хълмовете, шосето по-долу. Забеляза големите сенчести дървета, каменните зидове. Щеше да си избере подходящия момент и подходящото място. Сега беше още рано.

Постепенно групата щеше да се спусне, работейки, надолу към моста, където генерал Бърнсайд се беше изложил по време на битката за Антиетам. Там почвата беше неравна, камениста и обрасла с храсталаци. Имаше поточе, което да скрие миризмата му от кучетата, имаше и дървета, които да го прикриват.

Джо често беше браконьерствал в тези гори, причаквайки дивеч, въпреки забраната на закона, в компанията на своите приятелчета по чашка. Сега разполагаше с предостатъчно време, за да изчисли колко ще му трябва, за да прекоси гората, къде да се скрие, към кого да се обърне за помощ.

Междувременно се правеше на работлива пчеличка, като събираше смачканите кутии от безалкохолни напитки и хартийките, захвърлени от немарливи туристи или хлапета, избягали от училище. Надзирателят не беше глупак, ала Джо никога не го беше нагрубявал, не му беше създавал главоболия и винаги се бе старал да бъде пръв в редицата на доброволците за всяка от по-трудните или неприятни работи.

Беше си създал невероятно добра репутация в затвора — нещо, с каквото не можеше да се похвали във външния свят. Нещо, размишляваше той, докато бършеше потта от челото си, което щеше да му помогне да се измъкне от клетката.

И да се върне при Каси. Да се добере до Каси.

Малката уличница щеше да си плати за всеки негов ден, прекаран зад решетките. За всеки час, който бе преживял без пиене или жена до себе си.

Щом приключеше с нея, щеше да се заеме с Макейд. Защо не и с четиримата гнусни Макейд? Бе имал предостатъчно време да го планира, да отработи грешките си, да помечтае за това.

Навярно щеше да му се наложи да убие един от тях. По всяка вероятност Девин. А щом приключеше и с това, щеше да замине за Мексико, да си вземе жената и да замине.

Трябваха му само пари, кола и оръжие. Той знаеше къде точно ще намери и трите неща наведнъж.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Конър се мъчеше да обхване всичко на един път. Виждаше, че Браян вече не може да си намери място, като непрекъснато обикаля из целия участък и се опитва да надникне към килиите отзад. За него самия нямаше нищо по-интересно от това, да наблюдава как шерифът се справя с позвъняванията на гражданите и печата разни сведения на пишещата машина.

Конър смяташе да напише разказ за това, тъй че трябваше да добие ясна и точна представа за нещата — обстановката в участъка, прахоляка, танцуващ в сноповете слънчеви лъчи, драскотините по бюрото от подметки на обувки и цигари, скърцането на вентилатора отгоре.

Той шумно изсумтя и изтри от списъка на фактите миризмата на кафе — истински силно и леко горчиво, както и мириса на прах, който донякъде гъделичкаше обонянието му.

Постара се да запомни обаче звъна на телефона как изпищяваше върху бюрото на шерифа, как столът на шерифа стържеше по пода, как заместникът му се чешеше по главата, после по бузата, докато прибираше папки в кантонерката.

Вече беше запечатал в паметта си гласа на шерифа. Плътен и протяжен, с още нещо в него. Хумор, реши Конър, след като изслуша отговорите му на няколко от телефонните обаждания. В други случаи пък беше рязък, някак си официален. На един-два пъти момчето забеляза как между веждите на шерифа се изписаха бръчки.

Без съмнение той пиеше огромни количества кафе и записваше много неща, отбеляза Конър. Имаше милион въпроси, ала се въздържаха да ги задава, защото разбираше, че шерифът е зает.

Девин вдигна очи и забеляза, че момчето го наблюдава. Като сова, помисли си той. Умно и търпеливо. Един поглед към часовника на ръката му му подсказа, че бе държал хлапетата затворени почти цялата съботна сутрин. Ясно му беше, че Конър би могъл да си седи

там, кротък като агънце, часове наред. Но у Браян вече се забелязваха първите признаци на вироглавство.

Време беше да им даде почивка.

— Дони, ти поемаш тук! А ние отиваме да обядваме при Ед.

— Добре.

— Ако се обадят от щатската управа по делото „Меснър“, кажи им, че до понеделник ще имат доклада.

— Добре — повтори Дони и сбърчи вежди над папките.

— Ще донеса обяд и за Къртис. Кажи му го, ако започне да вдига много шум отзад.

— Вие имате арестант? — Тутакси цялата досада на Браян изчезна под силната възбуда. — А ти не ни каза.

— Един познайник, който обича да ношува тук за сметка на града. — За съжаление не можеше да им каже, че става дума за обикновен умопомрачен психопат. — Ще хапнем ли по хамбургер сега?

— Разбира се! — Браян изхвърча от вратата. — Умирам от глад. С картофки, нали, Конър?

— Може. — На Конър изобщо не му беше до ядене, с всичките тези въпроси в главата. — Шерифе, защо радиопредавателят ви е включен през цялото време? По него се чуват и пожарната, и други неща, дето не са работа на полицията.

— Защото човек никога не знае какво може да се случи и къде може да имат нужда от помощ.

— А не е ли неудобно, когато познаваш някого, пък трябва да го арестуваш?

— Понякога, ако познаваш хората, нещата по-лесно се уреждат, преди да са станали непоправими.

— А случвало ли се е някой да ви избяга? — поинтересува се Браян, като подскачаше пред тях заднешком, обърнат с гръб към посоката на движение. — Например, да те фрасне по главата и да търти да бяга.

Девин прокара език между горната си устна и предните зъби. Представи си чудната картинка как бедният стар Къртис се мъчи да прескочи оградата.

— Не, не бих казал, че ми се е случвало.

— Ама ако ти избягат, ще трябва да стреляш по тях, нали? —
Очите на Браян горяха от вълнение. — Например, в крака.

— Ако избягат, ще знам кои са, тъй че просто ще отида у тях и
ще ги върна.

— А ако окажат съпротива?

Девин знаеше какво очакваха от него.

— Ще трябва да ги вразумя.

— Да му щракнеш белезниците — рече Браян с подсвиркване. —
И обратно в килията. Уха!

— В града е спокойно — намеси се Конър, — защото шерифът
се грижи за спокойствието му.

Трогнат, Девин чукна с пръст козирката на бейзболната шапка на
Конър.

— Благодаря. Ние сме тук, за да служим на хората.

— Шерифе...

Девин се обърна и с мислена въздишка изчака възстарикият и
съсухрен собственик на универсалния магазин да се приближи. Със
своята мудност този човек би накарал и мъртвец да се вдигне от гроба.

— Добър ден, господин Грант. Върви ли бизнесът?

— О, горе=долу. Горе-долу, шерифе. — Господин Грант спря,
махна някакво влакънце от измачканата си кафява риза. — Реших, че
трябва да ви уведомя, шерифе... Не че си пъхам носа където не ми е
работа... Аз съм на принципа: „Живей и остави другите да си
живеят...“

Дотук свършваше обичайното встъпление — добре известно на
Девин. Мисълта на господин Грант се луташе във всички посоки.

— За какво да ме уведомите, господин Грант?

— Ами, бях излязъл малко на въздух и се случи, че минах покрай
банката. Тъкмо преди да я затворят, както знаете.

— Да, знам.

— Стори ми се, че някой я обира.

— Моля?

— Стори ми се — повтори господин Грант по своя характерен
флегматичен начин, — че някой я обира. Имаше пистолет, със
сигурност. Видя ми се 45-ти калибър. Може да съм се объркал. Може
да е 38-ми.

Преди някое от момчетата да успее да коментира, Девин сложи по една ръка на раменете им.

— Отивайте при Ед. И стойте там.

— Но, Девин...

— Слушай ме, Браян. Тръгвайте веднага, и двамата. И стойте там, без да приказвате много-много. — Той изгледа настойчиво Конър. — Нищо няма да казвате. За да не се разстройват хората и само да се пречкат.

— А ти какво ще правиш? — попита Конър със страхопочитание.

— Ще видим. Тръгвайте за към Ед. Хайде. Веднага.

Щом хукнаха, Девин ги проследи с поглед, за да се увери, че са го послушали.

— Господин Грант, ще дойдете ли с мен? Да погледнем какво става.

— Нямам нищо против.

Банката се намираще от другата страна на улицата на около половин квартал по-нататък. Стара тухлена постройка с изкусни орнаменти от ковано желязо, разположена ъглово по диагонал срещу кафето на Ед. Един бърз поглед и Девин се убеди, че момчетата са влезли вътре. Бяха залепи лица о стъклото на прозореца.

Девин огледа улицата. Беше събота и автомобилното движение бе значително. Или във всеки случай достатъчно, за да представлява проблем, ако станеше някоя неприятност. Той не желаше никой от неговите хора да пострада.

— Вие разгледахте ли човека, господин Грант?

— Донякъде. Млад, ваша възраст, бих казал. Мисля, че не го познавам. Приличаше на момчето на Харис, но не е.

Девин кимна с разбиране. Беше зърнал една бяла, мръсна малка кола с отличителните знаци на щата Делауеър, спряна на завоя пред банката.

— Знаете ли чия е онази кола?

Господин Грант се замисли.

— Май не знам. Не съм я виждал друг път наоколо.

— Изчакайте ме за малко. — Като разкопча капака на кобура си, Девин пристъпи предпазливо към банката. Входната ѝ врата бе декорирана с гирлянди от ковано желязо. През тяхната плетеница той

успя да види една от касиерките зад широкия плот на гишето. Мъжът бе насреща ѝ и нервно размахваше пистолет.

45-ти калибър, установи Девин. Грант имаше набито око.

Той се дръпна от вратата.

— Господин Грант, искам да отидете до участъка, да кажете на Дони, че ми трябва подкрепление тук, при банката. Имаме въоръжен грабеж налице. Искам точно така да му го кажете, направо. И че не желая да пристига с виещи сирени или да влиза в банката. Да не влиза в банката! Разбрахте ли?

— Разбира се, шерифе. С удоволствие ще бъде изпълнено.

— А вие самият останете там, господин Грант. Не се връщайте тук.

Тъкмо понечи да тръгне и забеляза Рейф на няколко крачки разстояние. Преди още брат му да вдигне ръка за поздрав, Девин го закова на място с думите:

— Назначен си за заместник.

— За Бога, Девин, Рийгън ме прати за памперси. Нямам време за игри.

— Виждаш ли онази кола? Бялата, от Делауеър?

— Естествено. За какво са ми дадени очи?

— Повреди я.

Рейф повдигна вежди и се усмихна дяволито.

— Ей, Девин, дали не съм забравил как се прави това?

— Направи го — рече Девин и рязката му недвусмисленост подейства.

— Какво става?

— Обират банката. Повреди колата за всеки случай, ако случайно онзи ми се изплъзне. И се постарай да държиш хората настрана, без да всяваш паника.

— Няма да те пусна да влезеш сам вътре!

— Аз съм въоръжен, а ти не си — изтъкна своя довод Девин. — И значката е у мене. Бъди приятел, Рейф, заеми се с колата. Доколкото виждам, грабителят е само един. Ако излезе, размахвайки проклетия си пистолет, не се прави на герой. А се скрий.

Така щеше и да стори, помисли си Рейф, ала клекна, за да заобиколи откъм шофьорското място на колата, докато Девин вадеше оръжието си.

Девин искаше да го направи простичко и безопасно. Пъхна пистолета в колана зад гърба си, свали значката и я мушна в джоба си. След което влезе в банката, лъчезарно усмихнат на касиерката.

— Здравсти, Нанси. Мислех, че съм закъснял да си внеса парите. Слава Богу, че сте още отворени.

Въпреки че лицето ѝ бе сковано от страх, тя успя да отвори уста едва-едва:

— Но... но...

— Жената жив ще ме одере, ако забравя да внеса парите. Нали знаеш, че сме на разплащателна сметка за застраховката? — Той се приближи към гишето, насочил едната си ръка надолу.

— Ти да не си луд, бе? — изкрещя мъжът с пистолета, нервността му прозираща във всяка сричка. — Да не си се побъркал? Я лягай на пода. Долу! Веднага!

— Ей, аз не се пререждам — рече в свое оправдание Девин. — Опитвам се да си свърша работата. — Той прикова очи в лицето на мъжа, а ръката му продължаваше да се движи надолу и назад — към задния джоб, където обикновено мъжете си носят портфейлите.

— Ще ти дам аз на тебе една работа!

За успокоение на Девин, мъжът смени посоката на дулото от Нанси към него.

— Слагай си тъпите пари на гишето. И тях ще взема.

Сякаш чак сега бе забелязал пистолета му, Девин вдигна ръка за примирие.

— Божичко, ти банката ли обираш?

— А ти какво мислиш, че правя, бе, Айнщайн? Давай парите.

— Добре-добре. Не искам да бера ядове. Ето ти ги. — Ала вместо портфейл Девин извади своя пистолет.

— Сега какво? Ще стоим и ще се стреляме ли?

Погледът на мъжа стана безразсъден.

— Ще те убия. Кълна се, ще те убия!

— Възможно е. — Макар и твърде хипотетично, тъй като безумецът размахваше пистолета си като флагче на Четвърти юли. — Възможно е обаче и аз да те убия. Остави оръжието на пода и се дръпни от него. Вече имаш въоръжен грабеж. Нали нямаш желание да си навлечеш и стрелба по полицейски служител?

— Полицай, ченге! Тогава ще убия нея! — Разярен, той насочи пистолета обратно към касиерката.

Девин не се поколеба, не си даде труд дори да ругае. Нанси бе там където трябваше да бъде. На пода, извън обсега на огъня. И тъй като беше достатъчно близо, той използва юмрука си вместо оръжието.

— Тъп идиот.

Мъжът успя да стреля веднъж, в тавана, преди пистолетът да изхвъркне от ръката му. Без да му обръща внимание, Девин опря своя в челото, между веждите на нападателя.

— А сега по собствено желание — каза спокойно той, — се обърни по корем и си сложи ръцете на тила. В противен случай, ще ти пръсна черепа моментално, но килимът е едва от миналата година тук.

— Проклето ченге. В някакво си забутано градче.

— Прав си. — С малко повече сила от регламентирано необходимото, Девин дръпна ръцете на мъжа надолу, за да го закопчае в белезниците. — Глупости не се вършат в забутани градчета. Ние добре си ги пазим — Някой да е пострадал там? Добре ли си, Нанси?

Щом хор от напрегнати, възбудени гласове гръмна иззад гишето, той се обърна назад със съзнанието, че Рейф е зад него. И се усмихна доволно при вида на лоста, който брат му ритмично удряше в шепата си.

— Казах ти, че ще се оправя.

— Това беше за всеки случай. Какво си му направил, Дев, да не си го скалпирал?

Небрежно, Девин вдигна перуката, която се бе смъкнала по време на схватката.

— Така изглежда. Може и да го пообръсна, така и така съм започнал. — Най-безцеремонно той дръпна мъжа за главата и отлепи фалшивите му мустаци. — Ако още не си го разбрал, ти си арестуван. Имаш право да мълчиш... — заговори Девин, докато вдигаше мъжа на крака.

Завърши задължителните реплики на път към вратата.

— Вие всички можете да станете вече. Ще пратя Дони да запише показанията ви.

От своя наблюдателен пункт край прозореца на закусвалнята двете момчета видяха как Девин извежда навън един пооплешивял мъж с разкъравена уста.

— Хванал го е — рече Браян с благоговение. — Девин хвана истински крадец!

— Как няма да го хване — усмихна се щастливо Конър. — Нали е шериф.

Оттук насетне не се говореше за друго, освен за неуспешния опит за обир на банката. В затъntenите градчета неофициалните сведения се предаваха по жицата с огромна преднина пред официалните доклади. В много от телефонните разговори и споделените през плета клюки се твърдеше, че Девин влязъл с гръм и трясък в банката, с пистолет в ръка и горящи очи. Според други пък с голи ръце бил обезвредил въоръжения до зъби с автоматично оръжие грабител.

До края на деня Девин се оказа крайният получател на такова количество домашно приготвени печива, че би могъл да отвори собствен ресторант. Те му компенсираха безбройните официални доклади, които трябваше да напише и разпрати. Те почти му компенсираха телефонните разговори, които бе принуден да проведе със загрижени граждани, с кмета, с управителя на банката и с известен брой жени, които смятаха, че има нужда от разтуха сред тежкото изпитание.

Той тъкмо отклоняваше поредното предложение, когато братята му влязоха при него.

— Не, Ани, не съм пострадал. — Девин изви очи към тавана, а тримата му посетители се засмяха приветливо. — Не, не е стрелял по мене. Шерилин преувеличава. О... — Малко смутен от направеното му предложение, той се окашля. — Много мило от твоя страна, Ани, благодаря ти, но... Не, не ми се вярва да ме хване постстресовия синдром. Да, чувал съм за него, но... Не, не, наистина съм добре. Е, малко съм зает в момента. Да, служебни задачи. Правилно. Пази се. Аха. Разбира се. Чао!

Той издиша продължително, като клатеше отривисто глава, и постави слушалката на мястото ѝ.

— Господи, Боже мой!

— Ани „тялото“ Линстрьом ли беше? — полюбопитства Шейн.

— Брей, че упорита жена! — възкликна Девин със сподавен смях. — Жените са загадка. Можеш ли ги разбра?

Джаред приседна в ъгъла на бюрото на Девин.

— Доколкото чух, куршумите отскачали от гърдите ти.

— Ами — Шейн подуши един от сладкишите, наредени на отрупания рафт. — Аз чух, че ядъл куршуми. Този лимонов пай от Бети Малой ли е?

— Аха. — Девин изтръпна, щом телефонът зазвъня отново. — Къде се дяна Дони?

— Видях го за последен път да се перчи на Главната. Правеше се на суперченге. — Рейф кимна с глава към телефона. — Няма ли да се обадиш... шерифе?

Девин изруга и вдигна слушалката.

— Полицейско управление. Шериф Макейд.

Той се облегна назад, затвори очи. Пак беше пресата. Вестниците, до най-малкия включително, и всички новинарски бюра в радиус от осемдесет километра бяха дочули за проваления обир. Девин изрецитира наизуст официалното съобщение, подмина тактично искането за по-задълбочено интервю и затвори.

— Бива те в тая работа — оцени го Джаред. — Строг и авторитетен.

— Започвам да съжалявам, че не го понатупах повече оня луд — измърмори Девин. — Толкова главоболия ми навлече. Не мога да мръдна оттук, телефонът не спира да звъни, трябва да пиша доклади, а някакъв селянин, дето и за лавкаджия не става, ми хленчи непрекъснато отзад.

— Поне няма да умреш от глад — рече Шейн и си взе бисквитка от чинията до лимоновия пай. — Ние мислехме да те водим до Дъф, да те почерпим.

— Не мога да оставя арестанта без надзор.

— Жалко — примири се Джаред със съчувствие. — Да знаеш, Браян не беше на себе си, като се прибра. Ти си бил по-добър от Рамбо.

Поразвеселен, Девин се почеса по бузата.

— Не му казвай, че последната кражба, с която се занимавах, беше на две момчета, отмъкнали бельо от простора на госпожа Мец. — Той започна да рови из листовете върху бюрото си. — Да си минавал през мотела, Рейф? Дали там всичко е наред?

— Всичко е точно. Каси беше малко разстроена. Хората приказват — добави той, без да е необходимо. — Но аз ѝ обясних, че слуховете са преувеличени и че ти не си направил кой знае какво.

— Много ти благодаря.

— Няма проблем. Конър вече пишеше разказ за тебе.

— Ти се шегуваш? — Усмивката едва ли не разцепи лицето му на две.

— „Един ден от живота на шериф Макейд“. — Рейф си наля кафе. — Момчето е във възторг от тебе.

— Това е добре — намеси се Шейн и си взе още една бисквита. — Като се има предвид, че Девин ще се жени за майка му.

Рейф се задави с кафето, изплю го в шепата си и изруга.

— За Каси? За малката Каси?

— Шейн все се престараваш — рече Девин с мек тон, който прикриваше пламъчето в очите му. — Както винаги.

— Ей, ти сам ми го каза. Според мене, чисто и просто си се побъркал. Като тези двамата.

— Млъкни, Шейн. — Джаред не сваляше очи от лицето на Девин. — Ти и Каси?

— Е, и?

— Ами... Интересно...

— Като неин адвокат ли говориш? — Девин стана иззад бюрото си. Ако телефонът звъннеше пак, сигурно щеше да го отскубне от стената. Тъй че отиде при кафето, за да си възвърне самообладанието.

— Той не те е разбрал — поясни Рейф. — Ти нали имаше нещо към нея преди десетина-дванайсет години? — След като не получи отговор от Девин, който безмълвно си наля кафе и отпи от него със стоманено-студен поглед, Рейф се засмя. — И не ти е минало, така ли? Братле, та това е същинска поезия. Бие право тук. — Той заби пръст в гърдите си.

— Продължавай с подигравките и ще видиш докъде ще те докарат.

— Излиза, че в Антиетам всеки ден е Денят на Свети Валентин. — С отвращение, Шейн пхна още една бисквита в устата си. — Човек не може да се чувства спокоен.

— Каси е сладурана — заяви многозначително Рейф.

— Спор няма. — Шейн чевръсто преглътна хапката си, за да може да изкаже своята гледна точка. — Мила е и е хубава при това. Ама защо трябва задължително да се жени за нея? Я погледнете тия неща тук! — С широк жест той посочи пайовете, тортите, пастите и бисквитите. — Жените ще се избият за него, а той ги зарязва всичките, защото се е заплеснал по една-единствена жена. Не е само глупаво, ами е... Егоистично.

Рейф перна Шейн по тила с мечешка сила.

— Хора, обичам тоя тип. Той ще възнесе легендата за Макейд и в следващото хилядолетие!

— Правилно — съгласи се Шейн. — Никоя жена няма да ме върже. Я помислете, при толкова цветя навън, защо да късам само едно, като мога да разполагам с цял букет?

— Ето това вече е поезия! — Рейф го перна още веднъж. — Хайде да пием по бира.

— Вие двамата вървете. — Джаред остана на мястото си. — Аз трябва да поговоря с Девин.

Те излязоха, спорейки гръмогласно кой трябва да плаща. Щом в стаята отново стана тихо, Девин отнесе кафето си на бюрото.

— Проблем ли имаш?

— Не. — Джаред се премести, за да бъдат един срещу друг. — Обаче ти може да имаш. Говорил ли си с Каси за брак?

— Малко. Защо?

— Заради Джо Долин.

— Те са разведени. Край.

— Разведени са. — С невъзмутим поглед Джаред сложи ръка на коляното си. — Но не е край. Той ще излезе все някога, Девин. Ще се върне.

— Ще се справя.

— Е, да. Представям си как можеш да се справиш с Джо Долин, в единоборство например. А законът?

Несъзнателно, Девин докосна с пръсти значката си.

— Само да пипне Каси, само да се опита дори, и ще го пратя зад решетките, преди да е мигнал.

— Това е част от проблема. Ти си шериф, ала няма да си обективен. Не можеш да бъдеш обективен.

Девин остави кафето си настрана и се облегна напред.

— Обичам я едва ли не откакто се помня. Поне така ми се струва. А трябваше да стоя и да не правя почти нищо, докато той я биеше. Въпреки че знаех какво става в къщата им. Тя не ми позволи да ѝ помогна, тъй че законът ми връзваше ръцете. Сега нещата са други и пред нищо няма да се спра, за да погрижа за нея. Вдигне ли ѝ той ръка — мъртъв е. И проблемът е решен.

Джаред кимна. Не прие изказването на брат си лекомислено. Беше му ясно какво значи да ти се налага да защитаваш любимата жена от всякакво зло. Беше му ясно също така, че Девин е от мъжете, които говорят каквото мислят.

— Става дума за ситуация, която би се получила, ако той случайно се е вразумил и не ѝ вдигне ръка. Какво ще стане, ако, след като си излежи присъдата, се върне да живее пак тук, без да прави бели? Как ще се справиш тогава?

— Постепенно, Джаред, както винаги. Разбира се, най-напред ще трябва да удържа Рейф да не го подгони заради случката с Рийгън.

И това беше вярно, помисли си Джаред. А Рейф нямаше да е единственият, който би приветствал Джо Долин при неговото завръщане в обществото.

— Дев, знам какво е преживяла Каси. До най-малката подробност. Знам го, защото съм ѝ адвокат и работих по развода. Тук говорим за класически случай на малтретиране в семейството. Жалка фраза — „класически случай“ — за подобен ужас. Терапията ѝ помогна, съгражданите ѝ помогнаха, собствената ѝ воля ѝ помогна. Ала тя има дълбоки рани, от които никога няма да се избави.

— Аз внимавам — бавно рече Девин. — За Бога, Джаред. Аз ѝ дадох време... Дори след развода изчаках и ѝ дадох време. И сега се опитвам да ѝ дам още.

— Девин, просто искам да огледаш всичко отвсякъде. Повярвай ми, не мога да си те представя с друга, освен с Каси. Нея не си я представям с друг, освен с тебе. Господ ми е свидетел, че тя заслужава свестен човек. Но не сте само вие двамата. Има още две деца. Деца на Джо Долин.

Очите на Девин помръкнаха, присвиха се.

— И ми го казваш, след като ти имаш Браян? Да не би да ми заявиш, че е от значение, че тези деца носят кръвта на друг мъж,

когато ми е пределно ясно, че за тебе Браян е толкова скъп, колкото и Лейла?

— Не това имах предвид... — Гласът на Джаред бе тих и спокоен. — Виждам съм те с тях. Ала нямах представа какво изпитваш към Каси. Добре си го прикривал. Всеки, комуто е дадено зрение, ще каже, че ти ги обожаваш тези деца, че винаги си бил добър с тях. Те те заслужават — додаде той и стопи гнева на Девин, преди да е избухнал. — Те заслужават баща, който ги обича, и дом, където да си бъдат просто деца.

— Чудесно. Именно това ще се погрижа да го имат.

— Но случаят с Браян е различен, Дев. Неговият биологичен баща го няма, за него изобщо не става дума. А Долин е тук.

— Той пет пари не дава за децата.

— Вярно е, ала има права над тях. — Съзнавайки, че обзелото го безсилие не помага, Джаред разпери ръце и си пое дълбоко въздух. — Така е според закона. И ако не успее да се добере до Каси, може да си науми да стигне до нея чрез тях. Излезе ли веднъж на свобода, той вече има законното право да ги вижда, да им ходи на гости, да бъде част от живота им. Ти няма да можеш да му забраниш.

Девин не беше мислил за това. Навярно не си беше позволил да се замисли. Сега, когато въпросът бе поставен директно, кръвта му се смрази.

— Ти си адвокатът. Ти ще му забраниш.

— Родителските права са кошмарна работа, Дев. Знаеш го. Ако и докато не ги изложи на опасност с някое свое действие, ако и докато ние не успеем да докажем, че той не само е некадърен, но и опасен за тях, законът ще бъде на негова страна.

Девин вече обмисляше, търсеше изход.

— Може да настояваме за посещения под надзор, ала кръвната връзка все пак има голяма тежест в съда.

— Той е биел Конър.

Джаред склочи вежди.

— Аз не знам за такова нещо.

— Конър не е казал на Каси, за да не я разстройва още повече.

— Може да използвам това, щом му дойде времето. Обаче веднъж реабилитиран, много от петната в биографията му ще се

смятат за изтрити. Той няма да излезе скоро, но исках да си наясно какво ти предстои.

— Съвсем ясно ми е какво ми предстои. Пред нищо няма да се спра, за да направя Каси и децата мое семейство. Нито пред Джо Долин, нито пред закона, пред абсолютно нищо.

— Добре тогава. — Джаред стана. — Ще ти заявя очевидното. Аз съм на твоя страна. Рейф и Шейн са на твоя страна.

— Благодаря.

— Ако се откачиш от това бюро за около час, ела при Дъф. Ще те черпя една бира. — Доволен, Джаред се отправи към вратата, после спря. — Тя е страхотна жена, Дев. Мила е, както казва Шейн, ала потвърда, отколкото изглежда на пръв поглед. По-твърда, отколкото самата тя предполага. Ако съумееш да я убедиш, че те желае не помалко, отколкото ти нея, ще се справиш и по-нататък. Ще ти дам един съвет.

— Както винаги — сухо подметна Девин.

— За Каси не е достатъчно да разбере, че я обичаш, че я желаеш. Покажи ѝ, че се нуждаеш от нея. Тя е жена, готова на всичко за мъжа, който има нужда от нея.

Той действително имаше нужда от нея, помисли си Девин, след като Джаред затвори вратата след себе си. Само че не знаеше как да ѝ го покаже, не беше съвсем сигурен дали трябва да ѝ го показва. Нима това не беше своеобразен натиск, какъвто той се мъчеше да не ѝ оказва?

Девин не желаше Каси да е готова на всичко за него. Той искаше само да се чувства спокойна и щастлива. Не, именно от него зависеше тя никога вече да не бъде наранявана, именно той трябваше да я защитава, да ги закриля — и нея, и децата.

Нуждата му можеше да почака.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Каси си казваше, че е глупаво да се тревожи. Девин беше добре. Рейф лично ѝ бе разказал цялата история, а тя съзнаваше, че неговата версия бе много по-точна от онези, които бе чула по телефона. Дори разказът на Конър, макар и поднесен сред изблици на неописуем възторг, бе по-малко драматичен от слуховете, носещи се из града.

Ето защо нямаше основание за тревоги.

А Каси бе толкова разтревожена, че подскочаше при всяко звънване на телефона. Ако имаше възможност да остави мотела и децата за около час, тутакси би се завтекла към града, за да провери с очите си целостта на Девин сантиметър по сантиметър.

Една мисъл, един факт се въртяха упорито в главата ѝ. Той бе надвил въоръжен човек.

Тя изтръпна за кой ли път и се отказа да пропъжда картината от съзнанието си. Девин се бе изправил срещу въоръжен грабител, рискувайки живота си, за да защити останалите. За нея значката му никога досега не бе придобивала такива огромни размери. Той бе рискувал живота си. В ежедневието на градче като Антиетам работата на шерифа изискваше повече дипломатичност — или поне Каси си мислеше така, — отколкото поемане на рискове.

Разбира се, сега вече, тя започваше да проумява, че е било глупаво от нейна страна да разсъждава по този начин. Имаше сбивания, пияници, кражби с взлом, разгорещени междусъседски и семейни страсти. Самата Каси бе натрупала доста познания за опасностите от семейните свади — този изряден термин за жестокостта, която би могла да се развилнее зад заключените врати на дома.

Девин носеше отговорността. И ако Конър го виждаше като герой, то тя едва сега проглеждаше колко уязвим всъщност го правеше значката.

Веднъж прогледнала, Каси осъзна също така, че тревогата, която я ядеше отвътре цял следобед и цяла вечер, не бе просто тревога за

приятел, за любовник, за мъжа, когото обожаваше и на когото държеше. Това бе тревога за мъжа, когото обичаше.

Нужно ѝ бе нещо неочаквано, стряскащо, за да ѝ се отворят очите. Сега, след като бяха отворени, можеше да погледне назад. Едва ли не откакто се помнеше, Девин винаги бе бил наблизо. Тя бе разчитала на него, беше му се възхищавала и донякъде, може би, бе приемала присъствието му като неизменна даденост в живота си.

Какво унижение бе изпитала, когато трябваше да отиде при него и да му признае за извършеното от Джо, да му показва белезите и да описва как точно ги е получила. Не само защото той бе шерифът, осъзна чак сега Каси. А защото бе Девин.

Винаги бе била по-плаха пред него, отколкото сред братята му. Защото, повтори си мислено, е бил Девин. Късче от сърцето ѝ винаги е било запазено специално за него. Ето защо никога не бе могла да го възприема просто като едни от братята Макейд или просто като приятел, или просто като шериф.

Винаги бе чувствала нещо повече. Сега бе свободна и можеше да даде воля на тези свои чувства. Можеше да признае, че не късче от сърцето ѝ му принадлежеше, а цялото ѝ сърце, без остатък.

Цялото ѝ същество, без остатък.

През тревогата дойде чудото, а с него — радостта. Тя обичаше!

Телефонът иззвъня и Каси се втурна към него като обезумяла, след което с мъка овладя гласа си, щом чу поздрава на Савана:

— Здравей, научи ли вече голямата новина?

— Всички само за това говорят. — За да се успокои, тя отвори хладилника и си извади кана с натурален сок. — Виждала ли си Девин оттогава?

— Лично не. Джаред го е виждал. Казва, че нашият голям, лош шериф е раздразнен от сполетялата го слава. Бил пристигнал телевизионен екип от Хейгъстаун, а и от пресата не се забавили. — Тъй като отлично схващаше мълчанието на Каси, тя смекчи тона си: — Той е добре, Касандра. Няма нито една дракотина. Само мърморел, защото заради тая работа щял да бъде доста ангажиран известно време. Ти как си?

— Аз ли? — Каси се втренчи в сока, който наливаше. — Нормално. Малко съм обезпокоена.

— Разбирам те. Да ти призная, докато Браян ми демонстрираше най-картинно как е станало всичко, аз също се обезпокоих не на шега. Но едно е сигурно — Девин Макейд си знае работата и може да се оправя сам.

— Да. — Каси вдигна чашата и пак я остави, без да пие. — Наистина може. Май на Девин най-малко от всички му трябва някой, който да се тревожи за него. — Ала защо не й се беше обадил досега?

— Слушай, всъщност исках да те помоля за една услуга.

— С удоволствие. Кажете какво има?

— Омръзна ми да се разправям с Браян. Ще пуснеш ли Конър да ноцува у нас? Браян не ме оставя на мира, откакто се е прибрал след великия обир на банката.

— О, това ли било. — Каси надзърна през прозореца към двора, където Конър и Ема си играеха с котката. — Той много ще се зарадва, ако, разбира се, още не си се отказала.

Чу се силен трясък от другата страна на линията и Савана се разкрещя:

— Браян Макейд, ако счупиш прозореца с тая бейзболна топка, да знаеш, че не само ще изхвъркнеш от играта, но цял сезон няма да тренираш! Не, не съм се отказала — обърна се тя към Каси с още по-настойчив тон, след като заговори в слушалката. — Ала не е само това. Може ли и Ема да дойде?

— И Ема ли? Да ноцува у вас?

— Джаред си е наумил, че не е зле да започнем сухи тренировки с момичета. Вече познаваме момчетата, но той се е замислил, че Лейла като поотрасне, ще се чудим какво да правим. — Тя се разсмя, а Каси чу гукането на бебето. — Е, ще ни дадеш ли Ема за експеримента? Обещавам да ти я върнем цяла и невредима.

— Тя би дошла с най-голямо удоволствие. Но, Савана, как ще се справиш с четирима наведнъж?

— Ще се справя. Решили сме, че четири е нашето вълшебно число. Досещаш ли се накъде бия?

— Четири деца? — Този път бе ред на Каси да се разсмее. — В такъв случай ще имате нужда от доста тренировки.

— Нека да видим първо дали ще оцелеем през тази нощ. Нали ще ги приготвиш, Каси? Джаред ще се разходи през гората, за да дойде да ги вземе.

— При едно условие. Че ще ми се обадиш веднага, щом поискаш да биеш отбой.

— Дадено. Имаш думата ми. — Чу се друг трясък и нещо се счупи. — Браян, сега вече си мъртъв. Побързай, Каси — трябва да повярвам, че не съм се излъгала в числата.

Макар и със свито сърце, Каси проследи приготовленията за предстоящото гостуване, докато децата ѝ се суетяха, преизпълнени с вълнение. Бяха толкова възторжени, че тя се стараеше да не показва терзанията си около това първо нощуване на Ема извън къщи.

Провери дали са сложили чисти дрехи, четки за зъби, даде им наставления как да се държат. Взеха дори и котката. След като замаршируваха към гората, предвождани от Джаред, тя се оказа сама, съвсем сама.

С достатъчно време на разположение да мисли и премисля, да се тревожи.

Каси слезе в мотела и намери шепата гости, увлечени в различни занимания и доволни. Въпреки това им поднесе кейк и кафе в салона, а на картоиграчите в солариума предложи и вино.

Като се увери, че не им е необходима повече, тя подреди масата за закуска, надзърна в килера и хладилника, макар да знаеше, че запасите ѝ са достатъчни за богатата неделна закуска, с която се славеше мотела.

Останала без работа, Каси излезе навън. Не беше свикнала да бездейства, да няма за кого да се грижи. Със сигурност обаче, често си бе мечтала как би прекарала една нощ сама — пенлива вана, книга, късен филм по телевизията.

Така щеше и да направи, рече си тя. Веднага след като отидеше за малко до града, за да се убеди, че Девин наистина е добре.

Каси се затича нагоре по стълбите, ала смътният силует в люлката я накара да извика сподавено.

— Видях, че си заета — проговори Девин, — и реших да те изчакам.

Тя все още стоеше с ръка върху разтуптяното си сърце.

— Разбрах, че не можеш да мръднеш от града.

— Уредих Дони да стои в участъка — най-малкото му възможно наказание за това, че ме заряза на телефоните цял следобед. — Той ѝ подаде букет жълти рози. — Донесох ти цветя. Минавах покрай

цветарницата и се сетих, че никога не съм ти купувал цветя. Знам, че ги обичаш.

— Толкова са красиви.

— Ще поседиш ли с мен?

— Добре. — Каси седна и обгърна розите с ръце, така както би държала и дете. — Толкова са красиви — повтори тя. — Трябва да ги натопя във вода.

— Ще издържат една минута. — Заинтригуван, Девин повдигна брадичката ѝ с пръсти и насочи лицето ѝ към себе си. — Какво има?

— Нищо. Тревожих се — избъбри Каси. — Не можех да изляза и все чаках да ми се обадиш. Девин, защо не ми се обади? Извинявай — тутакси се поправи тя. — Не трябва да ти натяквам.

Една от дълбоките рани, помисли си той, като не отдръпваше пръстите си, за да не ѝ позволи да отмества поглед.

— Не ми се извинявай. Аз ти звънях, няколко пъти. Но телефонът ти даваше заето.

— Кой ли не ми се обади. Чух десетина най-различни истории.

— Истината вероятно е по-малко вълнуваща.

— Той е имал пистолет, нали? Ти си знаел, че е въоръжен, когато си влязъл в банката.

— Трябваше да си свърша работата, Каси. Той нямаше къде да се дене. Дори да беше се измъкнал, в чувала с парите слагат кутийка с багрило, което щеше да го опръска — и него, и парите. — Усмивката му стана още по-широка. — Всъщност съжалявам, че не разиграхме и това действие. Щеше да има шоу. — Обаче той пък можеше да нарани някого.

— Можел е да нарани теб.

— Е, значи не си чула, че куршумите рикошират от мен.

Вместо да се разсмее, тя притисна лицето си в рамото му.

— Толкова се радвам, че си добре. Толкова се радвам, че не си пострадал. Толкова се радвам, че си тук.

— И аз се радвам да го чуя. — И като плъзна ръка около кръста ѝ, Девин залюля люлката. — Щях да дойда и по-рано, ако можех.

— Знам. Но ти беше новината на деня.

— Да. Така разправят.

— Не се ли гледа по телевизията? — Каси извърна глава към него. — Ще повторят репортажа в новините в единайсет.

— Гледал съм се в огледалото.

Загледана в изражението му, забеляза нещо мило и привлекателно.

— Ти се притесняваш.

— Не, не се притеснявам. — Той се поразмърда. — Може би. Малко.

Не само мило и привлекателно, осъзна тя. Очарователно.

— Ужасно се гордея с теб — промълви Каси и го погали с устни по устата. — Всъщност, ние с Конър го записахме на видеокасата. Той беше превъзбуден. Може да го гледаме сега, ако искаш.

— Ще го пропусна. Не...

Тя отново го прекъсна с устните си и изпита странна, сладостна мощ, след като усети как сърцето му подскочи.

— Аз го гледах три пъти. Приличаш на филмова звезда.

— Ти много рядко излизаш оттук. — Дланите му бяха влажни, тъй че Девин позабави люлеенето на люлката. Дръж се на разстояние, Макейд, преди да си експлодирал, предупреди се мислено той. — И за това се сетих. Досега никога не съм те водил нито на вечеря, нито другаде.

— Води ни в зоологическата градина през пролетта, а миналото лято — на лунапарк.

Защо ли го гледаше така, зачуди се Девин. Друг път не го беше гледала по този начин. Дали това бе закачливост, или копнеж, или... Господи!

— Имам предвид само ти и аз. Обичам да бъдем с децата, но...

— Не ми трябва да ходя по срещи, Девин. Доволна съм от нещата такива, каквито са.

— Рече и отсече. — Изглежда му беше трудно да разсъждава трезво, докато Каси така спокойно си седеше до него, усмихната, с букет рози в ръце. — Аз... съм донесъл и куп неща за ядене. Пайове, бисквити, торти. Хората ми ги носеха в участъка цял следобед.

— Защото са ти благодарни. — С леко, пърхащо сърце, тя се изправи. — Искат да ти го покажат.

— Да, де, но аз не мога да погълна всичката тая храна. Дадох на Дони, предположих, че и децата може... — Той се запъна, щом Каси направи крачка напред. — Че може да искат да хапнат някой и друг

сладкиш. Не ги видях, като се качвах насам. Не е ли раничко да са вече в леглата в събота вечер?

— Те не са тук. — Тя благослови Савана и Джаред, и съдбата. — Ще пренощуват в хижата.

— Те не са тук?

— Не. Само ние с теб сме.

Девин се беше настроил да не остава — да постои известно време и да си тръгне. Не можеше да иска от нея да прекарат нощта заедно, когато децата са в съседната стая. И двамата не бяха още готови за това.

Сега се оказваше, че са сами, а нощта едва започваше. Обзе го мигновено желание, прониза го до болка. Ала той се пребори с него и успя да се усмихне най-небрежно.

— Тогава ще те заведе някъде навън.

— Не ми се излиза — промълви Каси. — Искам да ме заведеш до леглото.

Гърлото му пресъхна.

— Каси... — Ръката му съвсем нежно я докосна по бузата. — Не очаквам това при всяко свое идване. То не е единствената причина за желанието ми да бъда с теб.

— Знам. — Тя насочи устни към дланта му. — Но аз го искам тази вечер. Отивам да сложа цветята във вода.

Каси го остави, тръпнец и онемял, на тъмната веранда. Девин я последва вътре замаян.

— Тази я купих от магазина на Рийгън. — Чевръсто, Каси напълни с вода зелената ваза от формовано стъкло. — Вече започвам да свиквам с разточителството и да си купувам разни хубави неща. Без изобщо да се чувствам гузна.

— Не трябва да се чувстваш гузна за нищо.

— Е, само за някои неща. — С ръце толкова внимателни, колкото и чевръсти, тя подреди розите във вазата. — Ала за това не. И за тебе не. — Каси вдигна очи. — Знаеш ли какво чувствам с теб, Девин? Какво мисля за нас?

Той прецени, че е по-добре да не се опитва да говори в този момент, когато кръвта буквално се бе дръпнала от главата му.

— Главозамайване — прошепна тя. — Ти ме омайваш. Караш ме да изпитвам и да желая неща, каквито не съм и предполагала, че мога

да имам. Скоро ще навърша двайсет и девет, а ти си единственият мъж, който истински ме е докосвал. Иска ми се да ме докоснеш.

Девин щеше да го направи, веднага след като се увереше със сигурност, че владее и ръцете, и потребностите си. Ако беше някоя друга, а не Каси, би си помислил, че го прелъстява.

И тъй като не ѝ каза нищо, не пристъпи към нея, тя се уплаши, че е постъпила погрешно. Сега не нервите ѝ, а по-скоро колебанията ѝ я обзеха панически. Именно колебанието я накара да отмести поглед обратно към цветята.

— Ако нямаш желание точно сега... Ако не ме искаш...

— Господи! — избухна неволно Девин, при което Каси се извърна като по сигнал за тревога, а той преглътна следващите си реплики, каквито и да бяха те. — Хайде да се разходим с колата — изрече припряно. — Нощта е хубава, има луна. Хайде да се повозим малко из града.

Тя реши, че положително е направила някаква грешка, ала не можеше да прецени каква. Съзнаваше единствено, че цялото нейно същество преливаше от чувства, докато неговото — не. В ролята на прелъстителка, помисли си Каси, беше една нещастна аматьорка.

— Добре, щом искаш.

Девин разпозна този тон — буйната и фалшива веселост. Та той гърлото би си прерязал, преди да стане причина за нещо подобно.

— Каси, не че не желая да се любя с теб. Искам го. Просто... Предполагам съм по-напрегнат, заради тази сутрин. Иска ми се да се поуспокоя, преди да... Не мога да те докосвам сега — завърши той с прекалено рязък, прекалено делови тон.

— Защо?

— Защото желанието ми е неуправляемо в момента и изобщо не ми помагаш, като ме гледаш така. Няма да мога да... Ще ти причиня болка.

— Ядосан ли си ми?

— Не. — Девин изруга цветисто, демонстрирайки ѝ част от безсилието си, като стана рязко и започна да крачи напред-назад. — Лесно ще разбереш, когато съм ти ядосан. Ти ме побъркваш. Виж как си застанала там, със скръстени ръце, а тези огромни, прелестни очи следят всяко мое движение. Не мога да дишам, като ме гледаш така. Преди намирах сили. — Той изстрелваше думите като в обвинителен

акт. — Но това беше преди, сега не съм в състояние да го превъзмогна, особено след като сме били заедно. Трябва да излезем оттук, преди да съм те разкъсал жива.

— Никъде няма да ходим. — И двамата останаха изненадани от непоколебимостта и трезвостта в гласа ѝ.

— Казвам ти...

— Да, разбрах, че се опитваш да кажеш нещо. Мислиш ме за толкова изнежена, че да не мога да се справя. Да не мога да се справя с теб? Греша.

— Нямах представа какво имаш насреща си. Ти не ме познаваш.

— Може би наистина не те познавам. Навярно защото не си ми дал възможност. — Изведнъж набрала сили, изведнъж добила увереност в себе си, тя тръгна към него. — Досега, когато сме се любили, никога не е било заради теб.

— Не ставай смешна. Разбира се, че е било заради мене.

— Беше заради мене — рече категорично Каси. Сила, мина ѝ през ум. Силно лице, силни очи, силни ръце. Не картинка от списание или блян по белия рицар. Силен мъж със силни желания. — Ти беше толкова внимателен, толкова търпелив. Никой не е бил така внимателен с мен.

— Знам. — И тъй като го знаеше, ръката му нежно се вдигна, за да погали златистите къдрици на косата ѝ. — Край на тревогите ти.

— Не се дръж с мен като с дете, Девин. — Смело, тя взе лицето му шепи, това познато лице, на което не можеше да се устои. — Ти се сдържаше. Всеки път се сдържаше. Аз бях твърде замаяна, за да го забележа.

— Каси, ти имаш нужда от нежност.

— Ти ли ще ми кажеш от какво имам нужда аз? — В гласа ѝ се прокрадна рязкост, в очите ѝ проблесна гневна искра. — Омръзна ми да ме съветват цял живот. Вярно е, че имам нужда от нежност, ала имам нужда и от доверие, и от уважение. Искам да се отнасят с мен като с жена. Като с нормална жена.

Възможно най-внимателно Девин обхвана с пръсти китките ѝ.

— Не ме предизвиквай, Каси. — Той долепи устни към челото ѝ и я вбеси.

— Целуни ме, без да се преструваш — настоя тя и впи устни в неговите. Усети тръпката му, притока на топлина, после вътрешната му

борба да се овладее. — Покажи ми какъв си — изрече тихо, едва-едва отдръпнала се от него. — Искам да видя, искам да те видя какъв си, когато престанеш да мислиш.

С клетва, Девин се нахвърли върху устните ѝ. Беше като онази първа шокираща целувка, осъзна замаяна, докато кръвта кипеше във вените ѝ. Като първия и последен път, когато той ѝ бе разкрил за секунди истинската си жажда.

Ето го отново онзи прилив на енергия, онова странно, поразяващо усещане, че би могла да извърши всичко или да се превърне в какво ли не. Каси се вкопчи в него, когато Девин се опита да се отдръпне.

— Дявол да го вземе, Каси!

— Още веднъж. — Удивително силна, тя притегли чернокосата му глава отново към себе си. — Целуни ме пак така. — Очите ѝ, унесени, но съзнаващи, не се отместваха от неговите. — Покажи ми какъв си — прошепна Каси. — Цял живот съм чакала, за да го узная. — Ръцете ѝ се спуснаха по гърдите му и доловиха лудото туптене на сърцето му, предела на неговия самоконтрол. — Завладей ме. Не бъди внимателен тази нощ, Девин. Вземи ме цялата. Аз го искам.

Ръцете му, треперещи, бяха напрегнати и несръчни, докато той увиваше косата ѝ около тях, за да изтегли главата ѝ назад. След което се спусна настървено към устните ѝ, грабейки с уста, зъби и език. Част от него все още изоставаше в очакване на възражение от нейна страна. Повтаряше си, че ще спре — че би могъл да спре — в мига, в който видеше, че я плаши.

Ала вкусът ѝ проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в него и Девин осъзна, че се лъже. Само я погледни, рече си той — грейнали коси, премрежен поглед, кожа с цвят на розов лист.

— Каси...

— Не. Покажи ми. — Тя бе опиянена от своите нови познания, от мощта на своето желание, от абсолютната липса на страх. — Покажи ми.

Девин бе готов да се закълне, че чу щракването — ехото от пречупването на крехкия му самоконтрол. Дивото го завладя — примитивно, почти брутално, изпепелявайки всичките години търпение в прах.

В устрема си да вкуси от нейната плът, той разкъса блузата ѝ. Звукът от разпарянето на шева би го възпрял, но Каси издаде глух стон и се обви около тялото му. Инстинктивно, Девин разпозна в треперенето ѝ сексуално желание, а не страх. То сякаш заби нокти в него.

— Не мога... Не издържам.

— Недей — промълви тя предизвикателно, щом ръцете му я обгърнаха и той я вдигна от пода, за да я притисне силно към себе си, за да се слее жарта им. — Погали ме. — Каси стисна до побеляване юмруците си в тъмната му коса, удивена от жаждата, която постепенно я завладяваше. — Ще полудея, ако не ме докоснеш.

С препъване, докато устните му продължаваха да обхождат лицето и шията ѝ, Девин тръгна към спалнята. Ала тя обви здраво крака на кръста му и разпали още повече огъня във вените му. На прага той я притисна към стената за опора. Ненаситните му устни се устремиха към гърдата ѝ, като настойчиво си пробиваха път през съдраната блуза. Нейната реакция бе да отметне назад глава и да затрепери в ръцете му.

— Още. — Не ѝ се вярваше, че от нейните уста излизат такива думи, не ѝ се вярваше, че и у двама им имаше такава порочна страст. С вопъл, сама доразкъса блузата си, за да му позволи да стигне до нея.

Кулминацията я врхлетя в мига, в който устните му я докоснаха и Каси се изненада от силата на усещането. За момент се почувства като мушица, прободена за хербарий, потръпваща безпомощно, но след това се оживи, закипя от живот.

Обезумели, като обладани от животински инстинкти, двамата се свлякоха на пода.

Тя се мъчеше да се отърве от ризата му, той разкопчаваше панталона ѝ. Беше им невъзможно да говорят, докато се боричкаха на пода в тесния коридор, вкопчени един в друг. Чуваха се само стенания и вопли. Никакви въздишки, никакъв шепот, само неравномерно дишане и бучащ пулс.

Копнежът му го направляваше, онзи отдавна потискан и отричан копнеж. Девин я повдигна високо за хълбоците и разкъса на парченца обикновеното ѝ памучно бельо. Накара я да извика под въздействие на жадните му устни.

Каси се изпъна, след което се огъна в тръпнещ мост, поемайки тежестта си на ръце, докато тялото ѝ се извиваше нагоре към него. Той я възбуждаше безмилостно и неумолимо, в гърлото ѝ затрептяха хрипливи стонове.

— Още. — Този път Девин го пожела и изстена, щом ноктите ѝ се забиха леко в гърба му и оставиха криволичещи следи по раменете му. Когато прегръдката ѝ се затвори в непреодолим кръг, погледът му се замъгли, а барабанныят ритъм на сърцето му се обърка.

Тя се движеше под него, гърчеше тяло. Очите ѝ бяха почти черни, заслепени от блаженство, когато той отново сля устни с нейните. Ненаситността му, а не самоконтролът, не му позволи да се спре и го насочи пак плавно надолу по тялото ѝ — да изучава, да вкусва, да завладява и да гали, докато и двамата не обезумяха от възбуда.

Девин се дръпна назад, прикова ръцете ѝ с длани и потъна в нея. Абсолютно безпричинно, той блъскаше и тласкаше, намествайки тръпнещите ѝ хълбоци така, че да може да проникне все по-навътре и по-навътре. Не му бе останала никаква мисъл, само настървените усещания, докато се гмуркаше в топлата влажна негa с дива сила, която караше и двамата им да стенат.

Каси не можеше дълго да удържи. Стараеше се, заради него. Как би могла да знае, че Девин я желае толкова силно? Че тя самата бе способна да желае толкова силно? Как би могла да знае, ако той не ѝ го беше показал? Ала сега бе стигнала твърде високо, за да се връща назад. Ръцете ѝ се плъзнаха по потната му кожа, изтропаха силно върху дървения под. Каси се отдаде всецяло на последния необуздан сладостен удар и се отпусна отмаляла, докато Девин продължаваше своите ритмични движения.

След това прекрасното, стегнато тяло се надигна, изпъна се. Тя го видя да отмята назад глава, сякаш от болка, видя с удивление, че не друг, а именно той бе загубил диригента. И щом потрепери и извика името ѝ на глас, Каси се разрида от радост.

Девин усети сълзите на рамото си в мига, в който неговото заситено тяло падна отгоре ѝ. Би се отместил веднага, но ръцете ѝ го обгърнаха.

— Недей. Моля те, не мърдай.

— Извинявай. — Нямахме какво друго да ѝ каже, което би прозвучало по-добре, нямахме какво друго да си каже, което би прозвучало по-зле. — Причиних ти болка. А бях обещал, че няма.

— Знаеш ли какво направи? — Устните ѝ бяха извити, обаче той не виждаше. Виждаше единствено собственото си грубо отношение към най-скъпото същество в живота му. — Забрави.

— Забравих ли? — Девин отново се опита да се помести и тя отново го задържа.

— Забрави да бъдеш внимателен, забрави да се тревожиш, забрави за всичко. Не мислех, че ще мога да те предизвикам. Сега се чувствам... — Последва дълга, доволна въздишка. — Силна...

— Силна ли? — Гърлото му беше сухо като пергамент. Той искаше да я вдигне от пода. Господи, беше я любил на пода! Искаше да я сложи на леглото, да я приласкае. Ала тази дума, нейният тон, го смутиха.

— Силна, привлекателна. — Най-сетне Каси вдигна ръцете си, изпъна ги над главата си с протяжно, лениво движение. — Силна. Никога досега не съм се чувствала силна. Харесва ми. О, наистина ми харесва. — Със затворени очи и стиснати устни, тя просто си затананика.

Именно това бе първото му впечатление от нея, след като надигна глава — самодоволната усмивка и еротичното излъчване на жена, която току-що е открила опасна и вълнуваща тайна. Кръвта му закипя отново. Видът ѝ бе... Триумфален, осъзна Девин. Кой кого бе насилнил тогава, зачуди се той.

— Значи ти харесва — повтори след нея.

— Аха... Искам пак да се чувствам така. И пак, и пак, и пак. Искам да се чувствам и безценна, както когато си нежен. Искам да се чувствам всякак. Аз те накарах да забравиш. — Каси отвори очи и се разсмя, щом видя озадачения и удовлетворен израз в очите му. — Прельстих те. Нали?

— Направо ме разби. Скъсах ти дрехите.

— Забелязах. Беше възбуждащо. Ще го направиш ли някой друг път?

— Аз... — Девин отърси глава, но като не можа да я проясни, се отказа и потъна в очите ѝ. — С удоволствие.

— А аз може ли да скъсам твоите?

Думите му изневериха. Той издаде няколко глухи звука, преди да се окашля.

— Май трябва да станем от пода.

— На мене ми е добре тук. Хубаво ми е да знам, че толкова силно си ме желал, че не можа да изчакаш. — Тя вдигна ръка да си поиграе с тъмните къдрици, които бяха мокри и залепнали за челото му. — Хубаво ми е да ме гледаш така. Може да не е редно, пък и не ме интересува, ала ми е хубаво да знам, че си ме желал години наред. Че си ме наблюдавал, все със същото желание. Като сега.

— Не си го представях съвсем същото.

Каси пак изкриви устни в свенлива, многозначителна усмивка, която разбуни кръвта му.

— Нима?

— Е, може и да е било същото. — Мозъкът му бе все още вцепенен. Като че това бе единствената му част, която отказваше да заработи. — Един-два пъти.

Тя стисна устни, след което прокара език по тях.

— Още усещам вкуса ти.

— О, Боже!

Бърза, сладостна тръпка премина по тялото ѝ, щом усети как той се размърда вътре в нея.

— Пак започвам.

— Моля?

— Да те прелъстявам.

Девин се задъха.

— Така изглежда.

Каси се почувства жена — нормална, способна, обичана.

— Кажи, че ме обичаш, Девин. Докато ме изпълваш, докато ме желаш, кажи, че ме обичаш.

Той не устоя на възбудата, потъна по-дълбоко в нея, с вопъл, тъй като тялото ѝ се издигна и се отпусна заедно с него.

— Обичам те. — Безпомощен, Девин зарови лице в косите ѝ. Беше успяла да му вземе юздите. Не му оставаше нищо друго, освен да продължи. — Не мога да спра.

Тя пое всичко, любовта, страстта, силата, охотно приемайки неговото бързо, отчаяно темпо. Когато разбра, че той се устремява към

върха заедно с нея, когато и двамата бяха вече безсилни, Каси приближи устни към ухото му.

— Обичам те, Девин. Обичам те. Мисля, че винаги съм те обичала.

След като намери сили да проговори отново, той я взе в обятията си и я залюля в скута си.

— Откога чакам да го чуя.

— Вярно е. Не бих могла да го кажа, ако не е така.

— Знам. — Това дълбоко го разтърси, накара го да се почувства беззащитен. — Заради тебе целият ми план-график отиде на боклука, Каси.

— Как така?

— Ами, всичко беше планирано. По моите изчисления, щях да те накарам да се влюбиш в мен до Коледа. След това на един приличен, отмерен ход щях да те убедя да се омъжиш за мен, до към пролетта.

— Хайде да не говорим за брак, Девин. Още не. Не сега.

Той вдигна лицето ѝ към себе си.

— А кога?

— Не знам. — В очите ѝ и в гласа ѝ отново се появи тревога. — Бракът не винаги е най-правилното решение.

— Той е за хора като нас. — Девин за малко да спомене и децата, но се спря. Не беше редно да ги намесва в своя полза. — Ще си щастлива с мен.

— Знам. — Тя скри лицето си в извивката на врата му. — Нека приемем, че това ни е достатъчно засега. Така и така е много повече от онова, което някога съм предполагала, че ще имам. Нека ни бъде достатъчно засега.

— Засега. — Девин се утеши с уханието на косата ѝ. — Хайде да направим, знаеш ли какво? Да вземем вино, пай и да си устроим пикник.

— Съгласна съм. — Каси се дръпна назад и се усмихна. — Отивам да взема две чинии. — Ала щом протегна ръка към панталоните си, той я хвана за китката.

— Няма да ти трябват — рече Девин с тайнствен, дяволит поглед.

Тя се разсмя.

— Няма да ти сервирам пая гола. — После премигна, усети как
пулсът ѝ запрепуска. — Защо пък не?
— Хайде да видим.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Училището свърши, поради което животът за две десетгодишни момчета ставаше едва ли не свършен. Гората — ням свидетел на толкова паметни събития, ги зовеше, още повече че бе разположена между хижата на Браян и мотела. Там можеха да викат духове, да се ослушват за тътена на минохвъргачна стрелба или да търсят по-осезаеми свидетелства от войната в пръстта и шубраците. Дори и сега, цяло столетие по-късно, човек можеше да изрови осколки от снаряди.

Конър имаше колекция, за която Браян искрено му завиждаше — смачкани куршуми, сякаш изваяни от глина, старо медно копче, надживяло униформата, върху която е било пришито, и най-хубавото — метален триъгълник от стреме, който Каси беше изкопала в градината на мотела.

Момчетата решиха, че е принадлежал на генерал от Съюза на северните щати и неговия дорест кон.

Конър възприемаше този летен отрязък от време както никога досега. Миналата година бе вълнуващо, когато се преместиха в новия апартамент, но тогава той все още честичко се тревожеше, че всичко ще свърши. Сега вече бе повярвал, сега вече можеше да крои планове за дългите горещи дни, да очаква с нетърпение компанията на своя най-добър приятел и да се радва на дома, в който никой не нахълтваше пиян с вдигнати юмруци.

Въпреки това продължаваше да наблюдава майка си. Очите ѝ не изглеждаха вече толкова уморени, тя се смееше много повече, отколкото преди, ако изобщо ѝ се беше случвало да се смее. Харесваше му, че слага различни красиви неща из къщата — цветята, бледозелените стъклени предмети, които беше започнала да колекционира от магазина на Рийгън. Ала той не го споделяше с никого, защото се страхуваше съучениците да не му се подиграват, че харесва глупости от рода на цветя и стъклени купи.

Но не и Браян. Браян беше най-добрият приятел от всички, при това нямаше нищо против, когато Ема се залепваше за тях. Той

обичаше да слуша разказите на Конър. Можеше да пази тайна. Браян му беше брат, кръвен брат. След като двамата извършиха тържествена церемония в гората, като си прободоха пръстите и си смесиха кръвта, за да увековечат своята връзка.

Някои от първите дни свобода от учебници и класни стаи те прекараха в колибата, която Джаред беше оковал в короната на едно дърво, в края на гората, откъм хижата. В други дни тренираха бейзбол в двора на мотела. Понякога минаваха направо през гората, за да отидат на гости при Шейн. Според Браян, Шейн беше готин, никога не им се караше, ако искаха да си поиграят с кученцата или да провесят крака от сеновала на големия стар плевник.

Ала гората ги привличаше почти всеки ден. И за тази нощ най-сетне си бяха изпросили разрешение да лагеруват навън, само двамата, навътре в обитаваната от духове гора.

Бяха взели назаем старата палатка на Девин. Койър знаеше, че именно Девин бе наклонил везните в негова полза. Майка му се разтревожи от идеята да пусне двете момчета съвсем сами посред нощ, но Девин ѝ заговори за обредите от юношеството, за спомени и приятелства. Конър дължеше тази най-важна нощ в живота си на шериф Макейд.

Накладоха си внимателно огън на една равна и чиста полянка, като преди това оградиха огнището с камъни, както им беше показал Девин. Бяха си донесли хотдог за печене и сладкиши. Каси им даде голяма кутия с натурален сок, а пък Девин тайно ги снабди с опаковка от шест кутии с газирано безалкохолно, като им заръча да вземат празните кутии, заедно с останалия боклук, и да ги донесат на сутринта във фермата.

Спалните им чували бяха разстлани в палатката, луната грееше ярко високо над главите им, нощните птици бухаха. Огънят пращеше, а ароматът на печени кренвирши се смесваше със свежия нощен въздух. Сладкият, лепкав вкус на десерта изпълваше устата на Конър. Той се почувства като в рая.

— Ето това е връхът — рече възхитен.

— Не е зле. — Браян наблюдаваше как хотдогът му, набучен на върха на пръчката, леко почернява, точно както го обичаше. — Де да можехме да го правим всяка нощ.

Конър съзнаваше, че не би било специално, ако го правеха всяка нощ, ала не му го каза.

— Страхотно е тук. Шериф Макейд ми разказа, че с братята си често са си устройвали биваци в гората.

— Баща ми обича да се разхожда из гората. — Браян обичаше да употребява тази дума. „Баща ми“. Стараеше се да я използва често, уж без да я изтъква. — Мама също обича. Те много се целуват. — Той шумно измляска с уста, за да накара Конър да се разсмее. — Главата ми не го побира, какво толкова им харесват на тия целувки! Аз имам чувството, че ще ми призлее, ако някое момиче си лепне устата върху моята. Отвратително!

— Гадост! Особено пък онова с езика.

Тук вече Браян съвсем натуралистично изпълни сцена на повръщане, при което и двете момчета се запревиваха от смях.

— Шейн непрекъснато се целува. — Конър вдигна очи към небето. — Ама наистина, непрекъснато. Чух веднъж баща ти да казва, че бил пристрастен.

Браян изсумтя.

— Странно. Чудно ми е как така Шейн разбира от животни, машини и прочие, пък обича и жени все да има наоколо. А как само ги гледа! Както Девин гледа майка ти. Струва ми се, че от някои жени на някои мъже мозъците им направо превъртат. Като с лазерен лъч.

— Какво каза? — Конър се беше вцепенил.

— Не се ли сещаш? Щрак и превъртат! — Браян му го демонстрира с насочен напред показалец и изправен палец.

— Не това. За шериф Макейд и майка ми.

— Оха, той сериозно е хлътнал по нея. — Хотдогът бе старателно препечен. Съсредоточен в него, Браян издуха добре края му, преди да отхапе и да напълни устата си с въглени. — Все се навърта около нея и ѝ носи цветя и разни подаръци. Така правеше и баща ми с майка ми. Носеше ѝ цветя, а тя направо примираше по тях. — Той поклати глава. — Луди хора.

— Той идва, защото е загрижен за нас — заяви Конър, но сладкишът му се стори горчив. — Защото е шериф.

— Разбира се, че е загрижен за вас. — Зает с хотдога си, Браян не забеляза паниката в очите на своя приятел. — Може оттам да е тръгнало всичко и накрая да е хлътнал. Оная вечер майка ми и баща

ми си говореха и мама каза, че ѝ било писнало да гледа големия, лош шериф — тя така му вика на Девин... Да го гледа как се пули подир Каси. Пулел се. — Браян се присмя на израза. — Ей, ако те се оженят, ние ще станем и братовчеди, освен кръвни братя.

— Няма да се женят. — Гласът на Конър избухна толкова рязко и гневно, че Браян едва не изтърва остатъка от вечерята си.

— Хей...

— Майка ми няма да се жени, никога повече. — Конър скочи на крака, стиснал юмруци. — Не е вярно. Ти си го измисли.

— Не съм. Какво ти става?

— Той идва, защото е шериф и защото е загрижен. Това е. Вземи си думите назад.

Браян можеше да го направи, ала войнственият блясък в очите на Конър възпламени и него.

— Я се опомни. Та то се вижда, че Девин е влюбен в майка ти.

Конър му се нахвърли като пиявица, събори го назад и двамата се затъркаляха в пръстта. Изненадата и паниката му дадоха предимство, докато забиваше юмруци в ребрата на Браян. Но това бе първата му битка, а Браян бе ветеран.

След няколко морни секунди Браян и Конър се бяха заклещили. И двамата изподрани, мръсни, задъхани. По навик Браян беше разбил устната на Конър и изръмжа като вълче:

— Предаваш ли се?

— Не. — Конър го ръгна с лакът и Браян изохка. Търколиха се към трънаците, сипейки си закани и обиди.

Браян отново го притисна към земята и пак вдигна юмрук. После спря, застина във въздуха. Беше готов да се закълне, че чу нещо, нещо подобно на стон на умиращ човек, който не прозвуча като от този свят.

— Ти чу ли го?

— Да. — Конър не пусна разкъсаната фланелка на Браян, ала погледът му набързо обходи наляво-надясно. — Не приличаше на истински, приличаше на...

— Духове. — Думичката се изплъзна от ледените устни на Браян. — Да, Конър. Те наистина са тук. Това са двамата ефрейтори.

Конър не помръдна нито мускул. Не чу нищо повече, само бухалите и шумоленето на дребни животинки в хрусталаците. Но го

почувства и изведнъж разбра. Ето какво е войната, осъзна той, чужд срещу чужд, брат срещу брата. Битки. Убийства. Смърт.

Досрамя го, защото Браян му беше брат, а той му налетя с юмруци. Нахвърли му се да го бие, помисли си той и в очите му запариха сълзи, така както Джо Долин правеше с майка му и с него.

— Извинявай. — Конър не можа да удържи сълзите, просто не можа, въпреки че Браян го гледаше с недоумение. — Извинявай.

— Ей, всичко е наред. Добре удряш. — Беше му неловко и потупа Конър по рамото, преди сам да се изправи на крака. После методично започна да вади бодличките и тръните от дрехите и от кожата си. — Само трябва да тренираш с гарда.

— Аз не искам да се бия. Мразя побоите. — Конър седна и се сви в нещастно кълбо.

Браян се зачуди какво да каже.

— Леле, виж на какво сме заприличали! Ще трябва хубава история да измислиш, за да им обясним как сме си скъсали дрехите и прочие. Дали да не кажем, че са ни нападнали диви прасета?

— Глупаво е. Никой няма да ни повярва.

— Тогава ти го измисли, Конър — подкани го Браян. — Тебе те бива в разказите.

Конър въздъхна, сложи глава на коленете си. Не искаше да лъже. Мразеше лъжите толкова, колкото и побоите. Ала не му се щеше да види разочарование в очите на майка си.

— Ще кажем, че сме загубили бейзболната топка в къпинака и сме се закачили в бодлите.

Елементарно, реши Браян. Но понякога елементарното бе най-доброто.

— А устната ти? Да знаеш как ще се надуе...

— Ами, паднал съм.

Браян си изтри ръцете в прашните джинси.

— Боли ли те? Опри си една от консервните кутии да се охлади.

— Нищо ми няма.

— Слушай, Конър. Не съм имал нищо лошо предвид, като ти казах ония неща. За майка ти. Тя е страхотна. Ако аз разбера, че някой говори нещо лошо за майка ми, ще му счупя главата.

— Няма нищо — повтори Конър. — Не беше заради майка ми.

— А защо тогава ми се нахвърли така?

Поуспокоен, Конър подпря брадичка на коленете си.

— Мислех, че шериф Макейд идва у нас, защото му харесвам.

— Е, разбира се, че му харесваш.

— Той идва заради майка ми. Сигурно я е целувал, може и друго да са правили. Ти знаеш ли?

Браян сви рамене.

— Ами, след като е хлътнал по нея...

— Всичко си беше добре. Всичко се промени и е толкова хубаво сега. Имаме нов апартамент, мама е щастлива, а онзи е в затвора. Обаче ето, че се проваля. Ако тя се ожени за шерифа, всичко ще рухне.

— Защо? Девин е готин.

— Аз не искам баща, никога вече. — Тъмните очи изпъкнаха на прашното, разплакано лице на Конър. — Той ще командва и нещата се променят. Ще започне да пие, да крещи и да бие.

— Девин няма да го направи.

— Така става — промълви Конър със зловец шепот. — Всичко ще бъде негово, а не наше, и всичко ще трябва да се прави както той каже. Ако не е така, той ще я удря и тя ще плаче.

Той си представи как Девин му дава честната си дума и му подава ръка, точно тук, в гората. Ала пропъди спомена.

— Така правят бащите.

— Моят не прави така — отбеляза с основание Браян. — Никога не удря майка ми. Крещи, но и тя му крещи. Понякога тя първа започва да крещи. Готино е.

— Не я удрял още. Значи не го е ядосвала.

— Някой път доста го ядосва. Веднъж така го ядоса, че ми стори, че пушек му излизаше от ушите, като в рисуваните филмчета. А той я вдигна и я метна на рамо.

— Видя ли?

Браян поклати глава.

— Той не я нарани. Започнаха да се боричкат на тревата, тя му крещеше и ругаеше. После се разсмяха. И започнаха да се целуват. — Браян вдигна очи нагоре.

— Да им се чуди човек.

— Но, ако е бил толкова ядосан...

— Нали ти казвам, че беше. Лицето му става едно такова... И очите също. Направо пушеше отвсякъде тогава.

— А тебе страх ли те е?

— Не. — Браян пак повдигна рамене. — Е, малко ме е страх, ако съм свършил някоя беля и той сериозно ми се ядоса. Ала не защото ще вземе да си извади колана и да ме напердаши. — Браян издиша продължително, след което се премести, за да може да сложи ръка на раменете на Конър. — Виж, Конър, Девин не като Джо Долин.

— И той се бие.

— Да, но не с жени и деца.

— Има ли разлика?

Конър бе вероятно най-умният от всичките му познати и приятели, замисли се Браян, ала понякога направо изкуфяваше.

— Ти сега се отказа да се биеш с мене, нали? А като се прибереш, ще си го изкараш ли на Ема?

— Не, разбира се. Аз никога... — Той млъкна, потънал в размисъл. — Може и да има разлика. Трябва да помисля.

— Чудесно. — Доволен, Браян разтърка натъртените си ребра. — Хайде да си отворим по нещо газирано и ще измислиш някоя страховита история. Та да ми настръхнат косите.

Тъй като се беше събудил и станал рано, Девин вече хранеше прасетата, когато зърна двете момчета да прекосяват моравата откъм гората с всичкия си багаж и торбата със смет. Вдигна ръка за поздрав, но сбърчи вежди, щом забеляза драскотините, синините и скъсаните ризи.

— Тежка нощ, а? — подметна меко той. — На мечки ли попаднахте?

Браян се засмя и приветства възторжените Фред и Етел.

— Не. На вълци.

— Аха... — Девин се взря в подпухналата устна на Конър. — Люта битка ще да е била. — Той посегна да хване Конър за брадичката, ала момчето се дръпна назад.

— Загубихме бейзболната топка в къпините — рече без увъртания Конър. — Закачихме се на бодлите и аз паднах.

— Майките ви сигурно ще повярват — отбеляза Девин. — Баща ти обаче няма — рече той на Браян. — Но ще го пусне покрай ушите

си. — Той изсипа съдържанието на кофата в хранилката и животните заквичаха лакомо. — А иначе как мина?

— Беше страхотно. — Браян се качи на долната напречна пръчка на оградата, за да вижда прасетата по-добре. — Ядохме хотдог и сладкиши и си разказвахме истории за духове. Дори ги чухме да стенат.

— Доста преживявания сте имали.

— Благодарим за палатката — каза сухо Конър.

— Моля. Защо не я държите при вас? Положително ще ви дотрябва по-скоро, отколкото на мене.

— Не я искам — отказа Конър, без никаква признателност, толкова неприсъщо за него, че Девин просто онемя. — Нищо не искам. — Той пусна палатката на земята. — Трябва да тръгвам. — Конър постоя за миг, с вирната брадичка, за да види как Девин щеше да го накаже за дързостта.

Ала Девин само се вгледа в лицето на момчето, а в собствените му очи се четеше по-скоро недоумение, отколкото гняв.

— Сложи малко лед на тая устна.

Със сковани рамене, Конър се обърна и се отдалечи, без да продума на приятеля си.

— Аз ще взема палатката, Девин. — Смаян и подразнен, Браян изстреля в гърба на Конър сразяващ поглед. — Той не го прави нарочно.

— Май ми е сърдит. Ти знаеш ли защо? — След като Браян остана с наведена глава и ръце в джобовете, Девин въздъхна. — Не те карам да ми издаваш тайни, Браян. Но ако съм засегнал с нещо Конър, бих искал да поправа нещата.

— Мисля, че аз съм виновен. — Посърнал, Браян започна да рови пръстта с върха на обувката си. — Споменах му, че ти си хлътнал по майка му и той побесня.

Девин разтри с ръка внезапно скования си врат.

— И затова ли се сбихте? — Не последва отговор и Девин кимна. — Добре. Благодаря, че ми каза.

— Девин. — Лоялността никога досега не бе била проблем за Браян. Сега му се струваше, че го теглят в различни посоки. — Всъщност... Него просто го е страх. Искам да кажа, че Конър не е лигльо или пъзльо, ама го е страх, че ако ти имаш, нали се сещаш,

нещо с госпожа Долин, ще стане както преди. Щеш не щеш. Той си е втълпил, че и ти ще почнеш да биеш майка му както онзи мръсник, тоест както Джо Долин. — Браян се огледа наоколо, ала Конър бе изчезнал сред дърветата. — Опитах се да му кажа, че е далече от истината, но май не ми повярва.

— Добре. Разбрах.

— Сигурно ще ме намрази, задето съм ти казал.

— Няма да те намрази. Ти постъпи правилно, Браян. Добър приятел си.

— Нали не му се сърдиш за преди малко?

— Не му се сърдя. Нали ти е известно какво изпитва Джаред към теб, Браян?

Задоволство и смущение се смесиха и обагриха бузите му.

— Да.

— Аз изпитвам почти същото към Конър и Ема. Само трябва да му дам време да свикне с това.

Тя се стараеше да не се притеснява. Истински се стараеше. Ала щом погледна през прозореца и видя Конър да минава направо към мотела, облекчението ѝ бе огромно. Каси остави настрана брашното, което бе приготвила, за да пържи палачинки, и отиде до кухненската врата на мотела.

— Тук, долу съм, Конър. Добре ли... — Тя зърна израненото му лице, скъсаните дрехи и сърцето ѝ се вледени. Изскочи навън като куршум, обзета от ужас. — Какво се е случило? О, миличък, какво ти е? Дай...

— Нищо ми няма. — Все още кисел, Конър се дръпна от нея. Никога досега не бе забелязвала у него погледа, който ѝ отпрати. Беше изпълнен с ярост и презрение. — Добре съм. Нали и ти така ми казваше всеки път, когато той те удряше? Паднах, подхлъзнах се. Блъснах се във вратата.

— Конър.

— Е, ще ти кажа истината. Бих се с Браян. Аз го ударих и той ме удари.

— Миличък, защо...

Конър отново се дръпна от ръцете и.

— То си е моя работа. Не съм длъжен да ти казвам всичко, както и ти не ми казваш всичко.

Рядко, твърде рядко ѝ се беше налагало да се кара и да наказва момчето.

— Не си длъжен — спокойно каза Каси. — Но си мери приказките, когато разговаряш с мен.

Подутата му устна затрепери, ала той не свеждаше очи.

— А на него защо никога не си му казвала? Защо не му казваше да си мери приказките, когато разговаря с теб? А му позволяваше да ти говори каквото си иска, да прави каквото си иска.

Срамът ѝ от това, че чуваше голата истина от устата на собствения си син, я срази.

— Конър, ако става дума за баща ти...

— Не го наричай така. Никога вече не го наричай мой баща. Аз го мразя и се срамувам заради тебе.

Тя издаде някакъв звук, ала очите ѝ се напълниха със сълзи и не можа да проговори.

— И сега искаш пак да се повтори — продължи ожесточено Конър. — Пак всичко да се повтори.

— Не разбирам за какво говориш, Конър. Влез вътре, седни и ще изясним нещата.

— Няма какво да изясняваме. Аз ще се махна, ако ти се омъжиш за шериф Макейд. Няма да седя и да гледам как те бие. Няма да ти позволя да ми доведеш нов баща.

Каси притаи дъх, после насила издиша.

— Аз няма да се омъжвам за него, Конър. Съвсем отскоро го обмислям, но никога няма да взема такова важно решение, без да съм говорила с теб и Ема. Никога няма да омъжа за някого, ако вие сте против. Не бих могла да го направя.

— Но той иска.

— Да, той иска да се оженим. Той ме обича и иска да бъдем едно семейство. Той заслужава да има семейство. — Щом го изрече, тя осъзна колко права е в случая, и колко егоистично от нейна страна е било да го кара да чака. — Той държи на нас. Аз си мислех, че и ти държиш на него, Конър.

— Не искам баща. И няма да имам баща никога вече, независимо какво ще правиш ти. Сега всичко е добре, а ти ще го развалиш.

— Не, няма. — Каси премигна, за да спре сълзите. — Качвай се горе, Конър, и се измий.

— Няма...

— Прави каквото ти казвам — настоя строго тя. — Каквото и да изпитваш към мен, аз съм ти майка и аз командвам тук. Трябва да приготвя закуската. Ти се измий и наглеждай Ема, докато свърша.

Каси му обърна гръб и се върна в кухнята.

Някак съумя да се справи с готвенето, сервирането, разговорите. След като почисти, надникна при децата и им предложи да поиграят на двора, докато тя разтреби стаите за гости.

Отказа се от колебливо предложената от Конър помощ и ги остави да играят. Тъкмо сменяше чаршафите в стаята на Абигейл, когато чу как външната врата се отваря и затваря.

Знаеше, че е Девин. Знаеше, че той ще дойде при нея.

Не знаеше обаче, че Конър бе чул бръмченето на колата и, изкопчвайки обещание от Ема да мълчи, се бе промъкнал в коридора.

— Може ли да ти помогна? — попита Девин.

— Не. — Каси изглади и последните гънки на чаршафа с длан, след което посегна към горния. — Готово е.

— Сутринта се видяхме с Конър и Браян във фермата. Не си разстроена заради него, нали? Случва се момчета да се сбият.

— Не, не съм разстроена заради него.

— А за какво?

Тя си пое въздух. Беше си го повтаряла наум безброй пъти тази сутрин. Беше разочаровала децата си през целия им живот. Каквото и да ѝ костваше това, нямаше да го направи отново.

— Девин, трябва да поговорим.

— Аз съм на твое разположение.

— Конър е много разстроен, много обиден. — Каси не преставаше да върши нещо с ръце, подръпваше чаршафа, подгъваше го отдолу, приглаждаше го. — Той се е досетил, или някой му е казал нещо за нас и...

— Знам. Нали ти казах, че го видях сутринта. И според мене, Каси, той е ядосан.

— Да, ядосан е. И разстроен, и обиден. Уплашен — добави тя, стисвайки устни, за да ги успокои. — Най-вече уплашен. Не мога да допусна това, Девин. Не и след всичко, което е преживял.

— Но ти не си причината.

— Не съм ли? — Каси усърдно започна да тупа възглавниците, за да бухнат. — Бездействието ми толкова години е равносилно на съучастие. Първите осем години от живота му бяха един кошмар, на който аз не се противопоставих. Мислех, че го закрилям. Все това си повтарях. Ала той го е прозрял. И се срамува от мене.

— Това не е вярно, Каси. — Девин се приближи към нея, хвана я за ръце. — Ако го е казал, то е защото е бил ядосан на мен, но ти си му била най-близката мишена. Той те обожава.

— Аз съм го наранила, Девин, повече отколкото предполагах. Може би и Ема също. Сега разбирам, че тъкмо започнах да оправям нещата, да им бъде добре на тях. И изведнъж всичко променям, преди те да са се настроили, преди да са ми повярвали. Не мога да го направя, Девин. И не мога да се срещам повече с теб.

Обзе го паника и ясно проехтя в гласа му:

— Знаеш, че това не е изход. Аз ще говоря с него.

— Не желая да го правиш. — Каси издърпа ръцете си от неговите. — Аз ще трябва да се справя, Девин. Трябва да докажа на Конър, че мога, и че те с Ема са на първо място.

— Аз не те карам да ме слагаш преди тях, за Бога. Просто искам да бъда част от твоя живот. От техния живот. Аз те обичам, Каси.

— Знам. И аз те обичам. Винаги ще те обичам. Ала не мога да бъда с теб. Не ме принуждавай да избирам.

— А ти какво ме принуждаваш да направя? — запита той. — Да си отида? Чакал съм те дванайсет години. Не мога да чакам, докато всичко стане идеално. То никога няма да бъде идеално, достатъчно е да бъде добре. А на нас с тебе ни е добре, Каси. Ти си всичко за мен. Както и децата. Аз имам нужда от теб. Имам нужда от всички вас.

Нещо я преряза през гърлото.

— Девин, ако положението беше различно...

— Ние ще го направим различно — настоя той, като я хвана за раменете. — Ние ще го постигнем.

— Няма да те карам да чакаш. — Тя отстъпи назад, към прозореца. — Ти имаш нужда от мен. Радвам се да го чуя, радвам се дори повече, отколкото първия път, когато ми каза, че ме обичаш. Но и Конър има нужда от мен. А той е още малко момче. Той е моето малко момче, уплашено до смърт.

Каси си пое дълбоко въздух, за да може Девин да я разбере правилно.

— Ти искаш брак, семейство и имаш пълно право на това. Ти имаш право да си намериш жена, която е свободна да ти даде онова, което желаеш и от което се нуждаеш. Ала аз не съм свободна и вероятно никога няма да бъда. Аз не мога да ти дам онова, на което имаш право, значи не мога да бъда с теб, Девин.

— Да не би да очакваш да си тръгна, сякаш нищо не се е случило помежду ни? Да отстъпя и да чакам?

— Не. Време е да престанеш да чакаш.

— Нямам друга освен теб.

Сърцето ѝ се късаше на две изтерзани половини — една за мъжа и една за момчето.

— Не си ги допускарал до себе си. Аз съм те подвеждала, Девин. Струва ми се, че частица от мен винаги е разчитала да бъдеш наблизо. Било е толкова несправедливо. Сега обаче се опитвам да бъда справедлива, за всички.

— Справедлива? Нима е справедливо да ме захвърлиш, заедно с всичко, което сме си споделяли, само защото едно десетгодишно момче го желае? Кога най-сетне ще поемеш нещата в свои ръце, Каси?

Това бе първият път, когато той я обиждаше. Тя се изправи насреща му, прие обидата.

— Именно това се опитвам да направя. Да вземеш нещата в свои ръце не винаги означава да правиш каквото ти е угодно. Понякога това означава да постъпиш така, както е правилно за хората, които обичаш.

— Проклет да съм, ако седна да те моля. — Внезапно огорчен, внезапно вбесен, той произнасяше насечено всяка дума. — Проклет да съм, ако ти предложи пак, Каси. Писна ми да стоя отстрани и сърцето ми да се къса заради теб. За последен път разголих душата си пред теб.

— Най-малко от всичко съм искала да те нараня, Девин. Но не мога да ти дам онова, което ти е най-необходимо, затова по-добре нищо да не ти давам.

Очите му я пронизваха, безжалостно и дълбоко, както гласа му:

— Време е да бъде или всичко, или нищо. Ти направи своя избор. Май и аз направих своя.

Тя се заслуша в неговите заглъхващи стъпки, чу как вратата на долния етаж се затръшна. Ето какво е изпитвала Абигейл, осъзна Каси,

когато е отпратила своя любим. Празнота, пустота, която бе твърде огромна за тъгата.

Тя седна в края на леглото, зарови лице в дланите си и захлипа.

В дъното на коридора Конър държеше здраво сестра си за ръка.

— Мама плаче — прошепна Ема.

— Да. — И не Джо Долин я беше разплакал, помисли си Конър.

Нито пък шериф Макейд.

А той, единствено той.

Докато Каси плачеше, а Конър се измъкна безшумно по стълбите навън, под бремето на своята мъка и вина, Джо Долин се възползва от сгодния случай. Бе чакал, толкова търпеливо бе чакал да дойде подходящият момент.

Потокът ромолеше под моста Бърнсайд с ритмично бълбукане. Дърветата бяха потънали в зеленина. Надзирателят ръкомахаше нещо на един от мъжете, насочил вниманието си към змийското гнездо, което току-що бяха разровили.

Тъкмо това му трябваше.

Джо се наведе да събира захвърлените боклуци, насочвайки се към укритието крачка по крачка, максимално предпазливо. След което изчезна в гъсталака. Докато бързаше сред дърветата, изхлузи оранжевата си жилетка и я захвърли в храстите край потока.

Не се затича, не веднага. Все още имаше проблеми с периферното зрение на дясното си око, благодарение на раната, която получи, когато нападна Рийгън Макейд. Затова отначало се движеше, без да бърза, като нарочно извръщаше глава, за да провери обстановката и да прецени дистанцията.

След това се затича като диво куче по камънаците, през храсталаците и накрая по водата. Задъхан, той следваше течението с неговите завой и криволици. Не след дълго беше мокър до кръста, ала продължаваше да върви, насилваше се да върви.

Запъхтян, се изкатери по брега, като се хващаше за камъни и клони, за да се измъкне от водата. Чак сега вдъхна дълбоко от въздуха на свободата. Щеше да използва слънцето и течението на потока, за да се ориентира накъде да върви.

Щом Девин си наумеше нещо, ставаше твърд и непоклатим като шесттонен камион. Ето защо, когато Рейф влезе в участъка и видя Девин, седнал зад бюрото да печати яростно, с физиономия, изразяваща непоколебимо упорство, разбра, че нещо не е наред.

— Поръчаха ми да те поканя на вечеря — заяви нехайно Рейф.

— Забрави.

— Рийгън иска да събере цялата фамилия, плюс Каси и децата.

— Ще съм зает. А сега изчезвай.

— Не съм ти казал в колко часа — продължи Рейф и застана зад рамото на Девин. — Това пък какво е?

— Такова, каквото е.

— Прилича ми на оставка. Какво, за Бога, си намислил с тая глава?

— Не ми стой зад гърба.

Рейф стори съвсем по братски и издърпа листа от пишещата машина.

— Я не се горещи толкова. — Преди Девин да успее да се изправи, Рейф сложи ръка на рамото му и го натисна към стола. — Слушай, може и да се посбием, нямам нищо против, но дай първо да свършим с приготовленията. За какво ти е притрябвало да си подаваш оставката?

— Трябваше отдавна да го направя. Махам се от тоя град. Омръзна ми да седя тук, да вървя по утъпкания път, все с едни и същи хора.

— Девин, та на тебе точно утъпкания път ти харесва най-много.

— Рейф захвърли листа настрана. — Какво става с Каси?

— Нищо. Остави тая работа.

— А помниш ли, че точно ти не ме оставяше на мира, докато не осъзнах какво чувствам към Рийгън? Беше добър ход от твоя страна.

— На мене не ми трябва да осъзнавам какво чувствам към Каси. Знам си го от години. Сега само трябва да го превъзмогна.

— Да не ти е отказала? — Злостното пламъче в очите на Девин не стресна Рейф, трогна го. — Хайде, удари ме. Давам ти един път, от мене да мине.

— Забрави. — Обезкуражен, Девин се отпусна обратно на стола си.

— Искаш ли да поговорим?

— Вече се наприказвах. — Той разтри лицето си с длани. — Уморих се. Конър ми няма доверие, тя ми няма доверие. Излиза, че никой от двамата не ме иска. Не мога непрекъснато да им се доказвам.

— Момчето доста е препатило, Девин. Каси също. Дай им време.

— Изчерпа ми се времето. И на мене ми трябва някаква отплата, Рейф. — Девин си пое дълбоко въздух. — Не мога да продължавам да се терзя. Това ме убива. Махам се.

Преди Рейф да заговори, телефонът извъня. Девин сграбчи слушалката и едва не изкрещя в нея:

— Полицейски участък. Шериф Макейд. — Тутакси скочи на крака и започна да ругае. — Кога? Та това значи преди повече от час. Защо не сте ме уведомили по-рано? Не на мене тия. — Той слуша около минута, след което затръшна слушалката.

— Долин е избягал. — Отиде до пирамидата с оръжието, отключи я и извади една пушка. — Ставаш ми заместник.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо стоеше приклепнал в клисурата недалеч от ранчото на тъща си. Едва ли щяха да дойдат да го търсят тук, или поне не веднага. Първо ще идат при приятелите му, ще проверят при Каси. Чак тогава, може би, евентуално, Макейд или някой от заместниците му с конски физиономии ще намине оттук.

Ала любимата му тъща не си беше вкъщи. Нямаше никаква кола на алеята, пердетата отпред бяха плътно спуснати.

Постройката на ранчото се намираще в края на шосе без изход и бе идеално за целта му. Той се озърна предпазливо, след което изскочи от клисурата, движейки се ниско приведен над земята. Откъм далечната страна на къщата имаше само дървета, тъй че Джо избра нея, за да проникне вътре. С лакът разби един от прозорците.

Влезе и се насочи към спалнята ѝ. Трябваша му нови дрехи, а той знаеше, че тя пази някои от вещите на умрелия си съпруг в гардероба, строени като облечени скелети.

Старата беше патологичен случай. Параноичка при това.

Ето как Джо се досети, че ще намери в нощното ѝ шкафче пистолет, зареден с пълен пълнител. Единственото нещо, което не би открил в дома ѝ, бе алкохол. Но той щеше да си го набави съвсем скоро.

Пременил в сухи дрехи, твърде малки за едрото му телосложение, той се настани удобно и зачака.

Чу приближаването на автомобила, изслуша я как отключва ключалките и резетата на външната врата. И ѝ се усмихна, ставайки, щом тя прекрачи прага на потъналата в мрак всекидневна.

Беше прегърнала торба с продукти с едната си ръка, а в другата държеше евтина дамска чанта. Констънс се ококори насреща му, щом го видя.

— Джо, какво, за Бога...

Той направи каквото си мечтаеше от години — замахна с опакото на ръката си и я повали на пода.

Всъщност, мина му през ум да я убие. Ала реши да си го спести за своята скъпа женичка. Тъща му стенеше и се съпротивляваше със сетни сили, докато я връзваше с въжето за простирание и ѝ запуши устата. След като я опакова добре и я остави да се гърчи на пода като риба на сухо, Джо ѝ изпразни чантата.

— Двайсет мижави долара! — възкликна разочарован той. — Можеше да се очаква. — Пъхна банкнотите в джоба си и грабна ключовете ѝ. — Взимам ти колата назаем, намислил съм една малка разходка. Специално за жена ми. Жената е длъжна да ходи там, където мъжът ѝ ѝ каже, нали така?

Джо се ухили самодоволно, щом тя извърна очи, изпълнени с панически страх.

— Много съм ти задължен за всичките онези писма, дето ми ги пращаше в затвора. Истински съм ти задължен. Затова няма да се церемоня с тебе. За да ти демонстрирам колко съм ти благодарен.

Той се разсмя, когато Констънс изпъшка и изломоти нещо със запушената си уста.

— Виж, Каси е друго нещо, нали? Тя не се държеше за мъжа си като порядъчна съпруга, нали? Но аз ще се погрижа за това. Ще ѝ дам добър урок. Искаш ли да чуеш какво ще направя с дъщеря ти, стара жено? Искаш ли да чуеш какво съм ѝ запланувал?

И тъй като паниката в очите ѝ му доставяше удоволствие, Джо клекна и ѝ каза.

Девин спря с изскърцване на спирачки пред мотела. Погледът обходи всеки храст, всяко дръвче, докато бързаше към задното стълбище и нагоре по стъпалата. Не престана да се моли наум, докато не отвори вратата и не видя Каси до печката.

Не можа да се сдържи. Сграбчи я, притегли я към себе си и просто я задържа в прегръдките си.

— Девин...

— Извинявай. — Потъпквайки всякакви чувства, той се отдръпна и отново се превърна в невъзмутим полицейски служител. — Трябва да говоря с теб. — Бързо хвърли поглед към всекидневната, където седяха Конър и Ема и го гледаха изумени. Тъкмо се канеше да каже на Конър да заведе Ема в стаята ѝ и двамата да не мърдат оттам,

когато осъзна, че разсъждава като баща, а не като ченге. — Джо е избягал от работа преди около час.

На Каси ѝ се подкосиха коленете. Девин я задържа и я заведе до един стол.

— Седни и слушай. Пратил съм хора да проверят всички негови познания и любимите му места. Ще го хванем, Каси. Той знае ли, че живеете тук?

— Не знам — глухо отговори тя. — Майка ми може да му е... Не знам.

— Няма да рискуваме. Искам да вземете каквото ви е нужно. Ще ви заведе в хижата.

— В хижата ли?

— Ще бъдете със Савана. Защото Джаред ми трябва. Ще ми трябва и Шейн, иначе щях да ви заведе във фермата. Взemi се в ръце, Касандра — рече той достатъчно строго, за да накара погледа ѝ да се проясни.

— Не мога да отида в хижата, Девин. Не мога да изложя Савана и децата ѝ на опасност.

— Савана ще се справи.

— И аз мога да се справя. Дай ми минутка-две. — Тя имаше нужда да си поеме дъх. — Конър и Ема ще отидат където смяташ, че е най-безопасно.

— Не, мамо. — Конър хвана с трепереца ръка ръката на сестра си. — Аз никъде не отивам без теб. Няма да те оставя сама.

— Никой никого няма да оставя. И тримата отивате там където кажа аз. Стягайте си багажа — отсече Девин. — Или ще минете и без него.

— Савана не носи отговорност за мен и моите деца — изрече бавно Каси, — а аз.

— Нямам време да се разправям с вас. Не мога да остана тук и да ви пазя, затова вие ще отидете там.

Той рязко се обърна с гръб. Конър, със свит стомах, зърна ярост, каквато никога не бе виждал досега, дори в очите в Джо Долин.

— Слизайте долу, в колата.

— Аз мога да пазя майка ми.

— Разчитам на това, но не тук. Прави каквото ти казвам, Конър.

— Девин, взemi децата и...

— До гуша ми дойде! — Той се обърна отново, награби Каси и я метна през рамо. — Вън! — изкрещя Девин на децата, после изруга, след като Конър целият пребледня. — По дяволите, момче, не разбра ли, че по-скоро ще умра, отколкото да й направя нещо лошо? Никога не бих ви наранил.

Конър го разбра толкова ясно, че от срам бузите му пламнаха и възвърнаха цвета си.

— Да, господине. Хайде, Ема.

— Пусни ме, Девин. — Каси не се и опита да се съпротивлява с ръце и крака. — Моля те, пусни ме долу. Ще отидем.

Той я сложи да стъпи на пода, като за миг задържа ръцете си на раменете ѝ.

— Позволи ми да се погрижа за вас. Това поне трябва да ми дадеш. Имай ми доверие, Каси.

— Имам го. — Тя се протегна да хване Конър за ръка. — Всички ти имаме доверие.

— Побързайте тогава. — Той опря длан на мрежата на вратата, огледа се набързо, преди да пристъпи навън.

— Пътищата са блокирани. Хеликоптерите са тръгнали насам. Има голяма вероятност да го заловим, преди да падне нощта. Колко са гостите в мотела?

— Няма никой. Довечера пристига едно семейство, но...

— Аз ще имам грижата. Само не...

Изстрелът проехтя така неочаквано, така изневиделица, че Каси само ахна. Девин се свлече в краката ѝ.

— Здравей, сладурче. — Джо пристъпи напред, с усмивка на лицето и пистолет в ръка. — Върнах се.

Тя стори единственото възможно нещо — бутна децата зад гърба си и се изправи насреща му.

Забеляза промените в него. Лицето му бе по-слабо и задебеляло, както и тялото му. Имаше белег встрани и под дясното око, набръчкан и по-светъл на цвят. Ала погледът му си бе все същият. Зверски.

— Ще дойда с теб, Джо. — Каси чувстваше, че Девин диша, но по слепоочието му се стичаше кръв, оттам откъдето куршумът бе минал покрай него. Трябваше му помощ, линейка. Тя можеше да спаси и него, и децата си, само ако тръгне доброволно. — Ще дойда където поискаш. Само не наранявай децата ми.

— Ще правя каквото си искам с отрочетата ти, проклетнице. А ти ще правиш каквото ти кажа. — Той погледна надолу към Девин и презрително се подсмихна.

— Къде му е силата сега, а? Трябваше да се целя по-точно. — Джо присви очи и се разсмя. — Малко недовиждам, ала от упор ще бъда по-добър.

Като насън Каси видя лицето му, видя как пистолетът се насочва надолу. Усети студ, осениха я студът и съзнанието, че това вече се е случвало преди. Но с един млад, ранен войник и една жена, твърде слаба и твърде уплашена, за да го спаси.

— Не! — Изпищя тя и се хвърли върху тялото на Девин. — Той е ранен! — Знаеше, че тези думи са безполезни и потърси други. — Ако го убиеш, Джо, и те хванат, никога вече няма да излезеш от затвора. Знаеш ли какво се полага за убийство на полицаи? Не си струва. Нали ти казах, че аз ще дойда с теб?

— Не мърдай оттам, а аз ще стрелям през тебе. След това, може би... — Той пак се усмихна и насочи дулото към Конър.

— Стой по-далеч от децата ми! — Като жена, обсебена от неведоми сили, Каси скочи и се хвърли отгоре му с такъв плам и ярост, че едва не го събори на земята. Дори след като той я удари, тя не го пусна, вкопчила се в него като бодливо растение. Тогава и Конър му се нахвърли с юмруци и викове.

Джо го размаза като досадна муха.

— Ще те науча аз тебе, пикльо такъв. — Преди да успее да го удари с дръжката на пистолета обаче, се чу приближаването на сирените. — Друг път — рече той, докато Конър се мъчеше да се изправи на крака. — Ще си го получиш, като се върна пак. — Джо сграбчи Каси с ръка за шията, душейки я, и опря пистолета в слепоочието ѝ.

Единствената му възможност за бягство беше през гората.

— Ще я убия! — развика се той, та да го чуят всички наоколо. — Ако някой тръгне след нас, тя е мъртва!

Джо я затегли към дърветата, направо през цветната градина.

Клекнала на земята, Ема стискаше ръката на Девин.

— Събуди се, моля ти се. Събуди се.

Конър допълзя до тях в същото време, когато Рейф и един от заместник-шерифите се доказаха иззад къщата.

— Той стреля по него, той стреля по него и взе мама!

Мрачен, Рейф се надвеси над брат си.

— Не е толкова зле, колкото изглежда. — Думите му помогнаха.

Той измъкна шарена носна кърпа от джоба си и попи кръвта. — Идва на себе си — промълви Рейф и усети как му олеква на душата, щом Девин се размърда. — Конър, влез вътре и извикай линейка. Бързо!

— Не. — Девин отвори постепенно очи и блъсна ръката на брат си. — Добре съм. А Каси...

— Прострелян си, идиот такъв! — И макар Рейф да се мъчеше да го удържи да не мърда, Девин се понадигна.

Картината пред очите му се залюля, причерня му. Една кратка поредица от клетви му помогна да овладее зрението си отново.

— Той накъде замъкна Каси?

— Към гората. — Конър прехапа устни. — Поведе я към гората. Измъчваше я. Аз се опитах да го спра.

— Погрижи се за сестра си — заръча му Девин. — Искам постове околоръст на цялата гора. Предупредете Джаред, кажете му да се върне в хижата. Долин може да отиде там. А ти остани при децата — нареди той на заместника си. — Заведи ги вътре.

— Аз идвам с теб — заяви Рейф.

— Ела, щом искаш. — С хладен поглед, Девин извади оръжието си. — Но той е мой.

Каси се мъчеше всячески да го забави сега, когато той бе далеч от децата и Девин. Нямаше да бъде безгласна жертва както преди. Тя го драскаше, хапеше и риташе.

— Забрави кой е шефът, а? Реши, че можеш да ме затвориш „на топло“ и да забравиш кой командва. — Проклинайки я, Джо пъкна пистолета в колана си, за да може да я дърпа с две ръце. — Хубавичко ще ти го припомня.

— Те ще те намерят. Ще те хванат и ще те затворят този път завинаги.

— Може да ме хванат, може и да не ме хванат. — Той се препъваше, теглейки я след себе си, и загуби ориентация. Мразеше тая проклета гора, гората на Макейд. — Доста време имах да мисля за

това. Знам какво ще направим. Ще си вземем кола. Ето какво ще направим.

Джо изруга, вбесен от факта, че трябваше да изостави предишната, която бе откраднал.

— Имам приятели — измърмори той. — Имам куп приятели, готови да ми помогнат.

— Нямаш никакви приятели. Никога не си имал приятели. Девин ще те открие, Джо, той няма да се откаже.

— Нали го оставих ни жив ни умрял на земята, потънал кръв?

— Той няма да се откаже — повтори тя. — Каквото и да ми направиш, той ще ти го върне тъпкано.

— Да нямаш нещо с него, а? — Джо се спря, задъхан, и я хвана за косата. Стори му се, че чува гласове в главата си, гласове, които изричаха думите преди самия него. Ти, уличница такава! Та аз те притежавам. Не го забравяй. Аз те притежавам. Докато смъртта ни раздели.

— Ти си нещастник, пияница и грубиян. — Непокорството я прониза като мълния. — Ти не притежаваш нищо, дори себе си. Дрънкаш врели-некипели. — Каси едва-едва трепна, след като той зверски я дръпна за косата. — Ти можеш само да биеш по-слабите от теб. Хайде, Джо, удари ме. Това е единственото нещо, което знаеш как се прави. Ала този път, Бог ми е свидетел, няма да ти се дам без бой.

Той пусна косата ѝ и използва същата ръка, за да я събори с удар на пътеката. Болката обаче ѝ вля енергия. С пламнал и зловещ поглед, тя се изправи на крака, стиснала юмруци.

Джо пристъпи напред, а Каси се напрегна, готова, даже тръпнеща от желание да се защитава.

— Ако я докоснеш, с дъха си дори, ще те надупча.

Джо бавно се обърна назад. Девин бе на по-малко от три метра разстояние от тях, вдигнал пушката на прицел. Рейф Макейд стоеше зад него. Докато очите на Джо се озъртаха за възможен изход, иззад дърветата изникна Шейн. А Джаред крачеше по пътеката в гръб на Каси.

— Хвърли оръжието, Долин, извади го бавно и го хвърли на земята или ще те убия.

— Много си бил храбър, Макейд. — Джо намокри устните си с език, при което извади пистолета с два пръста и се наведе да го остави

на земята. — С четири пушки насреща ми и братята ти за подкрепление...

— Ритни го насам.

— Да-а-а, истински герой, като не смееш да ми излезеш сам. — Джо бутна оръжието с върха на обувката си. — Май си се възползвал от жена ми, така ли?

— Ти нямаш жена. — Девин се извърна, подаде пушката на Рейф. — Стойте настрана — заяви той, като хвърли поглед към другите си братя. — За всички се отнася. — Девин погледна Каси и забеляза оформящите си вече синини. Омразата го заля като приливна вълна. — Върви в хижата, Каси. Савана ще те заведе обратно при децата.

— Не е нужно да го правиш.

— О, да. Нужно е. — Той се усмихна. — Хайде, Джо. Отдавна му беше времето.

— А откъде да знам, че някой от братята ти няма да ме застреля в гърба, след като ти смажа физиономията, Макейд?

— Няма откъде да знаеш. — Сега усмивката му стана зловеща. — Но това ще е последният ти шанс да ме удариш, пършиво псе. Тъй че постарай се.

С див вик Джо се хвърли напред. На Девин не му оставаше друго, освен да се дръпне с леко завъртане и с един юмрук да отпрати Джо, олюляващ се, назад.

— По-трудно е, когато насреща ти е някой по мярка, нали? — подкачи го Девин. — Хайде, проклетнико. Опитай пак.

Въпреки че кръв струеше от устната му, Джо се нахвърли като бик. Из гората се разнесе екотът от звуците на юмручния бой, огласян от мъжките гласове. Каси умишлено, не закри лицето си с ръце.

Всичко ставаше заради нея. Всеки удар, нанесен или получен от Девин, бе заради нея. Затова тя трябваше да гледа.

Целият ѝ страх от Джо се изпари, докато ги наблюдаваше. Той бе точно такъв, какъвто го бе нарекла. Жалък грубиян. Масивното му телосложение и безразсъдността на атаката му помогнаха да направи няколко попадения. Именно благодарение на масивността си успя да събори Девин на земята.

Ала, макар и повален, макар и затиснат под тежестта на Джо, Девин водеше. Юмруците му бяха бързи, безмилостни, а изражението

на лицето му бе концентрирано до такава степен, че едва ли бе усетил някой от поетите удари.

Каси не извърна лице при появата на кръв, не закри ушите си с длани, за да заглуши звука. Това бе краят, най-сетне краят, и тя трябваше да свидетелства.

Яростта му бе толкова силна, толкова неукротима, че той виждаше единствено лицето на Джо. Всеки път, когато юмрукът му се стоварваше отгоре, всеки път, когато силата на сблъсъка вибрираше обратно по цялата дължина на ръката му, Девин изпитваше единствено зловещо, сатанинско удоволствие. Кокалчетата на ръцете му бяха изранени, ризата му бе опръскана с кръв, отчасти и с неговата собствена, но той не можеше да спре юмука си.

— Достатъчно. — Джаред се приближи, за да дръпне Девин настрана и едва не получи удар в лицето за своята намеса. — Достатъчно — повтори той, ала се наложи и тримата да се намесят, за да изтеглят Девин на крака.

— Прилична гледка — коментира Рейф, изучавайки обезобразеното лице на изпадналия в несвяст Джо. — Е, няма да ти се сърдя много, че не остави поне едно местенце и за мене.

— Прилича ми на оказал съпротива при ареста, нали Джаред? — Шейн метна пушката си на рамо и се почеса по брадата.

— И аз това видях. Хайде, Дев, да закараме това туловище до участъка. Трябва ти бира и лед.

Но яростта не бе отминала, не напълно. Девин блъсна ръката на брат си от рамото си.

— Остави ме на мира. — Той се извърна към Каси, която все още стоеше на мястото си, пребледняла, посинена, ококорила в потрес очи. — Аз съм дотук. — Девин свали значката си и я захвърли в пръстта. — Вие го закарайте. Аз се прибирам вкъщи.

— Девин.

Щом Каси понечи да тръгне след него, Джаред протегна ръка да я спре.

— Дай му малко време — промълви той, проследявайки с поглед как Девин се отдалечава през гората към фермата. — Боли го.

Тя се опита да му даде време. Отиде при децата и ги успокои. Позволи на Рийгън и Савана да се погрижат за натъртените места по тялото ѝ. Говори с майка си, накратко, по телефона и се увери, че макар майка ѝ също да бе наранена и ужасена, нямаше сериозни контузии. И сякаш долови някакво разбирателство помежду им, каквото не бе имало никога досега.

Накрая се предаде и глътна приспивателното, дадено ѝ насила, и спа дълбоко цяла нощ.

Ала на сутринта се събуди със съзнанието, че не е приключила със своите демони. Остави Рийгън да се справи със закуската, а тя самата се приготви да отиде до фермата, за да се срещне с Девин.

Единственото нещо, което трябваше да вземе, пхна в джоба на панталона си.

— При шериф Makeйд ли отиваш? — Конър застана на вратата на спалнята ѝ. Очите му бяха подпухнали и с тъмни сенки отдолу, имаше лека синина на бузата си и все още бе прекалено блед. На Каси силно ѝ се прииска да го прегърне, но той стоеше, без да мръдне.

— Да. Трябва да говоря с него, Конър. Трябва да му благодаря.

— Той ще каже, че това му е работата.

— Да, знам, че ще каже така. Обаче това не означава, че не трябва да му благодаря. Можеше да го убият, Конър, заради нас.

— Аз отначало си помислих, че е умрял. — Щом гласът му замря, той си пое въздух и се овладя отново. — Като падна, целия в кръв. Помислих си, че всички ще умрем.

Тя потрепери и се помъчи да удържи сълзите от гласа си.

— Извинявай, Конър, за всичко, което съм сторила и за всичко, което не съм. Надявам се някой ден да ми простиш.

— Ти не си виновна. Никога не си била виновна. Аз не трябваше да ти говоря онези неща. — Искаше му се да отмести поглед, ала знаеше, че ще изглежда като страхливец. Сега вече познаваше страхливците. — Не беше истина и аз не го чувствах точно така. Казах го, за да те засегна, защото на мене ми беше тежко.

— Конър. — Каси протегна ръце и силно стисна очи, когато той се сгуши в обятията ѝ. — Тази част от живота ни свърши. Обещавам ти, че свърши.

— Знам. Ти си доста смела.

Трогната до дъното на душата си, тя го целуна по главата.

— Ти също.

— Този път бях. — Той си пое дълбоко въздух. — Шериф Макейд ни защити. И ние с Ема искаме да дойдем с теб. Ние с нея говорихме вече. Искаме да видим шерифа.

— Може би ще е по-добре, ако аз говоря с него насаме, днес. Той се чувства... Той е разстроен.

— Аз непременно трябва да говоря с него. Моля те.

Как можеше да откаже на детето си онова, от което тя самата се нуждаеше?

— Добре. Ще отидем заедно.

От мястото си на предната веранда Девин ги видя да излизат от гората. Почти бе готов да стане, за да се прибере вътре, но предвкуси своето малко, хубаво отмъщение.

Те приличаха на бойна единица, осъзна той и предположи, колкото и да го заболя, че точно така трябваше да изглеждат.

Главата още го болеше, ръцете му горяха. Ала това бе нищо в сравнение с болката в сърцето му, докато гледаше как Каси и децата прекосяват избуялата морава.

По лицето ѝ личаха синини, както и по лицето на момчето. Гняв възпламени кръвта му като мълния. Тогава Ема се отскубна от ръката на Каси и се затича към него.

— Дойдохме да ти благодарим, защото ни отърва от лошия човек. — Тя се покатери направо в скута му, сякаш там си ѝ беше мястото. — Имаш рани. — Сериозно, Ема притисна нацупените си устнички върху раните и синините, върху бялата лепенка на слепоочието му. — Сега по-добре ли е?

Девин се поддаде за миг и опря лице в косите ѝ.

— Да, благодаря. — Преди Каси да успее да проговори, той премести Ема към коляното си. — Ако не са ти се обадили още, мога да ти кажа, че са го преместили в щатския затвор. При новите обвинения — бягство, нападения, кражба на автомобил, незаконно притежание на оръжие, нападение с огнестрелно оръжие и... — Девин прокара пръсти по ожулените си кокалчета. — Оказване на съпротива при арестуването, никога вече няма да види светлината на деня. Ти и семейството ти няма за какво да се тревожите.

— А ти добре ли си? — едва намери сили да попита Каси.

— Добре съм. А ти?

— Нормално. — Пръстите ѝ конвулсивно се свиваха и отпуснаха около ръката на Конър. — Решихме да дойдем да ти благодарим...

— Вършех си работата.

— Казах ѝ, че ще отговориш така — рече Конър и бе удостоен с мил поглед от страна на Девин.

— Значи съм предсказуем. — Той насочи погледа си обратно към Каси. — Ти добре се държа, Каси. Ако искаш го запомни. Но аз имам работа.

Щом Девин понечи да сложи Ема на земята, Каси пристъпи напред.

— Девин, моля те, недей.

— Той те нарани. — Думите се изсипаха като порой от него. — Той нарани всички ви, а аз не му попречих.

— Та ти беше прострелян, за Бога. Лежеше в безсъзнание, с кървяща рана.

— Лошият човек искаше пак да стреля в тебе — сподели Ема. — Ала мама не му позволи. Тя легна върху тебе, за да не може да те убие.

Всяка капка от разгорещената му кръв се вледени при мисълта за това.

— Каси, да не си се побъркала?

— Ти имаше нужда от мен. — Тя издиша колебливо. — Не можех да стоя настрана, Девин. Направих каквото трябваше. Сега искам да те помоля ти да постъпиш както сам знаеш, че е правилно. — Каси извади значката от джоба си. — Не се отказвай от това, Девин. Не си отивай.

Той се загледа в значката в шепата ѝ, после се взря в лицето ѝ.

— Знаеш ли какво е да гледаш нещо, което силно желаеш, от което имаш нужда, ден след ден, и да ти е ясно, че не можеш да го имаш? Няма да живея вече така, дори и заради теб. Ти не ми позволяваш да стана част от живота ти. Няма да се омъжиш за мен, а аз не мога да продължавам да ти бъда само приятел и нищо повече.

— Аз ще се омъжа за теб. — Ема се сгуши в него. — Аз те обичам.

Сърцето му просто се раздробил на парченца. Девин прегърнал силно Ема, след което внимателно я сложи да стъпи на краката си.

— Не мога да се справя с това, Каси. — Той стана. — Прибирайте се вкъщи и ме оставете на мира.

— Шериф Макейд. — Конър смело тръгна напред, после постепенно спря. — Извинете.

— Ти имаш право на чувства — рече твърдо Девин. — Не е нужно да се извиняваш за тях.

— Сър, имам нещо да кажа.

Девин изтри лицето си с длан и пусна двете си ръце надолу.

— Добре, давай тогава.

— Знам, че сте ми сърдит. Да, сър, сърдит сте ми — потвърди Конър, без да отмества поглед от Девин, когато той се опита да го поправи. — И аз бях сърдит, защото си мислех, че идвате у нас заради мене, или поне в повечето случаи заради мене, а после установих, че било заради мама. И си помислих, че, ако тя ви позволи, нещата ще се променят и пак ще бъде лошо, въпреки, че ми бяхте дали дума. Браян ми каза, че няма да стане така, но аз не му повярвах. Не желяех да му повярвам.

Той си пое дълбоко въздух.

— Вчера, когато дойдохте да ни карате да отидем в хижата и мама каза, че не иска, вие се ядосахте. И без това си бяхте ядосан, ала тогава се ядосахте още повече. Така ли беше?

— Така беше.

— Разкрещяхте се.

— Да, разкрещях се.

— Помислих си, че тогава, че точно тогава ще я ударите. — Вие се досетихте какво мисля, но нямаше да го сторите. Казахте ми, че не бихте я наранили за нищо на света. И аз разбрах, че е истина. Разбрах, когато тръгнахте след тях в гората, че ще направите всичко, за да я спасите. Не просто защото това ви е работата. А защото ставаше дума за нея. Защото ставаше дума за нас.

Той събра и последните остатъци от своя кураж и изкачи стъпалата на верандата, докато не застана лице в лице с Девин.

— Дори след като тя ви отпрати, след като аз я накарах да ви отпрати, вие не искахте да я нараните.

— Аз нямам сили да я нараня, Конър, дори животът ми да зависеше от това. Истината си е истина.

— Да, сър. А тя плака. — Той пренебрегна репликата на възражение от страна на майка си и не сваляше очи от Девин. — След като ви отпрати, мама се разплака, както преди, когато я болеше, но си мислеше, че не мога да я чуя. Ала този път аз я разплаках и искам да ви кажа, че съжалявам. И не искам да имам друг баща.

— Добре. — Девин почувства, че ще рухне след миг. — Добре.

— Не искам да имам друг баща — побърза да повтори Конър, — освен вас.

Ръката, която Девин бе сложил на рамото на Конър, се сви болезнено. Ала чувството бе хубаво, ободряващо и му даде нужната инерция да се доизкаже:

— Моля ви, искам да бъдете с нас през цялото време, както е във всички семейства. Знам, че може да не ме искате сега, след тези провинения, но, кълна се, че няма ви се пречкам. Бях глупав, ядосах ви с мама и може да ме накажете, но не си отивайте. Не е нужно да ме обичате вече, но ако...

Дъхът на момчето изскочи със свистене, редом с горещите сълзи, щом Девин го стисна здраво към гърдите си.

— Много си умен, за да казваш глупости — промълви Девин, разчувстван. — Аз все още искам да бъда с вас. И не мога да не те обичам.

— Не си отивай. — Конър продължаваше отчаяно. — Моля те, не си отивай и не ни оставяй.

— Никъде няма да ходя. Оставам тук, съгласен ли си?

— Да, сър.

— Престани все с това „сър“. — Той целуна Конър по мокрото чело. И нежно, с палец, избърса бузите на момчето, през което време Ема се мушна между тях.

— Гушни ме и мене — пожела тя. — И аз искам да останеш.

Девин се изправи, с момиченцето в едната ръка, момчето, прегърнало го от другата. Каквото и да се случеше сега, той нямаше друг избор, освен да следва сърцето си.

Тя стоеше там, с просълзени очи, стиснала значката му в едната ръка, другата притисната към устните ѝ.

Не беше си го представял така — да ѝ направи предложение в присъствието на две разплакани от радост и подсмърчащи деца. Ала трябваше да се примири.

— Никой няма да те обича така, както аз те обичам, Каси. Никой няма да обича тези деца повече и да работи по-усърдно, за да им осигури добър живот. Факт е, че аз не мога да живея без теб, без вас. Вие сте моето сърце. За Бога, Каси, ще се омъжиш ли за мен?

Девин не можеше да знае какво означаваше за нея това, да чуе тези думи, да ги чуе от неговата уста, толкова простишко, толкова ясно, прегърнал децата ѝ, сякаш вече са негови.

Разбира се, че бяха негови. Колко е била глупава да мисли другояче!

Колко е била глупава да мисли да постъпи като Абигейл, да се откаже от любовта!

Тя изкачи стъпалата, хвана Конър и Ема за ръка.

— Ти си най-забележителният мъж, когото познавам, и аз те обичам. Ако имаш някакъв недостатък, то е че си прекалено търпелив, Девин.

— В момента търпението ми се изчерпва.

— Тогава ще карам направо. Твърде дълго си ни чакал.

Каси пусна ръката на Конър, само колкото да забодне значката върху ризата на Девин. После, отново хванати заедно за ръце, тя се повдигна на пръсти и целуна любимия мъж пред очите на децата си.

— С радост ще се омъжим за теб, Девин. И то скоро. — Каси прислони глава на сърцето му. — Струва ми се, че няма какво повече да чакаме. Скоро, съвсем скоро.

Издание:

Нора Робъртс. Сърцето на Девин Макейд

Превод: Теодора Котева

ИК „Коломбина прес“ ООД, 1998 г.

ISBN: 954-706-041-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.